

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ö L Ü N Ü N
K I Z I

E R L E

S T A N L E Y

G A R D N E R

7 4

Orijinal adı:

Long - Legged Moddels

Dizgi	: Gül Matbaası
Baskı	: Kardeş Matbaası
Ciltler	: TABES Ciltevi
Kapak Baskısı	: Vahdet Matbaası

ÖLÜNÜN KIZI!

Erle Stanley Gardner

Çeviren:

Güngör ERBORA

PERRY MASON	: Avukat.
DELLA STREET	: Sekreteri.
GERTIE	: Santral memuresi.
PAUL DRAKE	: Dedektif Ajansı sahibi.
STEPHANIE FALKNER	: Babasından motel, gazino ve kumarhane miras olarak kendisine kalmıştı.
GLEN FALKNER	: Stephanie'nin babası.
Baba HOMER HORATIO GARVIN	: Zengin bir zat.
Küçük HOMER GARVIN	: Oğlu.
DAWN JOYCE	: Küçük H. Garvin'in karısı.
EVA ELLIOT	: Büyük H. Garvin'in sekreteri.

- MARIE ARDEN (Barlow) : Büyük H. Garvin'in eski sekreteri.
- LUCILLE : Büyük H. Garvin'in arkadaşı.
- GEORGE CASSELMAN : Mr. X
- LORRAINE KETTLE : (Câmi yıkılmış mihrap yerinde kalmış!) nevinden, 56 lık bir dul...
- Komiser TRAGG : Cinâyet masasından.
- ÇAVUŞ HOLCOMB : » »
- HAMILTON BURGER : Savcı.
- HILTON DECKER : Hâkim.
- GUY HENDRIC : Savcı Başyardımcısı

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1970 yılında
Akba Yayınevi tara-
fından Modern Polis
Romanları serisinin
74. kitabı olarak İs-
tanbul'da yayınlan-
mıştır.

(A K B A) kelimesi,
(KEDİBAŞI) monog-
ramı ve PARALEL
ÇİZGİLER (Bu çiz-
gilerin kullandığımız
ve kullanacağımız sa-
ğa eğri sola eğri düz
ve dik şekilleri) Mar-
kalar Kanunu hü-
kümleri dairesinde
tescillidir. Aynen ve-
ya benzetilerek kulla-
nılamaz.

I

Perry Mason, Della Street'in gözlerini üzerinde hissederek başını okumakta olduğu kanun kitabından kaldırdı ve kapıda duran zarif, kabiliyetli sekreterine baktı. «Ne var Della?»

«Bekâr bir erkek ile (Arkadaşlık!) eden bekâr bir kadın hakkındaki kanun maddesi nedir?»

Mason kaşlarını hayretle kaldırdı. «Böyle bir kanun maddesi yoktur Della. Neden sordun?»

«Çünkü» diye cevap verdi Della, «dış ofiste bir Stephanie Falkner bekliyor. Söylediğine göre Homer Garvin ile (Arkadaşlık!) ediyormuş.»

«Homer Horatio Garvin, yâni bizim müvekkilimiz ile mi?»

«Büyük Homer Garvin ile değil, küçüğüyle. Yâni oğluyla.»

«Ha, evet. Otomobil işinde çalışıyor zannedirim... Peki, neymiş Miss Falkner'in derdi?»

«Sizi şahsi bir iş için görmek istiyor ve Garvin'in ismiyle kapının açılacağını ümit ediyor.»

«Mesele ne Della?»

«Nevada'daki Las Vegas'ta bir kumarhane kendisine miras kalmış. Problemi bu kumarhane ile ilgili.»

«Garvin'e bir telefon edelim de bu kadının durumunu tam olarak öğrenelim.»

Della Street masasına gitti, operatörden bir harici hat isteyip numaraları çevirmeye başladı. Biraz bekledi, sonra konuştu: «Mister Garvin'i rica edeceğim. Kendisine Miss Street'in aradığını söyleyin lûtfen... Evet... Avukat Perry Mason'un sekreteriyim. Mister Garvin'i bağlar mısınız, oldukça mühim bir mesele konuşacağız.»

Della karşı tarafı dirilerken bir müddet sessizlik oldu. «Pekalâ, şehirler arası neresini arayacağım?»

Tekrar kısa bir sessizlik oldu. «Anlıyorum. Sizinle temasa geçer geçmez, lûtfen kendisini aradığınızı ve ilk fırsatta bize telefon etmesini söyleyin.»

Della telefonu kapattı. «Konuştuğum Miss Eva Elliott'tu» dedi. «Garvin'in fevkalâde mühim sekreteri! Patronunun şehirde olmadığını ve bana herhangi bir numara veremeyeceğini söyledi.»

«Eva Elliot mu? Marie Arden'e ne oldu? Ha, sahi unuttum. O evlenmişti.»

Della Street hatırlattı: «Aşağı yukarı bir sene kadar evvel. Gönderdiğiniz düğün hediyesinin faturasını çıkarabilirsiniz.»

«Hayır» diye cevap verdi Mason. «Lûzumu yok. Herhalde bir sene olmuştur. Vay canına, sahiden bu yeni sekreter geldiğinden beri Garvin ile hiç işimiz olmadı yahu!»

«Belki de artık onun avukatı değilsinizdir bile.»

Mason alay etti. «Gördün mü başımıza geleni.

Neyse Della, ne yapalım. Haydi Miss Falkner'i içeri al da hikâyesini dinleyelim.»

Della Street çekildi ve bir kaç sâniye sonra dönerek beraberindeki genç kadını Mason'a takdim etti.

Yirmi yaşlarında, uzun bacaklı bir esmer olan Stephanie Falkner; Perry Mason'a serin bir el uzattı ve mırıldandı: «Çok memnun oldum Mister Mason.»

Hareketlerinin acelesiz, iyi ayarlanmış akışı; profesyonel tecrübesi oluşunu gösteriyordu.

Mason: «Lûtfen oturun» dedi. «Şimdi bana birşey anlatmadan evvel Miss Falkner, şunu bilmelisiniz ki; ben yıllarca Mister Garvin'ın hukuki işlerini yürüttüm. Bu sebepten bana danışmak istediğiniz iş hususunda bir karar vermeden evvel, meseleyi Mister Garvin'e açıklamam ve herikinizin menfaatlerinin birbirine zıt olmadığına emin olmam gerekir. Bu, işinize geliyor mu?»

«Tamamen işime geldikten başka, size danışmak isteyişimin sebebi zaten Mister Garvin'in avukatı olunuz. Onunla temasa geçmenizi istiyorum.»

«Pekalâ» dedi Mason, «bu hususta mâdem anlaştık devâm edebilirsiniz.»

«Las Vegas'ta bir yer bana miras kaldı.»

«Ne cins bir yer?»

«Bir motel ve gazino. Orta halli bir yer, fakat mevkiî çok güzel ve zannederim genişletilmeye de müsait.»

«Ne kadar hissesi size kaldı?»

«Küçük bir anonim şirket var. Babam bunun reisiydi. Hissenin yüzde kırkı bana miras yoluyla geçti. Geri kalan yüzde altınışı da dört ayrı şahıs arasında bölündü.»

«Babanız ne zaman öldü?»

Bir an için kızın yüzü cansız bir ifâde aldı,

sonra zayıf bir sesle: «Altı ay önce» dedi. «Öldürüldü.»

«Öldürüldü mü?»

«Evet. Belki gazetelerde...»

«Hay Allah, yoksa babanız Glenn Falkner miydi?»

Kız başını salladı.

Mason kaşlarını çattı. «Zannederim bu cinâyet çözülememişti.»

Miss Falkner acı bir sesle: «Cinâyetler kendi kendilerine çözülmezler Mister Mason» dedi.

«Size azap verecek bir mevzuu açmak istemem ama...»

«Neye açmayacaksınız, hayat zâten azap verici mevzularla dolu değil midir?»

«Pekalâ, devam edin. Bunun hakkında ne biliyorsanız anlatın bana.»

«Annem ben dört yaşımdayken ölmüş. Bundan sonraki yedi sene tâlihimiz hep kötü gitti. Hiç değilse babam böyle düşünüyordu. Batıl itikatları vardı. Herhalde bütün kumarbazlar bunlara inanır. Babamın hâli vakti yerinde idi. Mâli çöküntü yıllarında herşeyini kaybetti. Parasını, işini, herşeyini... Elinde ne kaldıysa topladı ve bir ayak üstü meyhânesi açtı. Meyhâneyi kiralamıştı fakat sahibi ölünce vârislerinden orayı satın aldı. Tam bu yeri toparlayıp düzeltmişti ki içki yasağı kondu.

«Mamafih sizi babamın kötü tâlihi ile sıkmakta mânâ yok. Çok kötü tâlihi vardı. Fakat tâlihin yüzüne güldüğü zamanlar da oldu. Babam bir kumarbazdı. İçki kaçakçısı değildi ama gizli içki satılan bir meyhâne çalıştırmak istiyordu. Mesleği ve yaratılışı itibarıyla büyük rizikolara atılınayı severdi. Kumarbazlığın iyi ve kötü tarafları vardır. Yetişmekte olan

kızları için iyi bir ev hayâtı temin edemezler. Çünkü kumar, geceleri oynanır.

«Bu yüzden babamı fazla görmezdim. Beni hep yatılı gönderirdi. Hikâye hep aynıdır. Babam benim için herşeyin en iyisini istiyordu. En iyi yatılı mektepler ise kumarbazların kızlarını almazlar. Bu bakımdan babam kendisine müteahhit süsü verirdi. Bir sene böylece idâre eder, sonra babamın kumarbaz olduğu herhangi bir şekilde ortaya çıkınca oradan ayrılmak zorunda kalırdım.

«Bu sebepten kendimi bilecek kadar büyüyünce, tahsili bıraktım ve yalnız başıma hayâta atıldım. Profesyoneî model oldum. Bu işten iyi para kazanıyordum. Bu arada babam Las Vegas'a sürüklendi ve zamanla bir arâzi alarak üzerine ufak bir motel yaptırdı. Elinden geldiği kadar bu moteli büyüttü, sonra benim oraya gidip kendisi ile berâber yaşamamı istedi.

«Bu, olacak iş değildi. Sabaha karşı üçte yatıp öğleye kadar uyuyordu.

«Derken zamanla arazinin kıymeti yükseldi. Bir gurup adam bitişik arâziyi aldılar. Babamın arazisinde de iştirâ veya ferağ hakkı istediler. Plânları, iki küçük mülkü birleştirip orada yüzme havuzları, pavyonlar, kumar salonları ve her türlü gece eğlencesi olan büyük, pahalı bir otel inşa etmekte.

«Babam satmak istiyordu, fakat verdikleri fiyatı az buldu. Bunların sendika hâlinde çalıştıklarını ve plânlarını öğrendi, iyi bir fiyat alınak için dayattı. Sendika bu işe köpürdü, çünkü babam bütün plânlarını öğrenmişti. Başka çâreleri kalmayınca tehditlere başladılar. Babam onlara güldü. İşte o zaman müthiş hatâ etti.»

Mason sordu: «Sendika mı öldürdü onu?»

Kız omuzlarını silkti. Yüzü ifâdesizdi. «Bilmi-

yorun. Kimse bilmiyor. Babam öldürüldü. Bu, diğer hisse sahiplerinin kalplerine korku soktu. Verilen fiat ne olursa olsun, hisselerini satmak istediler. Sendikanın menfaati için babamın öldürülmesinden daha mukemmel birşey olamazdı.»

«Devâm edin» dedi Mason, «sonra ne oldu?»

«Hissenin yüzde kırkı miras olarak bana kaldı. Diğer yüzde altmışı, herbirine yüzde onbeş düşmek üzere dört kişinin malıdır. Henüz babamın ölüm haberinin verdiği sersemlik geçmeden, bir adam hisseleri satın almaya başladı. Diğer hissedarlardan üçü, sendika kendilerinin kaç para teklif ederse etsin hisselerini derhal satmaya hazırdılar.

«Babamın ölümünden evvel küçük Homer Garvin ile tanışmıştım. Arkadaşlık ediyorduk. Babasını da birkaç defa görmüştüm. Cinâyetten hemen sonra babası, babamın öldürülmesi hakkında neler bildiğimi sordu. Anlattım. Daha ben öğrenmeden evvel büyük Garvin diğer hissedarların hisselerini ne fiata olursa olsun satmaya razı olacaklarını haber almış. Bu esrarengiz hisse alıcısından evvel davranmak istedi ama geç kaldı. Ancak diğer hissedarlardan bir tânesine zamanında yetişebildi. Onun hisse senetlerini aldı.

«Bu güne kadar olan hikâyeye bundan ibâret. Mister Garvin yüzde on-beş hisseye sahip. Ben yüzde kırka sahibim. Şimdi kendisine yeni sendika adı veren bir gurup da bütün hisseleri almak istiyor.»

Mason sordu: «Siz ne istiyorsunuz?»

«Ben satmak istiyorum. Mamafih babamı öldürüp, sözde resmî bir fiat takdiri ile hissemi elimden almalarına göz yumamam. Babam hayatını verdi. Bu şahısların onun ölümünden yararlanmamalarına çalışacağım. Şimdi Mister X olarak bahsedeceğim bir adam burada, şehirde. Sözde yeni sendikayı temsil edip et-

m ediğini bilmiyorum. Adamı şahsen tanıyorum. Las Vegas'ta modellik yaparken ona rastlamıştım.

«Bütün bildiğim; korkudan donmuş oldukları bir zamanda diğer üç hissedarı, birisinin ziyâret edip hisseleri için nakit para teklif ettiği ve bunu ödediği; hisselerini ciro ettirip işten çekilmelerini sağladığıdır. Birkaç gün evveline kadar bütün bildiğim bundan ibaretti. Sonra Mister X bana telefon edip hem Mister Garvin'in hem de benim hisselerimizi satın almak niyetinde olduğunu söyledi ve fiatı konuşmak üzere yarın akşam saat 8.30'da buluşmamızı istedi.

«Bu bakımdan Mister Garvin ile temâsa geçip onun fikrini öğrenmek istemiştım. Aynı zamanda o da satınadıkça, hissemi satmak istemiyordum. Aksi takdirde bütün kontrol onlarda olacak ve Mister Garvin'in eli, ayağı bağlanacak. Aksi gibi Mister Garvin şehirde değil. Dün ayrılmış. Nerede olduğunu bilmiyorum. Sekreteri benden nefret eder. Saati sorsam söylemez.»

«Küçük Garvin'den ne haber» diye sordu Mason, «babasının nerede olduğunu o da bilmiyor mu?»

«O Doğuya gitti. Bir toplantı vardı.»

«Mister Garvin bu adam ile iş yapmanızı tasvip etmeyebilir. Temâsı benim yapmamı teklif edebilir.»

Kız: «Bilmiyorum» dedi. «Fakat bu, benim için âilevî bir gurur meselesi. Babamın bıraktığı yerden devam etmek istiyorum.»

«Babanızın katilinin ceza görmesini istiyorsunuz değil mi?»

«Tabiatıyla. Sizi görmeye gelmemin ikinci sebebi de bu zâten. Bu hisse satışı tamamlandıktan sonra, babamın ölümünü aydınlatmak hususunda birşeyler yapmanız için sizi angaje etmek istiyorum.»

Mason başını iki yana salladı. «Polisin bir ci-

nâyeti çözüşünü seyretmek için bir avukat tutmanıza hâcet yok.»

«Şimdiye kadar polis ne yaptı ki?»

«Bilmiyorum.»

«Zaten kimse de bilmiyor.»

«Bu Mister X'in cinayette parmağı olabilir mi? Cinâyetten istifade etmiş görünüyor.»

«Tabii olabilir.»

«Şu halde müzakereleri Garvin'in idâre etmesine müsaade etmeliydiniz.»

«Mister Garvin bu hisseyi satın aldığı zaman, bana düğün hediyesi olarak vermeyi tasarlıyordu. Gelini olacağımı umuyordu. Şimdi bu durum değişti.»

«Sizi aradığım zaman nerede bulabilirim?»

«Bulamazsınız. Yarın sabah ben sizi arayacağım. Saat 10 iyi mi?»

«Çok iyi. Yarın 10'da.»

Çıkış kapısı genç kadının arkasından kapanırken Mason Della Street'e döndü: «Gidip Garvin'in şu yeni sekreteri ile konuşacağım. Belki ağzından biraz lâf alabilirim.»

«Şef, eğer bu kadın satışı yaparsa ve Homer Garvin de bu işi kabul ederse; kadının istediğini yapıp bu cinâyet dâvâsında aracı rolünü oynayacak mısınız?»

«Bilmiyorum Della. Bu iş için bir avukat tutmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.»

«Şef, korkuyorum. Önsezim, bana sizi bu belâdan uzak tutmaya çalışmamı emrediyor.»

Mason gülümsedi. «Eh, ben Eva Elliott'u görmeye gidiyorum. Belki ondan birşeyler öğrenebilirim. Öteki meselelere gelince, paçalarımızı çayı gördüğümüz zaman sıvarız.»

II

Uzun boylu, mâvi gözlü, kaşları kalemle çizilmiş bir sarışın olan Eva Elliott; sekreter masasında oturuyordu. Masasının yerini sarışınlığı, maun ağacından yapılmış duvar kaplamaları ile tezat teşkil ederek göze çarpacak şekilde seçmişti. Penceredeki perdeler de ışığın, odanın bu köşesini bir sahne dekoru gibi göstermesi için dikkatle ayarlanmıştı.

Mason kapıyı açarken telefon çaldı. Eva Elliott Mason'a gülümseyerek âhizeyi kaldırdı ve dudaklarını mikrofona çok yakın tutarak alçak bir sesle birkaç sâniye konuştu. Mason kelimeleri ancak duyabiliyordu.

«Hayır, ne zaman geleceğini bilmiyorum. Çok müteessirim... Evet, şehirde değil. Not alayım mı?... Teşekkür ederim, güle güle.»

Telefonu kapadı ve Mason'a döndü. Avukat kendisini tanıttı: «Ben Perry Mason'um.»

Kâtibenin gözleri büyüdü. «Ooo! Avukat Perry Mason!»

«Evet. Görüyorum ki masanın yerini değiştirmişsiniz.»

«Ya, Marie'nin koymuş olduğu yeri beğenmedim. Işık ters taraftan geliyordu.»

«Ondan bir haber alıyor musunuz?»

Eva Elliott biraz soğuk bir sesle: «Buraya iki defâ geldi» dedi.

«İsmi ne oldu şimdi? Ben, onu hep Marie Arden olarak düşünürüm.»

«Barlow ismindeki bir adamla evlendi.»

«Ha, tamam» dedi Mason. «Şimdi hatırladım. Söyleyin bana Miss Elliott, Mister Garvin nerede?»

«Bir işe seyahatine çıktı.»

«Ne zaman gitti?»

«Ben... Dün öğleden sonra ofiste değildi.»

«Anlıyorum. Zannederim onun bütün hukukî işlerini yürüttüğümü biliyorsunuz.»

«Sizden bahsettiğini duymuştum.»

«Onunla konuşmam lâzım.»

«Mister Mason, bunun Miss Falkner ile ilgili birşey olup olmadığını sorabilir miyim?»

Mason'un yüzü ifâdesiz bir hal aldı. «Neden?»

Eva: «Pekalâ» dedi, «kozlarımı ortaya koyacağım. Ben.. Mister Mason, konuşmamızın kesilmemesi çok mühim. Ofisin kapısını kilitlesem kusura bakar mısınız? Sonra, benimle beraber Mister Garvin'in hususi ofisine gelir misiniz? Orada bizi kimse rahatsız etmez.»

Mason sekreterin arkasından Garvin'in gösterişli bir tarzda döşenmiş olan ofisine girdi.

Eva Mason'a döndü. Ellerini ve kalçalarını Garvin'in masasının kenarına dayamıştı. Pozu, en güzel kamera görünüşünü temin edebilmek için çenesini yukarı kaldıran bir film artistinin pozuna benziyordu. «Size bundan bahsettiğimi duyarsa Mister Garvin çok kızacaktır. Mamafih siz çok iyi bir insan sarrafısınız; Stephanie Falkner'in ne kadar kurnaz, ne kadar numaracı ve ne kadar bencil bir kimse olduğunu size anlatmama hacet yok. Herhaide bilirsiniz, Stephanie Falkner Küçük Homer Garvin ile çok iyi arkadaşı. Şimdi Küçük Garvin başka bir kızın peşine düştüğü için, Stephanie Büyük Garvin'le dostluk kurmaya çalışıyor. Mister Garvin'in de ona karşı alâkası var. Oyununun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, fakat bunun Stephanie Falkner'in menfaatine olduğunu biliyorum. Şimdi Mister Mason, size bunları söylemek suretiyle gösterdi-

ğim itimâda hürmet ederek konuşmamızı sır olarak saklıyacak mısınız yoksa Mister Garvin'e anlatacak mısınız?»

Mason kıza gülümseği. «Bana gösterdiğiniz itimâda hürmet edeceğim.»

Eva: «Teşekkür ederim» dedi ve çevik bir hareketle dayanmakta olduğu masadan ayrılarak iki elini de Mason'a uzattı. «Çok hoşsunuz.»

Mason Garvin'in ofisinden ayrıldıktan sonra Della Street'e telefon etti. «Della» dedi, «halen Misis Lawton Barlow olan Marie Arden'in adresi bizde var mı?»

«Bir dakika bekleyin şimdi bulurum.»

Biraz sonra Mason bir taksi çevirdi ve şoföre Delia'dan aldığı adresi verdi. Bir müddet gittikten sonra şoför yavaşladı, bir yan sokağa saptı, birkaç blok ilerledi ve kaldırımına yanaştı. Mason taksiden çıktı, kapıya doğru yürüdü. Daha zili çalmamıştı ki kapı hızla açıldı.

Marie Barlow sevinçle bağırdı. «Hay Allah Mister Mason. sizi gördüğüme ne kadar sevindim bilseniz.»

«Seni çok iyi gördüm Marie.»

Kadın güldü. «İçeri girsenize Mister Mason. Alay etmeyin kuzum, bebek dokuz haftaya kadar geliyor. File döndüm. Bütün ev işlerini de bıraktım, etraf berbat. Size bir içki getireyim mi?»

«Hayır, teşekkür ederim» dedi Mason. «Homer Garvin hakkında malûmat toplanmaya çalışıyorum.»

«Hangi hususta?»

«Meselâ, onu nerede bulabilirim?»

«Gitmiş mi?»

«Evet.»

«Eva Elliot ile konuştunuz mu?»

«Konuştum onunla.»

«Ve istediğınızı elde edemediniz.»

«Hakikatte hiçbir şey elde edemedim.»

Maria Barlow glüdü. «Şu halde ofise uğradığım zaman neler hissettiğimi anlayacaksınız. Birkaç defâ denedim, sonra boş verdim.»

«Homer'i gördün mü?»

«Hiçbir seferinde. Ona geldiğimi haber bile vermedi.»

«Gayesi ne?»

«Bilmiyorum. Bilirsiniz Homer ile 12 sene çalıştım. Bu kadar zamanda insan işine ve patronuna çok bağlanıyor. Homer, karısı öldükten sonra bir müddet kendini bırakmıştı. Tam kendine gelmeye başlıyordu ki ben dünyâ evine girmeye karar verdim. İnanın bana Mister Mason, bu işi üç aydan fazla geciktirmiştim. Herşeyin üstüne, bir de ofisi yeniden organize etme işinin çıkmasının Homer'e fenâ tesir edeceğinden korkuyordum. Ama o, benim bu işi geciktirdiğimi öğrendi ve beni kovmadan evvel evlenmemi söyledi. Vallahi Mister Mason, öyle iyi bir insandır ki.»

«Sen oradayken Stephanie Falkner işe karışmış mıydı?»

Marie başını iki yana salladı. «O daha sonra olmuş. O zamanlar Eva Elliott Küçük Garvin'in aşk ilâhesiydi. ama yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Fol kesen, uzun bacaklı, güzel vücudlû modelleri görünce kendini kaybeder. Zannederim o sıralarda Stephanie ortaya çıkmaya başlıyordu. Küçük, babasını râzı ederek Eva Elliott'u dev bir ücretle ofise aldirtti. Kibirli, prensip sahibi olmayan bir süs eşyâsıdır. Ben kinci bir kadının ve onu sevmiyorum. Bütün sekreterlik bilgisi; bir daktilo kursu ile sinema ve televizyonda seyrettiği muhteşem sekreterler ibârettir.»

«Öyleyse Garvin'in işlerini nasıl idâre edebiliyor?»

«Bunu bilmeyi ben de çok isterdim.»

Mason: «Zannederim Garvin Las Vegas'ta» dedi. «Nerde kalıyor olabilir?»

Garvin'in eski sekreteri bir müddet düşündü. Sonra: «Yüzde doksan Çift-O Motelinde kalıyordur» diye cevap verdi. «Bu, yeni yapılmış yerlerden biri. Ama Eva Elliott onun nerede olduğunu mutlaka biliyordur.»

«Bilmediğini söyledi. Ama tabii rol yapmış olabilir.»

Marie güldü. «(Rol yapmış olabilir) sözü çok doğru. Fakat size tesir ederek haksız hüküm verdirtmiş olmayayım, Mister Mason. Bir kız evlenince durumunun ne olacağını bilirsiniz. Tamamen yeni bir hayâta başlar. Ama... Eh, bir müddet orada kalıp Eva Elliott işe alışincaya kadar yardım etmeyi teklif ettim. Fakat Eva, işleri tamâmen kendi bildiği şekilde yapmak istedi. Birkaç gün sonra oraya gittim; şöyle bir uğradığımı, Homer'i görüp birşeye ihtiyâcı olup olmadığını sormak istediğimi söyledim. Hava resmî ve buzlu idi. Mister Garvin'in toplantıda olduğunu söyledi. Sonra aradan iki ay kadar geçtikten sonra bir kere daha uğradım. Müthiş soğuk bir nezâket gösterdi. Fakat Mister Garvin'e telefon edip benim gelmiş olduğumu söylemedi. Tabii ben de sesimi çıkarmadım ve ayrıldım. Mister Garvin'in bir yardıma ihtiyâcı olduğu takdirde beni arayabileceğini düşündüm.»

«Aradı mı?»

Marie gözlerini birkaç defâ sür'atle kırparak başını iki yana salladı. Bir müddet sessizlik oldu sonra birdenbire: «Hay Allah Mister Mason» dedi, «yardıma ihtiyaç hissedecekleri yüzlerce problem olmuştur.

Homer'in telefon edip neden sormadığını bir türlü anlayamıyorum.»

«Sen Garvin'e hiç telefon etmedin mi?»

«Hayır, etmedim. O yeni sekreterin beni iki defâ geri çevirmesi kâfi. Daha fazlasına tahammülüm yok.»

«Pekâlâ» dedi Mason. «Arada sırada telefon et de konuşalım. Dışarıya çıkmaya başlayınca da uğra. Della da ben de seni görmekle çok memnun oluruz.»

III

Mason anahtarıyla kapıyı açıp hususi ofisine girdiğinde Della sordu «Birşey buldunuz mu?»

«A-ha. Henüz kat'i olarak tâyin edemedim ama, Garvin'in ofisinde birşeyler dönüyor. Ne zamandan beri ondan haber almadığımıza bir bak Della.»

Della Street dış ofise gitti ve birkaç dakika sonra döndü. «Bir seneyi biraz geçiyor.»

«Yâni yeni sekreteri işe başladıktan sonra benimle hiç temasa geçmemiş demek.»

«Herhalde sizinle temas etmeyi icabettirecek bir işi olmadı.»

Mason düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. «Bu yeni sekreterin işe alınmasından sonra, Garvin'in ofisinde birsürü değişiklik olduğu görülüyor. Pekâlâ Della, bir deneyeceğiz. Hukukî işlerini yürütmek için başka birisiyle anlaşmış olabilir. Fakat sen yine de Las Vegas'taki Çift-O Motelini telefonla ara ve Homer H. Garvin'in orada olup olmadığını öğren.»

Della Street santrala gidip bu tâlimatı Gertie'ye nakletti ve Mason'un ofisine döndü.

Telefon çaldı. Mason başıyla Della'ya işaret etti ve Della telefonu açtı. «Alo... Evet, burada... Bir dakika Mister Garvin.»

Mason sordu: «Konuşabileceğin bir yerde misin?»

«Sınırlı bir şekilde.»

«Senin ilgilendiğin bir kumpanyanın yüzde kırk hissesine sahip olduğunu söyleyen, uzun boylu, gri gözlü bir esmer beni ziyâret etti. Kendisine bir takım teklifler olmuş ki, bu teklifleri yapan...»

«Dur» dedi Garvin. «Fazla birşey söyleme. Sana tekrar telefon edeceğim. Seni... Seni bir saat sonra nereden arayabilirim?»

«Burada, ofiste beklerim.»

«Orada bir saat bekle, seni arayacağım. Allahaısmarladık.»

Garvin telefonu kapadı.

Mason: «Eh» dedi, «bu, bana şu evrak üzerinde çalışmam için bir saatlik vakit veriyor. Demek ki beşi geçireceğiz. Gertie'ye sor bakalım kalmasında bir mahzur...»

Della, Mason'un sözünü kesti. «Gertie'nin bu akşam randevusu var. Ben memnuniyetle kalırım şef.»

Saat beşte Della Street ofisi kapadı ve sonra santralın başına geçip beşi yirmi geçeye kadar bekledi. Beşi yirmi geçe Garvin'in telefonu geldi.

Mason telefonun çaldığını işitince açtı. Della Garvin'i bağlamadan evvel izahat verdi: «Garvin arıyor. Anlaşılan Las Vegas'ta bir umumi telefondan ediyor.»

Mason Garvin'in sesini duyar duymaz sordu: «Ne oluyor? Niye ödemeli etmedin? Biliyorsun burada bir hesabın var.»

«Biliyorum» diye cevap verdi Garvin. «Umumi

olarak bana meselenin ne olduğunu anlatır mısın Perry? İsim zikretmemeye dikkat et.»

«Vallahi, sana bahsettiğim genç kadın bir tekiif almış. Karargâhı, şimdi senin bulunduğun yerde olan bir takım talep sahiplerinin temsilcisi olabilecek esrarengiz bir Mister X, yarın onunla konuşacak. Senin ve onun, birlikte hareket etmenizin doğru olacağını düşündüğünü söylüyor. Herhangibir müstakil hareket diğer tarafı eli-kolu bağlı bırakacaktır.»

«Anlıyorum.»

Mason devam etti: «Ümit ederim, seni rahatsız etmedim. Yerini buluncaya kadar canım çıktı.»

«Ziyarı yok. Yerimi nasıl buldun Perry?»

«Marie Arden... şey, Marie Barlow vasıtasıyla.»

«Ama nerede olduğumu ona söylememiştim ki!»

«Las Vegas'ta nerede kalacağını biliyordu.»

«Peki, niye ofisime telefon etmedin Allah aşkına? Neye gidip bir senedir benimle olmayan bir sekretere sorarsın da...»

«Hop, dur bakalım! Sekreterinle, yani Eva Elliott ile konuştum. Bana bir malûmat veremedi.»

«Ne dedin!»

«Nerede olduğunu söyleyemedi.»

«Neden bahsediyorsun sen Allahını seversen?» dedi Garvin «Ben Eva ile devamlı temas hâlindeyim. Her zaman ofisimi ararın ben.»

«Vallahi, belki de ben onunla konuştuktan sonra temâsa geçmişsindir. Ben takriben... Aşağı yukarı iki-otuz, iki-kırk beş sıralarında oradaydım ve sekreterin bana hiçbir şey söyleyemeyeceğini bildirdi.»

«Ben onunla öğlene doğru on-bir otuzda, sonra tekrar öğleden sonra bir-kırk beşte konuştum.»

«Eh, belki de benim bu malûmatı almaya se-

lâhiyetim olmadığını düşünmüştür. Üzme tatlı canını bu iş için »

Garvin bağırdı: «Üzmeyeyim mi! Yahu ben... Eh, belki de haklısın Mason. Şimdi bak, bu kadının iş yaptığı şahsın ismini öğrenebilir misin?»

«Şimdiye kadar ondan esrarengiz bir Mister X olarak bahsetti.»

«Bu herifin kim olduğuna dâir bir fikrim var» dedi Garvin. «Saklanmaya çalışıyor. Tehlikeli bir adamdır. Mason, şimdi senden şunu yapmanı istiyorum: Bu kadın korunmalıdır. İşi ben şahsen idâreye başlayınca-ya kadar, yüzde on beş olan hissemi senin temsil ettiğini kıza söyle. Onunla temâsa geçen adamın kim olduğunu öğren. İsmi, adresini elde et. Ve bunları öğrendiğin sâniye, derhal bana bildir. Sâdece buradaki Çift-O Moteli'ni ara, eğer ben yoksam Lucille'i iste. Ona isim ve adresi ver.»

«Sâdece Lucille diye ini isteyeceğim?»

«Evet.»

Mason sordu: «Hissene bir fiat takdir etmek istiyor musun?»

«Şimdi değil» diye cevap verdi Garvin. «Diğer tarafın ne kadar parayı gözden çıkardığını bilmeliyim. Bu şahıs muhtemelen bir teklif yapmayacaktır. Fakat senden; ona senin de, benim de bu işle alâkalı olduğumuzu göstermeni istiyorum. Eğer sâdece bir kişiyle, bilhassa bir kadınla iş yaptığını zannederse; işin nereye varacağını bilemezsin. Şimdi bak Mason, seninle ancak bir dakika daha konuşabilirim. Ofisim nerede olduğumu bildiğine göre, Eva'ya benimle konuştuğunu söylemene hiç lûzum yok. Başka birisi beni görmek için gelecek ve... O-oo! Affedersin, hepsi bu kadar. Kendine dikkat et, Allahaismarladık.»

Ve telefon hattın öbür ucunda kapandı.

IV

Stephanie Falkner, randevusuna tam saat on-
da geldi. Mason düşünceli bir şekilde onu süzdükten
sonra: «Homer Garvin'den haber aldım» dedi.

«Neredeymiş?»

«Beni bir umumi telefondan aradı. Telefon et-
tiği zaman Las Vegas'taydı. Sizin Mister X dediğiniz
şahısla temâsa geçmemi istiyor. Adamı ölçüp, hakkın-
da bir kanaat sahibi olmamı söyledi. Ben vâziyeti tet-
kik etmeden önce, kendi hissesine herhangi bir fiat biç-
mek istemiyor.»

Kız düşünceli bir tavırla: «Anlıyorum» dedi.

Mason sordu: «Bu, sizce müsait mi?»

«Bu, benim düşündüğüm tarz değil ama, Mis-
ter Garvin'in istediği herşey benim için müsâittir.»

«Lütfen Mister X'in kim olduğunu ve kendisi-
ni nerede bulabileceğimi söyler misiniz?»

Stephanie bir an tereddüt etti, sonra: «İsmi
George Casselman» dedi. «Kendisi ile; Christine sokak,
Ambrose apartmanı No. 948, Daire 211 adresinde bulu-
şacaktık. Lütfen Mister Garvin'e bu meselede onun is-
tediği şekilde hareket edeceğimi söyleyin. Randevuma
gideceğim fakat bunun yegâne gayesi kapıyı açık tut-
mak olacak. Beni kabul ettiğiniz ve bana karşı bu ka-
dar sabırlı olduğunuz için çok teşekkürler Mister Ma-
son, Allahısmarladık.»

Bu sözleri söyledikten sonra kalktı, gülümsedi
ve birdenbire arkasını dönerek dışarı çıktı.

Della Stret, Perry Mason'a: «Bahse girerim ki»
dedi, «bu âni ayrılışın sebebi, beklediği takdirde ken-
disine sormanızdan korktuğu birşeyin mevcudiyetidir.
Gidip Gertie ile konuşayım. Gertie'nin bâzen çılgınca

fikirleri vardır ama, dış ofiste müşteriler beklerken bazı şeylere dikkat eder. Hatta neredeyse medyomdur, diyebilirim.»

Della santralci kız ile konuşmaya gitti ve birkaç sâniye sonra elinde bir gazete ile geri döndü. «Gayet normal!»

«Ne gayet normal?»

«Küçük Homer Garvin dün öğleden sonraki uçak ile evine dönmüş. Berâberinde karısını da getirmiş. Şikago'da evlenmişler.»

«Oh, oh, oh!»

«Bu işi Gertie'ye bırakın» dedi Della. «Tedâvisi mümkün olmayan bir romantiktir. Sosyete sütunlarını ve evlenme haberlerini hiç kaçırmaz. Homer Garvin ile eşinin uçakta alınmış bir resimlerine bakmak ister misiniz?»

Mason düşünceli bir tavırla resme baktı. Bir müddet sonra: «Güzel kız» dedi. «Hakkında birşey biliniyor mu?»

«Las Vegas'ın mesire yerlerinden birinde reklam modeliği yapıyormuş. Genç Garvin, birkaç ay evvel ona orada rastlamış.»

«Hızlı çalışıyor» dedi Mason.

Della işâret etti. «Belki de hızlı çalışan kızdır.»

«Eh, bu, birçok hususların sebeblerini izâh ediyor. Las Vegas'taki Çift-O Moteline telefon et Della. Bak bakalım Homer Garvin orada mı? Şayet onu bulamazsan Lucille'i iste ve Mister Garvin'in sorduğu ismin George Casselman; sorduğu adresin ise Christine sokak 948 numara, Ambrose apartmanı, Daire 211 olduğunu söyle.»

Della Street başını salladı, ofisten çıktı ve on dakika sonra geri döndü. «Homer'i bulamadım şef, fa-

kat Lucille'le konuştum ve mesajınızı ona verdim.»

«O kadının soyadını veya hakkında herhangi bir şey öğrenebilirdin mi?»

«Telefona cevap veriş tarzından anladığıma göre galiba motelin idârecisi. Sâdece Lucille'i istediğimi söyledim ve telefona cevap veren kadın Lucille'in kendisi olduğunu bildirdi. Kendi ismimi verdim. Bana Mister Garvin için bir mesajım olup olmadığını sordu. Bunun üzerine Casselman'ın ismini ve adresini yazdırdım.»

Mason düşünceli düşünceli bir sigara yaktı. Della sordu: «Peki, ne yapacaksınız şimdi? Birşey yapacak mısınız?»

«Bu durumda» diye cevap verdi Mason, «zannedirim Stephanie Falkner oraya gitmeden Mister Casselman'ı ziyaret etmekte serbestim. Sonra, Küçük Homer Garvin için bir düğün hediyesi almalıyız. Çarşıya çıksan iyi olacak Della... Şöyle, elli dolar civarında birşey.»

«Casselman sizinle konuşacak mı dersiniz?»

Mason: «Bilmiyorum» dedi. «Fakat şayet oradaysa ben onunla konuşacağım.»

V

Saat tam 20.00'de Mason arabasını Ambrose apartmanının karşısındaki sokağa park etti ve giriş kapısına yöneldi. 211 numaralı dâirenin ziline yanında (Casselman) yazılıydı. Mason bu zile bastı. Hemen hemen derhal, konuşma borusundan bir ses duyuldu: «Kim o!»

«Mister Mason.»

«Ne istiyorsunuz?»

«Sizi görmek istiyorum.»

«Ne hakkında?»

«Bâzı hisseler hakkında.»

Birkaç sâniye sonra elektrikli kilidi açan zil sesi duyuldu. Mason kapıyı itip içeri girdi, merdivenlerden ikinci kata çıktı ve bir koridor boyunca yürüyerek, aydınlık bir kapı eşliğinde kendisini bekleyen adama doğru ilerledi.

Adam sordu: «Siz Mason musunuz?»

«Evet. Siz de Casselman, değil mi?»

«Evet.»

«Sizlerle bir hisse hususunda konuşmak istiyorum. Ben Homer Garvin'i temsil ediyorum. Bu isim size bir mânâ ifade ediyor mu?»

Işıklı kapı aralığında silüet şeklinde görünen adam birden bire geriye çekildi. İçerinin ışığı keskin ve ince hatlı çehresini aydınlattı. Adam zarif, otuzbeş yaşlarında ve tetikteydi. Serbest bir tavırla gülümsüyordu. «Evet, evet Mister Mason. Çok şey ifâde ediyor. İçeri gelmez misiniz lûtfen?»

Casselman kol satine bir göz atıp devâm etti: «Yerimi nasıl öğrendiğinizi sorabilir miyim?»

Mason sanki herşeyi izah ediyormuş gibi kısaca cevap verdi: «Ben avukatım.»

«Ya, öyle mi? Ama sorduğum şeyi bu... Aman Allahım! Sakın siz Perry Mason olmayın?»

«Evet.»

«Vay, vay! Bu, benim için hakikaten bir şeref.»

Casselman elini uzattı. Mason'la el sıkıştılar. Casselman'ın parmakları adaleli ve kuvvetliydi.

«Oturun Mister Mason, oturun lûtfen. Size bir içki ikram edebilir miyim?»

«Hayır» diye cevap verdi Mason. «Fazla vak-
tim yok.»

Casselmarı tekrar saatine baktı. «Zaman bakı-
mından ben de sıkışığım avukat bey. Başka bir rande-
vum var. Anladığıma göre ortaklıktaki mühim hissele-
re dâir bilginiz var, öyle mi?»

«Evet.»

«Hissenin yüzde kırk-beşi benim kontrolümde.
Müvekkilinizin yüzde on-beş ve Stephanie Falkner'in
yüzde kırk hisseleri var. Bu Nevada ortaklıkları diğ-
erine benzemez» dedi Casselman. «Nevada'da kumara
kanunen izin verimiştir ve bu, tabiî bir fark meydana
getirir.»

Mason: «Tabiî» diye karşılık verdi.

Casselmar devâm etti: «Kumar, kumarbazları
cezbeder!»

«Tamamen öyle.»

«Ve kumara diğ-
er eyâletlerde müsaade edilme-
miş olduğu için, kumarbazlar ekseriya kanun dışı ha-
reketlerle alâkalıdırlar.»

«Tabiatıyla.»

«Bu gibi meselelerle karşılaşan birçok kimse-
ler, bu husustan hoşlanmazlar.»

«Takdir ederim.»

«Şimdi işin esâsına gelelim. Garvin hissesi için
ne kadar istiyor?»

«Siz ne kadar veriyorsunuz?»

«Ben, son ve kat'i bir teklif yapmaya kararlı-
yım.»

«Nedir o?»

«Yüzde on-beş'lik bir hisse için 30.000 dolar ve-
receğim.»

«Kıymeti daha fazladır.»

«Bu, düşünceye göre değişir. Siz kendinize gö-

re haklısınız, ben de kendi fikrimi söylemekte serbestim Sâdece bu hisseyi alıp, yüzde elliyi geçeceğimiz için bence otuz bin edebilir.»

«Teklifi müvekkilime iletceğim, fakat memnun olacağını tahmin etmiyorum.»

«Vallahi, bizim verebileceğimiz en yüksek fiat bu. Ve size bir noktayı daha işâret edebilirim Mister Mason.»

«Neyi?»

«Herhangibir şekilde ortaklığın kontrolunu elimize geçirecek olursak, bu teklifimizden vaz geçeceğiz tabii. Bir kere kontrol bizde olduktan sonra Garvin'in hissesini istediğimiz fiata satın alabiliriz.»

«Zanmetmiyorum» dedi Mason.

«Neden olmasın?»

«Çünkü, bu vasıftaki bir ortaklıkta küçük bir hisse sahibinin ne dertleri açabileceğini takdir etmiyorsunuz sanırım.»

«Belki ne tip bir insan ile iş yaptığının farkında değilsiniz.»

«Bu, tamamiyle mümkün olabilir» diye karşılık verdi Mason. «Belki de diğerleri ne tip bir insanla iş yapmakta olduklarını fark etmiyorlar.»

Casseiman: «Buraya bak Mason» dedi. «Bu işi şahsiyete döküneyelim. Aksi halde canın yanabilir.»

Mason cevap verdi: «Canımın yanmasından zerre kadar korkmam. Zâten kolay kolay korkutulmam. Glenn Falkner öldürülmüştü. Sen gidip üç ana hisseyi aldın, çünkü hissedarlar korku içindeydiler. Ama Garvin olsun, ben olayım böyle şeylere papuç bırakmayız.»

«Ben mesele çıkartmak istemiyorum Mason.»

«Öyleyse kaşınma! Haberin olsun; Garvin sana hissesini satıp, senin kontrolü ele geçirdikten sonra

Falkner'in hissesini istediğın fiata satın almana seyirci kalmak niyetinde değıl. Garvin'in hissesini sana, Stephanie Falkner'in hissesi ile birleşiniş olarak teklif ediyoruz.»

Casselman birden bire: «Pekalâ» dedi. «Stephanie Falkner'e de aynı fiatı vereceğım. Eğer sen...»

O sırada telefon çaldı. Casselman sinirli bir şekilde sıçradı ve Mason'a: «Bir dakika» diyerek başka bir odaya geçip telefonu açtı. Mason sesini duyabiliyordu. «Alo... Yapamazsın... Şimdi olmaz.» Kısa bir sessizlik oldu, sonra Casselman Mason'un işitemeyeceğı kadar alçak bir sesle birşeyler söyledi. Sonunda: «Pekalâ, bana iki dakika müsaade et» dedikten sonra (güle güle) demeden telefonu kapadı. Odaya döndüğünde sabırsız ve iğne üstünde olduğü açıkça görölüyordu. «Mister Mason, beni mâzur görmenizi rica etmek zorundayım. Saat 20.30'da bir randevum var. Şimdi de o zamana kadar halletmem icâbeden çok mühim bir mesele çıktı.»

Mason kapıya doğru giderken: «Pekalâ» dedi. «Bana telefon numaranızı versenize.»

«Özür dilerim. Rehberde olmayan hususî bir numaradır.»

Mason eli kapının tokmağında bekledi.

Casselman acele ile: «Peki, peki» dedi. «Belding 6-9754.»

Mason teşekkür edip koridora çıktı. Casselman el sıkmayı unutarak telâşla kapıyı kapatmıştı. Mason, kapının kilidinin yaylı tip olmadığını farkettti.

Mason, apartmandan çıktıktan sonra arabasına girip beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra Büyük Homer Garvin'in geldiğini, apartmanın önünde arabasından atlayıp acele ile binânın kapısına doğru yürüdüğünü gördü. Tam klâksona basıp onu çağırarak-

ken Garvin'in tavrında farketttiği birşey, bu fikrinden vaz geçmesine sebep oldu. Meraklı bir seyirci gibi beklemeye devâm etti.

Garvin apartmanın dış kapısını bir anahtarla açarak içeriye girdi. Üç, dört dakika sonra tekrar çıkıp arabasına bindi ve önüne başka bir oto gelmiş olduğu için biraz güçlkle park yerinden ayrıldı. Mason klâksona iki üefa üst üste bastı, fakat o sırada direksiyonla güreşmekte olan Garvin, Mason'un işâretini farkedemeyecek kadar meşgul görünüyordu.

Garvin oradan ayrılır ayrılmaz Stephanie Falkner arabasıyla geldi. Muhtemelen Garvin'i görmüştü, fakat dikkatini çekmek için birşey yapmadı. Buna mukabil Mason'u görmemişti ve arabasını park ederek derhaî binânın kapısına yöneldi. Tam zili çalmak üzereyken kapı açıldı. Ellisine yakın, şişman bir kadın dışarı çıktı. Stephanie'yi görünce durup nâzık bir tavırla kapıyı tuttu.

Mason'un beklediği sürede, binanın ön kapısından sâdece Homer Garvin ile Stephanie Falkner geçmişlerdi ve Garvin hariç, şişman kadından başka binâdan çıkan olmamıştı.

Mason bir, iki dakika bekledikten sonra motörü çalıştırıp yavaş yavaş bloğun etrafını dolaştı. Hava iyice karanlıktı. Yegâne ışık, köşedeki lâmbadan geliyordu. Mason bloğun etrafında yavaş bir devir daha yaptı. Apartmanın önüne geldiğinde, Stephanie Falkner'in arabasının hâlâ park edildiği yerde durduğunu farketti.

Dördüncü devrini yaparken Mason, bir kadın silüetinin apartmanın arkasındaki servis merdivenlerinden koşarak inmekte olduğunu gördü.

VI

Avukat arabasını yavaşlattı. Bu sırada kadın ara yoldan koşarak aydınlık caddeye çıkmış ve kendini zorlayarak yavaş yürümeye başlamıştı.

Mason arabasını durdurdu: «Buyurmaz mısınız Miss Falkner?»

Kız hafif bir çığlık atarak geriye sıçradı, sonra kendine hâkim oldu. «Oh, beni korkuttunuz.»

«Özür dilerim. İstemeden oldu. Herşey yolunda mı?»

«Evet, tabii.»

«İçeri girin, sizi arabanıza kadar götüreyim. Bir teklif aldınız mı?»

«Evet.»

«Ne kadar?»

«Otuz bin. Bundan fazla veremeyeceğini söyledi.»

«Nakit mi?»

«Evet. Siz ne kadar zamandır oradaydınız?»

«Eh, epeydir.»

«Ne yapıyorsunuz buralarda?»

«Casselman'la konuştum.»

«Konuştunuz mu? Size bir teklifte bulundu mu?»

«Evet.»

«Ne kadar?»

«Bunu size Homer Garvin'in anlatmasını tercih ederim. Bir avukat olarak vazifem malûmat toplamaktır, vermek değil.»

Kız: «Anlıyorum» dedi.

Mason arabayı iyice yavaşlatarak sordu: «Yaptığı teklifi kabul ettiniz mi?»

«Elbette hayır. Etmeyeceğimi size söylemiş-tim.»

«Bir mesele çıktı mı?»

«Hayır tabii.»

«O halde neden ön kapıdan çıkmadınız?»

Stephanie'nin bir an soluğu kesildi. «Siz neredeydiniz?»

«Arka tarafta.»

«Ben... O telefonla konuşuyordu ve... Şey, ben de konuştuğunu dinlemek istedim. Gizlice mutfığa geçtim. Konuşma uzayacağı benziyordu; sonra birden bire kapadı telefonu... Kapana sıkışmışım. Ön odaya döndü ve tabii benim orada olmadığımı gördü. İşte bu yüzden arka merdivenden savuştum.»

Mason onu sert bir şekilde süzüyordu. «Konuşmayı dinlemeye çalışmanız için sizi zorlayan bir sebep mi vardı?»

«Evet. Garvin ismini zikrettiğini duymuştum. Önce zannettim ki... Yâni şey, Homer Garvin telefon ediyor zannettim.»

«O muymuş?»

«Hayır. Galiba bir kadındı.»

«Kim olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?»

«Küçük Garvin'in yeni karısı olabilirdi. Şikago'da evlenmiş.»

«Casselman'ın ses tonundan, iş hususunda mı yoksa romantik bir mevzuda mı konuştuklarını anlayabildiniz mi?»

«Hayır.»

«Yine de konuşmanın bir kısmını işittiniz?»

«Bir işe yarayacak kadarını değil.»

Mason, kızı düşünceli bir tavırla tetkik etmeye devam etti.

«Eh, işte arabam. Lodester apartmanında otu-

ruyorum, Mister Mason. Mister Garvin ile temas temin ettikten sonra beni orada arayabilirsiniz. (Sesinde kat'i bir atlatına ifadesi vardı.) Herhalde öyle görünmüyorum ama» dedi, «size çok müteşekkirim.»

Mason ofisine döndü.

Della Street sordu: «Casselman'ı gördünüz mü?»

Mason başını salladı.

«Nasıl bir adam? Tehlikeli mi?»

«Arkan dönükken tehlikeli olabilir.»

«Homer Garvin telefon edip yarım saat kadar sonra burada olacağını söyledi. Las Vegas'tan henüz gelmiş.

«Ne zaman telefon etti Della?»

«Beş dakika evvel.»

Mason: «Yeni gelini için onu tebrik edeceğimi unutturma bana Della» dedi.

Della güldü. Sonra Garvin'den bahsetmeye devam etti: «Sesinden bir acelecilik seziliyordu. Herhalde başında başka işler de var.»

Mason'un ofis kapısı vuruluncaya kadar mektuplarla meşgul oldular. Della Street kapıyı açtı. Mason'un kayıtlarında elli-bir yaşında yazılı olmasına rağmen Homer Garvin, kırktan fazla göstermiyordu. «Merhaba Della» diyerek içeri girdi. Mason'un elini sıkmak üzere ilerledi. Saatine baktı ve «Acele etmeniz lâzım Perry» dedi. «Casselman'ı gördün mü?»

«Evet.»

«Ne teklif etti?»

«Senin yüzde 15 hissen için 30.000 dolar.»

«Stephanie'ye ne teklif etmiş?»

«Onun yüzde 40 hissesi için 30.000 dolar.»

«Nasıl olur Mason? Hem yüzde 15, hem de yüzde 40 hisseye nasıl aynı fiyatı teklif edebilir?»

«Her ikisi de kontrol edici birer hisse. Hangisini alsan, onunla yüzde elliye geçmiş oluyor. Bu bakımdan her iki hissenin değeri onun bakımından aynı...»

«Ama... Doğru değil ki bu. O... Haydi gidip Stephanie'yi görelim. Ona anlatacak birşeyim var. Casselman hakkında ne düşündün Mason?»

«Soğukkanlı bir haydut.»

«Şimdi elime geçirdiğim bilgiye göre, Glenn Falkner'i yâni Stephanie'nin babasını öldüren adamın o olduğuna inanmam için her sebep mevcut.»

«Polise verilebilecek deliller mi bunlar?»

«Öyle zannediyorum Perry. Ölümünden birkaç saat evvel Glenn Falkner bir arkadaşına, Casselman ile bir iş mevzuunda konuşacağını söylemiş. En nihayet, Glenn Falkner'in ölümü sırasında Casselman'ın kullandığı arabayı bulmaya muvaffak oldum. Cinâyetten sonraki üç gün içinde bu arabayı satmış. Onu verip yerine yeni bir araba almış.

«Şimdi, öldürüldüğü zaman Glenn Falkner'in birisiyle berâber bir arabada olduğunu hatırlayacaksın. Araba sür'atle yoldan aşağı gelirken görülmüştü. Sağ taraftaki kapı açılmış ve bir ceset dışarıya itilmişti. Bundan sonra araba sür'atle uzaklaşmış, dehşet içindeki yayalar düşen adamın yanına koşmuşlar ve onun bir tuzlu balık kadar ölü olduğunu görmüşlerdi. Bir kurşunla başından ve iki kurşunla da vücudunun muhtelif yerlerinden vurulmuştu. Vücuttaki kurşunlardan birisi içerde kalmış, diğeri delip geçmişti.

«Casselman'ın o zaman kullandığı, hiç olmasa o zaman sahip olduğu araba dikkatle temizlenmişti. Fakat bir büyüticü ile bakarak ön koltuğun kenarı ile kapının açılan kısmı arasında lekeler buldum. Kapının metal çerçevesinde, bir mermi tarafından meydana getirilmiş olması çok muhtemel bir de ezik vardı.»

«Evet, çok enteresan bir ipucu» dedi Mason.
«Şüpheli bir durum sayılabilir. Mamafih delil değildir.»

«Biliyorum. Ama bunları Casselman'ın yüzüne çarptığım zaman, izahat vermeye başlayacaktır. O zaman, delili ele geçirebilirim.»

«Yüziüne çarptığın zaman mı?»

Garvin ceketinin yakasını açtı. «Bu değersiz hayduttan korkmuyorum. Bize karşı parmağını kımlıdatırsa köpek gibi vururum.»

Mason sert bir sesle sordu: «Bunu taşımak için müsaaden var mı?»

«Aptallık etme» dedi Garvin. «Müsaadeden daha iyi birşeyim var. Şerif muâviniyim. Silâh taşımam icâbeder. Bir sürü tabancam var ve onlardan bir tânesini yanıma almadan dışarı çıkacak kadar enayi değilim.»

Mason Garvin'i düşünceli bir tavırla süzdü. «Öteki silâhları nerede saklıyorsun?»

«Çeşitli yerlerde. Küçük Garvin'de bir tâne var. kasamda dâima bir tâne bulunur. Diğer işlerimin yanında bir de spor malzemesi satan mağaza işletirim. Dâimâ yanımda silâh taşırım.»

Della Street, Perry Mason'un dikkatini çekti. Mason onun işâretinin mânâsını anladı ve Homer Garvin'e döndü: «Hatırıma gelmişken söyleyeyim. Galiba yeni gelinin için seni tebrik etmemiz gerekiyor, öyle mi?»

Garvin içini çekti. «Evet. Daha onu görmedim. Sâdece telefonla konuştuk ve onları tebrik ettim.»

Della Street: «Güzel bir kız» diye lâfa karıştı.

«Bu gibi işleri bizim küçüğe bırakacaksın. Dâimâ güzellerini seçer. Yegâne kusuru, huzursuz oluşu. Hissi bir sebatı yoktur. Bir sene kadar evvel Eva Elliott'tan başkasını gözü görmüyordu. Onunla evlen-

meve kalktı. Sonra bu iş duman oldu. Eva'ya acıdım ve Marie işi terkedince yerine onu aldım. O zamana kadar Küçük Stephanie Falkner'in peşinden koşmaya başlamıştı bile. Belki siz bilmezsiniz, bu Falkner ortaklığı ile alâkadar olmamın sebebi de budur. Altı ay kadar önce Stephanie Falkner'in bizim âileye katılacağını zannediyordum ve Allah kahretsin, keşke katılsaydı. Ne hoş, ne ağır başlı kızdır. Bizim Küçüğün dizginlerini eline alabilirdi. Ne yapalım, İnşallah şimdi biraz akıllanır... Mason, ne halt edeceğiz bu Casselman ile Allahını seversen?»

«Haydi gidip Stephanie Falkner ile bir konuşalım.»

«Çok mu geç oldu dersin?»

«Öğrenebiliriz. Della! Lodestar apartmanına telefon et ve Stephanie'nin bizimle konuşup konuşamayacağını bir öğren. Ona, seninle berâber oraya gitme. İstedığımızı söyle.»

Della Street sordu: «Benim de mi gelmemi istiyorsunuz?»

Mason başını salladı. «Yazılacak bir hisse birleştirme anlaşması olabilir.»

Della Street telefon etmek için dışarı çıktı.

Garvin: «İnsanın güvенеbileceği bir sekreteri olması ne iyi yahu!» dedi. «Marie Arden'i nasıl aradığımı sana anlatamam.»

«Şimdi Marie Barlow oldu.»

Garvin kaşlarını çatı. «Sekreterlerin evlenmelerine mâni olacak bir kanun çıkarılmalı» dedi. «Allah kahretsin! Mason. biliyor musun ki evlendiğinden beri bir kere olsun beni görmeye gelmedi. Bir türlü bir mâ-nâ veremiyorum.»

«Haberin olsun Homer, iki defâ seni görmeye

gelmiş. Yeni sekreterinden öyle bir surat görmüş ki, artık orada istenmediğine hükmetmiş.»

Garvin hayret içinde sordu: «Yâni beni ziyâret etmesine Eva Elliott mu engel olmuş demek istiyorsun?»

«Evet. Ona senin meşgul olduğunu söylemiş. Hatta telefon edip sana haber vermek zahmetine bile katlanmamış.»

«Vay canına! Eh, bu, beni biraz rahatlattı.»

Mason sordu: «Rahatlattı mı?»

«Evet» dedi Garvin. «Eva Elliott'u bu akşam kıldım. Ofise geldiğimde, sana ne halt etmeye adresimi vermediğini sordum. Bana; nereye gittiğimi kimseye söylememesini tenbih etmiş olduğumu, sâdece benim talimatına uyduğunu söyledi. Bu kız tam mânâsı ile rol delisi. Herşeyi, kinâbilir hangi cehennemde seyretmiş olduğu bir filmdeki artist gibi dramatize etmeye çalışır. Gırtlığımıza kadar geldi. Bıktım artık! Ben...»

Della Street santraldan döndü. «Miss Falkner hemen gelmemizi söyledi.»

«Haydi» dedi Mason, «gidelim.»

VII

Stephanie Falkner kapıyı açtı: «Merhaba Mister Mason... Merhaba Miss Street... Homer!»

Garvin: «Peşlerine takıldım Stephanie» dedi.

Stephanie iki elini birden ona uzattı. «Tebrikler. Gördün mü onu?»

«Daha görmedim» diye cevap verdi Garvin. «Las Vegas'tan henüz geldim ve çok meşguldüm.»

«Çok seveceksin onu Homer. Ben Las Vegas'-

tayken, o da oradaki yüzme havuzlarından birinde hosteslik ve yüzme gösterileri yapıyordu. Çok tatlı şeydir... Gelsenize içeri! Ben koşup bir iki iskemle getireyim.»

Stephanie misâfirlerini içeri aldı ve sordu: «Sizlere içki getireyim mi?»

Garvin: «Hayır, teşekkür ederiz» dedi. «Buraya iş için geldik.»

Kızın suratı asıldı. «Yaa!...»

Garvin devam etti: «Sana dobra dobra söyleyeceğimi Stephanie, mesele baban hakkında.»

«Devâm et.»

«Elimde henüz polise götürecekt kaç kadar delil yok, fakat babanı öldüren adam George Casselman'dı.»

Stephanie, yüzü âniden ifâdesiz bir hal alarak: «Anlıyorum» dedi. «Bunu, bu akşam biraz daha erken öğrenmiş olmak isterdim.»

«Pekalâ» dedi Garvin. «Şimdi işten konuşmaya başlayalım. Senin, âilemizin bir ferdi olacağını zannettiğim zamanlar bu motel ortaklığında bir hisse almıştım. Bu küçük motel, şimdi çalıştığı gibi çalışmaya devam ederse pek kifâyetli olmaz. Yeri çok kıymetlendi. Senin satma zamanın geldi.»

Kız: «Evet» diye karşılık verdi. «Ben de öyle düşünüyorum.»

«Casselman'ın ölmüş eşek aradığını ve hakikatte sendikayı temsil etmediğini zannediyorum. Herhalde kendi hesabına çalışıyor. Ama tabii emlâki alacak olursa sendika kendisi ile iş yapmaktan memnun olacaktır. Benim plânım, doğrudan doğruya sendikaya gidip verecekleri en yüksek fiyatı öğrenmek. Bunu yapabilmek için de, bu işi kapayabilecek druumda olmam lâzım. Öyleyse, söyle bakayım bana şimdi: Hissen için hakikatte ne fiyat istiyorsun?»

«Casselman bana otuz bin dolar teklif etti.

Onun üzerinde verilecek her fiatı kabul ederim.»

«Pekalâ. Bana, senin hisseni seksen bin dolara satmak üzere on günlük bir opsiyon ver. Eğer bunun üzerinde bir fiat tutturabilirsem, kârı bölüşürüz. Yarısını sen, yarısını ben alırız. Aynı zamanda ben de hissemi aynı fiat üzerinden katacağım ve sendika ile bir anlaşma yapacağız. Bu fiatın üzerinde ne gelirse yüzde elli kırışacağız.»

Kız: «Mâkul» dedi. «Yalnız benim hissemi seksen bine satamazsın.»

«Bir daktilo makinen var mı burada Stephanie?»

Stephanie başını salladı.

«Pekalâ, haydi bir senet yazalım... Mason, yazıyı sen dikte et; biz de hemen şimdi imzalarız.»

Stephanie Falkner beyaz kâğıt ve karbon kâğıdı getirdi. Della Street daktilonun başına geçip Mason'un dikte ettirdiği kısa mukaveleyi yazdı. Bitirince kâğıtları makineden çekip imzalamaları için Stephanie Falkner'e, Garvin'e ve Mason'a birer kopya uzattı.

Garvin yazıyı okuduktan sonra Stephanie'ye sordu: «Tamam mı?»

«Tamam.»

«Haydi imzalayalım.»

Hepsi anlaşmayı imzaladılar.

«Eh» dedi Mason, «bu akşam yapabileceklerimiz bundan ibaret sanırım... Homer, sabahleyin beni arayacak mısın?»

«Muhtemelen.»

Della Street Mason'a mânâlı bir bakış fırlattı. «Ben çalışan bir kıyım. Eve gitmem lâzım artık.»

Mason: «Ben seni evine bırakayım Della» diye cevap verdi.

Garvin bir an teredüt etti, sonra Stephanie

Falkner'e döndü: «Eh, artık ikram edeceğin içkiyi içebilirim.»

Stephanie, Della ile Mason'u kapıya kadar geçirdi ve onlar koridor boyunca asansöre yürüyünceye kadar arkalarından baktı. Asansöre girerlerken kapıyı yavaşça kapadı.

«Şimdi» dedi Mason, «Casselman bana yüzde 15'lik hisse için 30.000 dolar teklif ettiği halde, bu kız neden kendi yüzde 40 hissesine de aynı parayı teklif ettiğinde ve bütün hisseleri aynı fiattan almak istediğini söylediğinde ısrar ediyor acaba?»

Della Street sordu: «Sizin bir fikriniz var mı bu hususta?»

«Hayır. Fakat eğer o telefon konuşmasını yapmasaydı, bana kat'i olarak kızın hissesi için 80.000 ve Garvin'in hissesi için de 30.000 dolar teklif edeceğinden emindim.»

«Şu halde telefon konuşması fikrini değiştirmesine sebep oldu, öyle mi?»

«Birşey sebep oldu.»

«Onu görmeye gelen birisi mi acaba?»

«Apartmana bir kişi girdi. O da... Neyse, bırakalım işler yarına kadar beklesin. Garvin'i tekrar gördüğümde malûmatımız çok daha artabilir.»

VIII

Ertesi sabah Mason tam ofisinin bulunduğu binânın antresine sapıyordu ki, Della Street'i yanında buldu. Della alçak bir sesle konuştu: «Merhaba şef. Ofise girmeden sizi yakalayayım dedim. Yürümeye devam eder misiniz?»

Mason sekreterine hayret içinde baktı. «Kötü birşey mi var Della?»

«Muhtemelen bir değil bir sürü.»

Erken saatlerdeki yaya selinin içinde ilerlemeye başladılar. Mason sordu: «Ne oldu?»

«Cinâyet masasındaki dostumuz Komiser Tragg binanın antresinde, içeri girer girmez yakanıza yapışmak üzere sizi bekliyor. Evinize telefon edip haber vermeye çalıştım ama çıkmıştınız.»

«Ne istiyor Tragg?»

«George Casselman bir ceset hâline gelmiş. Radyo haber verdi. Bir oda hizmetçisi ana anahtarla odasının kapısını açmış ve onu ölü olarak yerde yatar bulmuş. Göğsünde kocaman bir kurşun deliği varmış.»

«Ölüm zamanı tesbit edilmiş mi?»

«O hususta henüz bir haber yok.»

«Tragg beni niye görmek istiyor?»

«Ben'de sabahtan beri onu düşünüyorum, ama bir türlü işin içinden çıkamadım.»

«Aferin Della. Yapacak çok mühim bir işim var. Haydi bir taksiye atlayalım ve bir sürü suâle cevap vermeden evvel birşey bulabilecek miyiz, ona bakalım.»

Mason kaldırımının kenarına yürüyüp bir taksi çevirdi. Şoföre: «Lodester apartmanı» dedi.

Della Street Mason'a baktı. «Önce telefon etmiyor muyuz?»

Mason başını iki yana salladı.

«Ama şef, yoksa...»

«Şu anda henüz düşünmeye başlamış değilim. Önce bilgiye ihtiyâcımı var. Sonra düşünürüm. Senin gizli, mahrem ve hususî bilgin için şunu söyleyebilirim ki, dün akşam 8.15 sıralarında Homer Garvin Casselman'ın evine geldi. Bu ziyâretten bana bahsetmek işi-

ne gelir görünmüyordu. Bu sebepten kimseye birşey söylemedim. Yine gizlice haberin olsun ki, dün akşam saat 8.30'da Stephanie Falkner Casselman'a gittiği zaman, iş konuşacağı adamın bir ceset olduğunu gördü ve sonradan kendisine ne kadar para teklif edildiği sorulunca bir fiat uydurmak zorunda kaldı. Bu; Casselman'ın bana Garvin'in hissesi için teklif ettiği fiat ile Stephanie'nin kendisine teklif edildiğini iddia ettiği fiat arasındaki mantıksızlığı izah edebilir.»

«Sâhi!» diye bağırdı Della. «Bunu bu şekilde hiç düşünmemiştim şef. Zannederim bu sabah aptallığım üzerimde.»

«Kaldırımında, park yerinden çıkarken beni yakalamak için bekleyişinde bir aptallık göremiyorum.»

O sırada taksi Lodester apartmanının önüne gelmişti. Mason şoföre: «İstersen burada bekle» dedi, «birkaç dakika sonra döneceğiz.»

Della ile birlikte apartmana girdiler. Asansörle üçüncü kata çıkıp Stephanie Falkner'in dâiresine girdiler. Mason kapıyı hafifçe vurdu. Kapalı kapının arkasından Stephaine Falkner'in sesi geldi: «Kim o?»

«Mister Mason.»

«Yalnız mısınız?»

«Miss Street ile berâberim.»

Kapının sürgüsü çekildi, Stephanie'nin üzerinde sabahlık ve ayağında terlikler vardı. «Her yer rezâlet» dedi. «Sabahları kolay kolay işe başlayamam. Sizde kahve yapabilir miyim?»

«Hayır, teşekkür ederiz» diye cevap verdi Mason. «Bâzi şeyler öğrenmek istiyoruz sâdece.»

«Pekalâ, ne öğrenmek istiyorsunuz?»

«Dün biz ayrıldıktan sonra Homer Garvin burada kaldı, değil mi?»

Kız başını salladı.

«Ne kadar oturdu burada?»

Bir an için Stephanie'nin yüzü hiddetini belli etti. «Sizi hiç alâkadar etmez» diye parladı.

Mason: «Çok müteessirim» dedi, «fakat alâkadar ediyor Şunu bilginize sunayım ki, George Casselman bu sabah apartmanında bir inumya kadar ölü bulundu.»

Kızın gri gözleri bir müddet Mason'un yüzünü tetkik etti sonra Della Street'in yüzüne kayd. «Kendinize iskemle bulun ve oturun» dedi.

Portatif yatak henüz yapılmamıştı. Stephanie bunun kenarına oturdu.

Mason yatağın üzerindeki buruşuk yastıklara baktı, birden ayağa fırlayıp yatağa doğru gitti, yastıklardan birini hızla kenara itti ve kısa burunlu bir tabancayı ortaya çıkardı.

Mason ayakta tabancaya bakıyordu. «Eğer büyük bir hatâyâ düşmüyorsan» dedi, «bu, dün akşam Homer Garvin'in koltuk altı kılıfında bulunan tabancaya çok benziyor.»

Kız hiç sesini çıkarmadı.

Mason eğilip tabancayı eline aldı.

Bir müdet sonra Stephanie: «Eğer öğrenmek istiyorsanız» dedi. «Homer benim şahsi emniyetimi düşünüyordu. Sendika ile alâkalı bir iş yapmaya teşebbüs edecekti ve... Eh, sendikanın daha evvel ne yaptığını biliyorsunuz.»

«Demek tabancasını sizin emniyetiniz için bıraktı, öyle mi?»

«Evet.»

Mason silâhı tetkik etti, namluyu kokladı, kaşlarını çattı ve mermi konan kısmı açtı: «Bu silâhta bir boş kovanınız var galiba Miss Falkner.»

«Hiçbir silâhta herhangi bir boş kovanım yok.

Bu, benim tabancam değil. Size söylüyorum işte, Mister Garvin bunu dün akşam benim korunmam için bıraktı. Ben istemedim onu ve istenmiyorum da!»

Mason âniden yatağa doğru gitti ve tabancayı yastığın altına, ilk bulduğu yere koydu.

Stephanie sordu: «Ne olacak şimdi?»

Mason cevap verdi: «Ben sizi temsil etmiyorum. Sizin avukatınız değilim. Polis de değilim, sizi sorguya çekmeye hakkım yok. Fakat biz sizi terkettikten sonra dışarı çıkıp çıkmadığınızı öğrenmek isterdim.»

«Sizin beni son gördüğünüzden beri bu apartmandan dışarı çıkmadım.»

Mason Della Street'e başıyla işaret etti.

«Pekâlâ» dedi Stephanie, «George Casselman öldürülmüş. Babamı öldüren oydu. Ne yapacağımı ümit ediyordunuz? Kendimi kaybedip isteri nöbetleri mi geçireyim yâni? Bakın, siz bir avukatsınız. Zekisiniz de. İşin girdisini çıktısını bilirsiniz. Homer Garvin'i temsil ediyorsunuz. Beni temsil etmiyorsunuz. Müvekkilinizi kurtarmak için elinizden gelen herşeyi yapar, onun kurtulması için beni kurtlara atarsınız.»

«Bu, benim mizâcımın biraz hatâlı bir târifi. Fakat üzerinde durmayacağız... Haydi Della.»

Dairenin kapısı kapanınca Della sordu: «Nereye gidiyoruz şimdi?»

«Şimdi Homer Garvin'in peşine düşüyoruz. Üstelik onu çabuk yakalamamız lâzım. İnşallah oraya polisten evvel varırız.»

«Polisin onunla bir alıp vereceği var mı?»

«Stephanie Falkner onlara tabancanın hikâyesini anlatınca olacak.»

«Anlatacak mı dersiniz?»

«Eğer akli varsa, anlatacaktır. Cinâyetin işlendiği silâh buysa olacakları bir düşün.»

«Tabancayı sizin almanız iyi olmaz mıydı?»

Mason asansörün kapısını Della için açtı. «Al-lah yazdıysa bozsun.»

Asansörle aşağı indiler, antreyi geçip taksiye bindiler. Mason, Homer Garvin'in ofisinin adresini verdi.

Della Street sordu: «Orada mıdır dersiniz?»

«Ya oradadır, veya nerede bulacağımızı oradan öğreniriz.»

Taksi onları Garvin'in ofisinin bulunduğu binanın önünde bıraktı. Mason şoföre: «Beklemeye devam et» dedi. «Çok kalmayacağız.»

Della ile birlikte bindikleri ekspres asansör onları sür'atle yukarı çıkardı. Üzerinde HOMER H. GARVIN - YATIRIM İŞLERİ - GİRİNİZ yazılı kapıya doğru yürüdüler. Kapı kilitliydi.

Mason önce ofisin kapısına vurdu. Sonra koridor boyunca ilerleyerek üzerinde HOMER H. GARVIN - HUSUSÎ yazılı kapıyı çaldı.

«Zannederim burada kimse yok Della, aşağı antreye inip telefonu deneyelim.»

Aşağı salondan Della Garvin'in apartmanını aradı, bir müddet bekledi ve: «Cevap vermiyor» dedi.

«Pekâlâ» dedi Mason, «bir de Küçük Homer Garvin'i deneyelim.»

«Ama herhalde o balayındadır.»

«Kullanılmış araba ticâretinde balayı yapacak zaman bulunmaz. Balayını Şikago'da yapmıştır. Bir araba almak istediğini ve kendisi ile şahsen görüşmeyi tercih ettiğini söyle.»

Della Street başını salladı, numarayı çevirdi, karşısına çıkan bir satış memuru ile bir müddet münâ-

kaşa etti ve sonunda telefon kulübesinin kapısını açarak Mason'a: «Telefona geliyor» dedi.

«İyi» diye cevap verdi Mason. «Bırak ben konuşayım.»

Telefonda canlı bir ses duyuldu: «Evet, buyrun. Konuşan Garvin.»

«Homer, ben Perry Mason.»

«Ooo, evet. Nasılsınız avukat bey?»

«İyiyim. Tebrikler.»

«Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Valahi biraz... nasıl diyeyim, biraz âni oldu ama bilirsiniz benim her işim böyledir.»

«Daha birkaç dakika orada olacak mısınız?»

«Tabii! Öğleye kadar isteyim. Bir arzunuz mu var?»

«Oraya geliyoruz» dedi Mason. «Sizinle konuşmak istiyorum.»

«Pekâlâ. Burada olacağım.»

Taksi şoförü Mason'un verdiği adrese gelince yavaşladı. «İstediğiniz yer burası mı? Burası kullanılmış araba satış yeri be!»

«Burası» diye cevap verdi Mason. «Tam burası.»

Şoför «âlâ» dedi ve üzerinde [SATILMIYOR HEDİYE EDİLİYOR - GARVIN] yazılı bir kemerin altından içeriye girdi.

Ofis binâsı tek katlı ve dağınık bir yapıydı. Birçok satış memuru etrafta müşterilerle konuşuyor veya gelecek müşterileri bekliyordu.

Mason şoföre tekrar beklemesini tenbih etti, satış memuruna gülümsedi ve: «Kumandanı arıyorum» diyerek ofise girdi.

Küçük Homer Garvin, 27 yaşında; çok uzun boylu; siyah saçlı, siyah gözlü; bakışları huzursuz ve

hareketleri sınırlı olan bir adamdı. Üzerinde dikişi hayli pahalı bir cıbise vardı ve Mason ofise girdiğinde telefonla konuşuyordu.

Telefendaki şahsa: «Pekalâ, pekalâ» derken Mason'u gördü ve ilâve etti: «Avukatım burada. Bu işi onunla konuşmam lâzım. Sizi ben ararım... Hayır, ne zaman arayacağımı kat'i olarak söyleyemem... İşim olabilir... Güle güle!»

Garvin telefonu hızla kapattı, döner iskemlesini geriye itti ve ayağa fırlayıp ellerini uzatarak Mason'a doğru geldi.

«Vay, vay, vay! Nasılsınız avukat bey? Sizi uzun zamandır görmedim.»

«Pek uzun zaman olmadı» dedi Mason. «Sizi çok iyi gördüm. Tebrikler.»

Genç Garvin mütevazı bir tavırla eğildi. «Şâhâne bir kız avukat bey. Onu nasıl tesirim altına alabilirim, bilmiyorum. Zannederim çekirdekten yetiştirme satıcı oluşumun sâyesinde... Nasılsınız Miss Street? Çok iyi görüldüğünüz muhakkak.»

«Teşekkür ederim.»

«Babanızı aradık Mister Garvin, fakat ofisi kapalıydı.»

«Ofisi kapalı mıydı? Niye kapalı olsun, Eva Elliott'un orada olması lâzım.»

«Öyle zannediyorum ki o, artık babanızın yanında değil. Babanızın nerede olduğunu biliyor musunuz?»

«Valla, bilmiyorum! Ben... şey, doğrusunu isterseniz geldiğimden beri babamı görmedim... Aramızda bir yanlış anlama oldu da. Bir işte yüksek oynadığımı ve kaybettiğimi zannetti, ama yola gelecek sonunda... Bilirsiniz işte, eski neslin biz gençleri anlaması çok zor.»

Mason sordu: «Bahsettiğiniz yanlış anlama iş hususunda mı oldu?»

«Hayır, şahsi işlerdeki bir farktan. Mister Mason, size yardım edemiyeceğim için çok müteessirim. Hazır buraya kadar gelmişken arabalara bir bakmaya ne dersiniz?»

«Korkarım bakamayacağım» diye cevap verdi Mason. «Eva Elliott için ne dersiniz? Ofiste olmadığına göre nerede olabilir?»

«Tahmin ederim onu apartmanında yakalayabilirsiniz.»

«Nerede oturduğunu biliyor musunuz?»

«Tabii. Bir dakika müsaade edin adresi burada bir yerde olacak.»

Genç Garvin masanın çekmecelerinden birini çekip siyah, küçük bir not defteri çıkardı ve sayfelerini çevirmeye başladı. «Monadnock apartmanı, dâire 317 de oturuyor. Telefon numarası Pacific 7-2481. Fakat ofiste olması lâzım. Belki birkaç dakika için çıkmıştır ama oradadır. Çok enerjiktir, her zaman ayak üzerindedir. Sonra muhakkak ki hoş kızdır. Ofise girince, arkadan gelen ışığın sarı saçlarını aydınlatmasına bir bakın. Âdetâ tablo gibidir.»

«Eh, gidip şu tabloya bir bakayım» dedi Mason. «Eğer babanız sizinle temas temin ederse, çok mühim bir mesele için kendisini görmek istediğini söylersiniz.»

Garvin söz verdi. «Olur. Miss Street size bir araba satalım. Burada hârika otomobiller var ve ben, siz dostlarıma hakiki bir tenzilât yapabilirim.»

Della gülümsedi. «Başka bir zaman inşallah. Şu anda çalışan bir kıyım.»

Küçük Garvin onları taksilerine kadar geçirdi, beğenmeyen bir tavırla arabaya baktı. «Şu arabaya öde-

«İğiniz taksi ücreti ile... Neyse, boş verelim. Babam beni ararsa mesajınızı vereceğim Avukat bey.»

Taksi şoförü kapıyı sertçe kapadı ve kullanılmış araba satış yerinden çıktı. «Şimdi nereye?»

«Monadnock apartmanına» diye cevap verdi Mason. «Nerede olduğunu biliyor musun?»

Şoför başını salladı ve ustalıkla trafiğe daldı. «On dakikalık yolda.»

Mason: «Pekâlâ» dedi.

Della Street fikrini bildirdi: «Küçük Garvin'in babası ile anlaşmazlığı herhalde, Şikago'dan telefon edip evlendiğini veya evlenmek üzere olduğunu söylemesi üzerine başlamıştır.»

Mason başını salladı.

«Acaba babası, Stephanie Falkner'e haksızlık yaptı diye mi kızdı dersiniz?»

«Münâkaşaya neyin sebep olduğunu tahmin etmek güç. Fakat arada bir soğukluk olduğu muhakkak. Bakalım Eva Elliott bu evlenme hakkında neler söyleyecek.»

«Eva Elliott'un size karşı pek candan hisler beslememesi çok mümkündür.»

«Bunu çok nâzikâne ifade ettin Della.»

Monadnock apartmanının dış kapısında, dâirelerle irtibatı temin için düğmeler vardı. Mason cebindeki anahtarların içinde dış kapıya uyan bir tâne buldu ve Della Street ile beraber 317 numaralı dâireye çıktılar. Mason kapıyı vurdu: Bir kuvvetli - fasıla - üç kısa vuruş - fasıla - sonra yine iki kısa vuruş.

Kapı hemen ardına kadar açıldı. Eva Elliott sokağa çıkmak üzere giyinmişti. «E, vallahi sen...»

Eşikte Mason ile Della Street'i görünce lâfı ağzında kaldı. «Ooo! Başkası sanmıştım.»

Mason: «Sizinle bir dakika görüşmek istiyoy-

rum» dedi. «İçeriye girebilir miyiz? Bu bayan, sekreterim. Miss Street.»

«Bu sabah hiç vaktim yok. Dışarıya çıkıyorum. Bir randevum var...»

«Sâdece birkaç dakika sürecektir konuşmamız.»

Eva istemiyerek râzı oldu. «Pekâlâ, gelin bakalım.»

Mason sordu: «Artık Mister Garvin'in yanında çalışmıyor musunuz?»

Eva: «Sâyenizde çalışmıyorum» diye cevap verdi. Fakat sesinde bir acılık yoktu.

«Benim sâyerinde mi!»

«Mister Garvin yerini size bildirmeyişimin bir hatâ olduğunu söyledi.»

«Biliyor muydunuz yerini?»

«Biliyordum. Ama kimseye söylemememi tenbih etmişti. Benim lûgatimde Mister Mason, ((Kimse)nin mânâsı (Kimse) dir.»

«Galiba kırgınsınız ona?»

«Bana sorarsanız bütün Garvin âilesi çirkeftir. Sadece oğlunun mal olduğunu zannederdim ama galiba (Babasına bak oğlunu al) meselesiymiş.»

«Bilhassa, benim yüzümden meydana gelen bir yanlış anlaşma neticesinde işinizi kaybetmenize çok üzülüdüm.»

«Boş verin. O pis kokulu ofiste vaktimi israf etmekten kurtulduğuma çok memnunum. Gidilecek yerlerim, yapılacak işlerim var bunlara başlamanın vakti de geldi.»

«Hâdiseyi bana anlatmanızda bir mahzur var mı?»

«Mister Garvin Las Vegas'tan döndü. Kavga etmek için bahâne arıyordu, ofise girdiği dakika bunu sezdim. Telefon edip o gelinceye kadar beklememi iste-

mişti. Yemeği orada yiyip hesabı ofis masrafına dahil edebileceğini söyledi. Fazla mesai parasının lâfını bile etmedi. Üstelik endamımı muhafaza etmek mecburiyetinde olduğumu da bilir. Hayâtım için kurduğum plânlarda zarafet ve az kilo başta gelir.»

«Devam edin» dedi Mason.

«İşte! Belki dikkat etmişsinizdir, Mister Garvin'in ofisinde duvarları çini ile kaplı hoş bir duş ve giyinme odası vardır. Esasında burası hemen hemen bir apartman katı kadar teşkilâtlıdır. Çok mühim telefonları beklediği ve 24 saat ofisinde kaldığı zamanları bilirim.

«Neyse, Las Vegas'tan geldi ve birşeye müthiş canının sıkılmış olduğunu farkettim. İçini boşaltıp, hiç olmazsa gecemin bir kısmını bana bırakacağını ümit ettim ama hiç yapar mı! Oğlu kadar egoisttir. Seyahat dolayısıyla her tarafının leş gibi ve yapış yapış olduğunu, bir duş yapacağını söyleyip giyinme odasına geçti. Duşunu yaparak dolaptaki temiz elbiselerinden birini giydikten sonra pırıl pırıl dışarı çıkıncaya kadar beni orada pinekletti. Sonra başladı bana çatmaya... Kanım tepeme çıktıkça çıktı.»

«Şimdi, bir dakika. Bu görüşme ne zaman oldu?»

«Zannederim dokuzdan biraz sonra.»

«Ve size Las Vegas'tan henüz gelmiş olduğunu söyledi, öyle mi?»

«Öyle söyledi.»

«Las Vegas'tan araba ile mi yoksa uçakla mı gelmiş?»

«Bilmiyorum.»

«Las Vegas'ta ne kadar zaman kaldı?»

«İki gün.»

«Şimdi ne yapmak niyetinde olduğunuzu sorabilir miyim?»

«Şimdi yapmağa niyet ettiğim şey, çok daha evvelden yapmam icabeden bir şeydir. Kendimi sahneye vereceğim.»

«Sahneye çıkmış olduğunuzu bilmiyordum.»

«Şey, sahneye çıktımı demedim. Fakat bu hususta usta birhayli ders aldım. Bu sabah bir teklif aldım ve hemen gitmem icabediyor Mister Mason. Çok müteessirim. Size karşı bir kırgınlığım yok, fakat haksızlığa uğradım zannediyorum.»

Mason sordu: «Ofisle alâkanızı kestiniz mi?»

«Hem de nasıl kestim! Pencereleleri açıp âleme bunu haykırmak istiyorum. Şimdi, sizi dışarı atmış gibi olmak istemem ama haydi bakalım gidiyorsunuz. Zaten fazlasiyle vaktimi aldınız. Olanları neden Mister Garvin'e sormuyorsunuz? Size anlatır.»

«Hikâyeyi sizin cephenizden öğrenmek istiyorum.»

«Eğer benim cephemden dinlerseniz öğleye kadar buradasınız demektir. O aşağılık oğlu kolumdan tutup beni buralara sürükledi, sonra bıkmaya başlayınca sekreter olarak babasına yamadı. Sonra bir de baktım Stephanie Falkner için seferber olmuş. Derken Şikago'ya gider, doğru dürüst tanımadığı bir yosmayla evlenir. Tesadüfen kullanılmış-araba sattığı yere gelen Las Vegas'lı bir nâzenin! Ona bir kullanılmış araba sattı ama bakalım yosma kendisine neler satacak. İnanın bana, bu kızı da altı ay sonra bir yenisiyle değiştirecektir. Bu adam ne istediğini bilmez... Şimdi, haydi bakalım! Çok üzgünüm ama gitmeniz lâzım. Centilmenliğinizi gösterin ve çıkın buradan.»

Mason sordu: «Arabanız var mı?»

«Taksi tutacağım.»

«Eğer bizim tarafa gidiyorsanız...»

«Çok merak ettinizse, Hollywood'a gidiyorum.»

«Aşağıda bir taksi bizi bekliyor. Ofisime kadar beraber gidebiliriz. Ofisim tam yolunuzun üzerindedir. Boşuna buraya bir taksi çağırmamış olursunuz.»

Eva Mason'u baştan aşağı süzdü. «Eğer hiç olmazsa insan adam değilseniz ne olayım!» dedi. «Anlaştık! Haydi gidiyoruz.»

Telâşla dâireden dışarı fırladı, kapıyı kapayıp kilitledi, hep berâber aceleyle asansöre, oradan da taksiye bindiler ve Mason'un ofisine gittiler. Mason şoföre: «Taksimetremin yazdığına bir de Hollywood'a kadar gidiş ekle ve ne kadar vereceğimi söyle» dedi.

Şoför tahminini yaptı.

Mason: «İşte paran ve bahşişin» dedi. «Bu genç bayanı istediği yere götür.»

Taksi şoförü kasketine dokunup selâm verdi. Mason ile Della Street arabadan çıkıp henüz kaldırımını geçmişlerdi ki. Metropolitan cinâyet masasından komiser Tragg yanlarına yaklaşıp adamlarını onlarınkine uydurdu. «Ne çok geziyorsunuz dostlarım, gitmediğiniz yer yok. Haydi, konuşabileceğimiz bir yere çıkalım.»

Mason'un katına çıktılar ve koridor boyunca yürüyerek ofisine gittiler.

Mason sordu: «Hayrola?»

Komiser Tragg kısaca: «George Casselman» dedi.

«Ne olmuş ona?»

«Ölmüş.»

«Allah rahmet eylesin. Nasıl ölmüş.»

«Otuz sekizlik bir tabancayla ve tabancayı göğsüne dayayıp ateşliyerek.»

«Ne zaman?»

«Dün akşam.»

«Nerede?»

«Senin saat sekiz sıralarında ziyâret ettiğini öğrendiğim apartmanda.»

«Nereden aldın bu haberi?»

Tragg gülümsedi. «Bu» dedi, «meslekî sırdır. Mâiûmatımın sınırını kendime saklıyorum. Bu suretle benimi ne kadar fazla veya ne kadar az şey bildiğimi sen bilemeyeceksin. Sualleri sorarken bu bana bütün avantajı verecek.»

«Cevâplarında hakikatten ayrılacağımı kabul ettiğine göre mı?»

«Evet, öyle kabul ediyorum. Yalan söyleyeceksin demiyorum. Mason, fakat senin şeytanca kurnaz bir usulün vardır. Suallere cevap veriyor görünür, hiçbir şey anlatmazsın. Şimdi, dün akşam Casselman'ı gördün. Niçin gördün?»

«Müvekillerimin işleri dâimâ mahrem tutulur» diye cevap verdi Mason. «Bu hususla alâkalı bir kanun maddesi vardır.»

Tragg düşünceli bir şekilde Mason'u tetkik etti. «Casselman'ın dün akşam başka randevuları da vardı. Kimlerle olduğunu biliyor musun?»

«Korkarım bu hususta sana yardım edemiyeceğim.»

«Bu ya bilmediğin veya söylerniyeceğin mânâsına gelir.»

«Bir üçüncü ihtimal daha var. Başkasından işitme deliller mahkernede muteber değildir. (Sana yardım edeceğim!) dediğim zaman sadece başkasından işitme delillere de sahip bulunabilirim.»

Tragg Della Street'e döndü: «Görüyor musun? İşte kastettiğim buydu. Bütün suallere cevap vermeden cevap veriyor görünür.» Tekrar avukata hitap etti: «Şimdi, bu sabah müvekkillerinden herhangi biri ile ko-

nuşmak fırsatını vermeden seni yakalamak istedim. Bu plânım muvaffak olmadığı için müteessirim. Herhalde Miss Street'in kabiliyetinin bu işte rolü olmuştur. Mafih Mason, biz polisler tanıyamen aptal değilizdir. Senin normal zamanda ofise gelmediğini ve Miss Street'in çok acele bir iş için çıktığını görünce kafanı bâzı hesaplar yaparak bekledim. Taksi ile gelmen bir tedbirsizlikti. Beni görür görmez suratının aldığı ifâdeden, taksiden bir blok evvel inip buraya yürüyerek gelmediğin için kafanı taştan taşla vürdüğünü farkettim. Arabadaki o tatlı sarışın yanında olmasaydı her halde bu hatâyâ düşmezdin sanırım. Bu bizi, mevzu ile alâkalı ikinci sualimize getiriyor. «Bu sarışın kimdi ve siz çıktıktan sonra o niye arabada kaldı?»

«O sarışın» dedi Mason, «Eva Elliott ismini taşıır. Monadnock apartmanının 317 numaralı dairesinde oturur. Telefon numarası Pacific 7-2481 dir. Evvelce müvekkilim Homer Horatio Garvin'in sekreteri idi ve o arabayla bir filmde ufak bir rol almak için şansını denemek üzere Hollywood'a gidiyordu.»

Tragg: «Eh» dedi, «bu mâlûmat için teşekkürler. Şimdi, bu arabayla başka nerelere gittin?»

«Bu» diye cevap verdi Mason, «şu anda münakaşa etmeğe selâhiyetim olmadığını zannettiğim bir mevzu.»

«Anlıyorum, anlıyorum. Pekalâ, Garvin sana en son ne zaman danıştı?»

«Aslına bakarsan onunla temas temin etmeye çalışan bendim. Pazartesi öğleden sonra onu bulmaya çalışıyordum ve hâlâ da onu aramaktayım.»

Tragg bu sözler üzerine bir müddet düşündü. «Biraz daha ileri gidip de; ilk defa onu aradığın pazartesi günü öğleden sonra ile, hâlen aramakta olduğun şu

an arasındaki zamanda Garvin'i hiç görmediğini söyleyebilir misin?»

Mason gülümsedi.

Tragg başını iki yana salladı. «İnsan seni dâima kollamalıdır Mason. Yaları söylemezsin, fakat cevapların cevap değildir. Şimdi haberin olsun! Homer Garvin'in dün akşam George Casselman'ı gördüğünü biliyorum.»

Mason'un nidâsı hayret ifâde ediyordu. «Dün akşam George Casselman'ı gördüğünü mü!»

Tragg başını salladı. «Şimdi bunun üzerine sana şahsi bir sual sormama müsaade et.»

«Sor bakalın.»

«Dün akşam Casselman'ın apartmanına gittin mi; sonra arka merdivenlerde bekleyip genç bir kadını arabana alarak götürdün mü? Bir şahit böyle zannediyor.»

«Öyle mi?»

«Şu halde şimdi, bu genç kadın Casselman'ın göğsüne tabancayı dayamış; tetiği çekmiş; sonra sana telefon edip , (Ah Mister Mason, hemen gelin! Korkunç birşey oldu!) demiş olabilir mi? Ve hattâ sen ona ne olduğunu sorduğunda, Casselman ile münakaşa ettiklerini; korkutmak için tabanca çektiğini; Casselman'ın onu yakaladığını; boğuşurlarken müthiş bir gürültü duyulup Casselman'ın arka üstü yere yuvarlandığını ve bu duruma çok şaştığını ilâve etmiş olabilir mi? Şu şartlar altında sen de, ön kapıdan çıkmasının çok tehlikeli olacağını; arka tarafa gitmesini servis kapısından onu arabana alacağını; bu zaman zarfında olanlardan kimseye bahsetmemesini söylemiş olabilir misin?»

Mason meseleyi derin derin düşündü. «Bu benim mesleğimle gayri mütenasip olamaz mı?»

Tragg: «Bu, senin vaziyete nasıl baktığına bağ-

11» dedi. «Bir kanun hâlini almış ahlâk kaideleri birçok şekillerde tefsir edilebilir. Şurası gayet iyi bilinen bir hakikattir ki, sen bunları dâimâ müvekkillerinin lehine olacak şekilde tefsir edersin. O mevzudaki kanun ne olursa olsun, müvekkilinin kendisini töhmet altına sokacak birşey yapmasını istemezsin.»

«Yâni müvekkilimi ele vermemek için olan taahhüdümün, diğer bütün ahlâki kaidelere olan inanışımı kontrol altına alabileceğini mi söylemek istiyorsun »

«Onun gibi birşey.»

Mason itiraf etti. «Enteresan bir ihtimal.»

«Suale cevap vermedin.»

«Öyleyse şimdi vereyim. Cevap, (Hayır)dır.»

«Casselman'ın öldüğünü ilk defa ne zaman öğrendin?»

«Miss Street bu sabah radyoda duymuş.»

«Ve sana haber verdi, öyle mi?»

«Evet.»

«Ve sen hemen izleri kapamaya çıktın.»

«Hemen müvekkilimle görüşmeye gittim.»

«Garvin'le mi?»

«Evet.»

«Neden?»

«Ona Casselman'ın öldüğünü söylemek istedim. Bu hâdiseden ötürü plânlarından bâzılarının değişebileceğini düşündüm.»

«Gördün mü Garvin'i?»

«Hayır.»

«Pekalâ, teşekkürler Mason. Sâdece sormak istemiştim. Seninle görüşmek için emir aldım da.»

«Polis ile işbirliği yapmak beni dâima memnun eder» dedi Mason.

Tragg parmağı ile boğazını keser gibi yaptı. «Eğer herkes senin yaptığını gibi işbirliği yapsaydı, sav-

cılığın endişe edecek hiçbirşeyi kalmazdı Allah için.»

«Kalmaz mıydı?»

«Kalmazdı. Çünkü kimseyi yakalayamazdık, onlar da herhangi bir dâvâ kurmak zorunda kalmazlardı. Neyse, sana temize çıkman için bir fırsat vermeyi düşünmüştüm.»

«Mersi!»

«Kendini temize çıkarman için sana bir fırsat verildi. Aynı zamanda; eğer işleri karmakarışık etmeye çalışırsan, bunu bizim ne aradığımızı öğrendikten sonra yapmış olursun. Bu berbattır işte! Şimdi, biz Garvin'i arıyoruz. Eğer kendisiyle temasa geçersen, cinâyet masasına telefon edip beni aramasını söyle. İşin oldukça mühim olduğunu da ilâve et.»

Tragg iskemlesinden kalktı, gerinip esnedi ve: «Bana ettiğin yardımlar için teşekkürler Mason» dedi. «Bilerek yaptığın yardımı değil tabii, farkında olmadan yaptıkların için. Bunun çok kıymetli olduğuna seni temin edebilirim. Ha, sırası gelmişken söyleyeyim: Şöyle kayıtları karıştırırken gözüme çarptı, Homer Garvin tabarıca taşıyabilmek için kendisini şerif yardımcısı tayin ettirmiş... Tabii Garvin'in tabancasının şimdi nerede olduğundan senin haberin yoktur, değil mi?»

«Mister Garvin'de olması icap etmez mi?»

Tragg: «Bilmiyorum. Bilmediğime eminim» dedi. Sonra mânâlı bir şekilde ilâve etti: «Fakat öğrenmeye niyetim var ve siz bu hususta kumar oynayabilirsiniz Mister Mason. Eh, yine görüşürüz Avukat bey, şimdilik Allahısmarladık.»

Ve Tragg ofisten çıktı.

Mason Della'ya: «Marie Barlow'u telefonla ara Della» dedi.

Della Street santralı aradı ve birkaç sâniye sonra bildirdi: «Marie telefonda.»

Mason telefonu aldı. «Marie, söyleyeceklerim oldukça mühim. Seni son görüşümden beri birçok şeyler oldu. Garvin seni arayabilir. Aradığı takdirde, derhal benimle temasa geçmesini söylemeni istiyorum. Sonra, hareketlerine de dikkat etsin, çünkü polis onu arıyor.»

«Aman Allahım! Polis mi?»

«Evet.»

«Beni arayacağını nereden çıkarıyorsunuz?»

«Dün akşam kendisine, senin iki defâ onu görmeye gitmiş olduğunu söyledim. Haberi yokmuş. Sekreteri onu hiç arayıp sormadığına inandırmış adamı.»

«Ne! Bak sen kalles... Hay!...»

«Dikkat et, tansiyonun yükselmesin. Sana havadis, Eva Elliot dün akşam kovuldu. Artık Mister Garvin'in yanında çalışmıyor.»

«Oh! Patron için iyi oldu. Peki ofisin işini kim döndürüyor?»

«Şimçilik hiç kimse.»

«Bakın Mister Mason» dedi Marie, «ben dönüyorum.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Yâni diyorum ki, tekrar dönüp ofisi Mister Garvin için açacağım ve başka bir sekreter buluncaya kadar işe devam edeceğim.»

«Yapamazsın bunu.»

«Neden yapamayayım? Ofisin anahtarı hâlâ yanımda, işlerin girdisini çıktısını biliyorum, müşterileri tanıyorum. Hiç olmazsa telefonlara cevap verir, mesajları ona iletir, onunla görüşmek isteyenlere randevu veririm.»

«Bu pek tavsiyeye şayan olmayabilir.»

«Nasıl yâni?»

«Randevu isteyecek kimseler bakımından.»

Marie güldü. «İnisiyatifimi kullanırım.»

«Vaziyet senin hesapladığından biraz değişik olabilir. Onunla ternâsa geçmek isteyen bazı kimseler, hükûmet memuru olabilirler.»

Eski sekreter birkaç saniye bu sözü düşündü. Sonra cevap verdi: «İkazınız için teşekkürler Mister Mason. Mister Garvin'le temas kurarsanız işe başladığımı ve bana bütün borcunun gidiş geliş taksi paralarından ibaret olacağını söylersiniz.»

«Pekalâ» dedi Mason. «Belki de iyi bir fikirdir bu.»

Telefonu kapattı ve Della Street'e döndü: «Ben dışarı çıkıyorum Della. Arabama atlayıp...»

Telefonun zili Mason'un sözünü kesti. Della Street kendi masasında duran telefonu açtı. «Arayan kim Gertie?... Evet, Mister Mason'un onunla konuşmak istediğine eminim... Homer Garvin telefonda.»

Mason telefonu kaptı. «Alô Homer. Neredesin?»

Garvin: «Dikkatle dinle Mason» dedi. «Bir kaç kelimeden fazlasına vaktim olmayabilir.»

«Boşal!»

«Casselman'ı öldüren kurşunun, Stephanie Falkner tarafından nefsi müdafaa hâlinde atılmış olması ihtimali var. Onu korumanı istiyorum.»

«Pekalâ» dedi Mason. «Tâlimatın bu ise iyi. Fakat ne cehennemdesin ve ne...»

Garvin, lâfı kesti. «Üç kâğıtçılık yapıyorum.»

«O ne demek?»

«Polise sahte bir iz takip ettiriyorum. Şüpheleri üzerime çekmeye çalışacağım. Eğer kendini itham ettirmeye muvaffak olursan, sonunda ayılıp Stephanie'nin peşine düştükleri zaman fazla bindiremezler.»

Mason ihtar etti. «Bir dakika, bu iş tehlikeli. Kendini temize çıkarmayı başaramayabilirsin.»

«Aldırma! Sen Stephanie'yi korumaya bak.

Ben kendimi korurum. Sonunda kimin canı yanacaksa yansın, senin birinci vazifen Stephanie'ye karşıdır.»

«Sen işe karışsan dahi mi?»

«Ben işe karışsam dahi.»

Mason sordu: «Sebep ne? Yâni, oğlunun Stephanie Falkner ile flört etmiş olması...»

Garvin Mason'un sözünü kesti. «Çünkü bu kızı seviyorum. Galiba başından beri de seviyordum ve kendime bile itiraf etmekten korkuyordum. Bunu sana mahrem olarak söylüyorum Mason, herhangi bir kimseye hattâ Della Street'e bile yumurtlarsan o Allahın belâsı kafanı kırarım.»

Mason düşünceli bir şekilde susuyordu. Garvin sordu. «Telefonda mısın Mason?»

Mason cevap verdi: «Evet. Sana bir parça havâdis vereyim. Eva Elliott ile konuştum. Onu hayâtından temiz bir şekilde ve bütünlük olarak silebilirsin. Ofisinin civarına bile yaklaşmıyacakmış. Ofisin banka kasaları kadar sıkı kapanmış.»

«Gördün mü başına geleni! Tamamlanmamış bir sürü işim de vardı ve... Bana başka birisini bulmalısın Mason.»

«Buldum bile. Marie Barlow'la telefonla konuştuk. Ona Eva Elliott'un kovulduğunu ve ofiste kimse- nin olmadığını söyledim. Bir taksiye atlayıp gidecekti. Eski anahtarı yanındaymış. Hiç olmazsa işleri bir hizada tutarım dedi.»

«Bu» dedi Garvin, «üzerimden büyük bir yük kaldırdı. Allah râzı olsun bu kızdan. Çocuğu olacak demiştin değil mi?»

«Dokuz haftaya kadar.»

«Söyle, dayanabileceği kadar ofiste kalsın. Belki benden bir zaman için haber alamazsın Perry. Bulunmam güç olabilir.»

«Bunu yapamazsın. Sen...»

Bir tıkırtı oldu, telefon kapanmıştı.

Della Street merakla kaşlarını kaldırdı.

«Galiba beni idâre ediyor» dedi Mason. «Polisi şaşırtmaya ve yanlış yola sevketmeye çalıştığını söyledi. Stephanie Falkner'i temsil etmemi ve bu işe karışmasını önlememi istedi. Della, ben bir saate kadar dönerim. Arayan olursa, nerede olduğumu bilmiyorsun.»

«Bir tahminde bulunabilir miyim?»

«Tabiatıyla.»

«Homer Garvin'in ofisine gidiyorsunuz ve polis bulabileceği herhangi bir suç delili olmamasını sağlayacaksınız.»

«Bu» diye cevap verdi Mason, «bir fikirdir. Hem de çok güzel bir fikir. Yalnız iki noktası hatâlı.»

«Hangi noktaları?»

«Bir kere, bir avukat olarak herhangi bir delili yokedemem. Bu suçtur. Sonra, yapılacak çok daha mühim bir işim var. Şunu öğrenmelisin ki Della, bir avukat delil yokedemez ve delil saklayamaz. Şunu da öğrenmelisin ki, müvekkilinin suçsuzluğuna inanan hayali geniş bir avukat çok şeyler yapabilir. Allaha şükredeceğimiz bir husus var.»

«Nedir o?»

«Homer Garvin'in karısının, ilk çocuklarının ismini (Homer) koymak için ısrar etmiş olması.»

Della Street'in alnı kırıştı. «Benim için çamur bile bu sözden daha berraktır.»

Mason: «Bir saate kadar dönerim» dedi ve çıktı.

IX

Mason arabasını; Küçük Homer Garvin'in işlettiği, kullanılmış araba satış yerine soktu.

Satıcılardan biri sordu: «Arabayı satmak mı istiyorsunuz?»

Mason başını iki yana salladı. «Garvin'i görmek istiyorum.»

Satıcı peşinde olduğu halde Mason ofisin kapısını açıp ofisi geçti, üzerinde HUSUSİ yazılı kapıdan içeri daldı. Homer Garvin masasında oturuyordu, hayretle başını kaldırdı.

«Kaidelere uymayışımı mazur görün» dedi Mason. «Fakat mühim bir mesele var. Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde sizinle konuşmak istiyorum. Topuklarıma basan bu Allahın cezası satıcıdan nasıl kurtulabilirim?»

Garvin: «Benim bildiğim bir tek usul var» diye cevap verdi ve başıyla satıcıya işâret etti. «Beyin arabasıyla biraz dolaş Jim. Bak bakalım ne vaziyette. Sonra kıymet takdir memurumuzla konuşup verebileceğimiz en yüksek fiatı öğren.»

Mason: «Eğer bu beni kurtaracaksa pekalâ» dedi. «Fakaz biz gezmeye çıkacağız Homer, arabamı bu adama verirsen vasıta temin etmen gerekir.»

«Zâten benim umduğum da buydu. Jim, fiat takdircilerinden birini yanına al ve dediğim gibi alış muamelesine başla.... Pekalâ Mister Mason, size nasıl yardımda bulunabilirim?»

«Bir tabancanız olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Zannederim var. Herhalde burada büyük miktarda para bulunduruyorsunuz ve...»

Garvin lâfı kesti. «Tabancam var.»

«Ruhsatınız da var mı?»

«Tabîi var.»

«Müsaade edin de tabancanıza bir bakayım.»

Garvin bir müddet merakla Mason'u süzdü,

sonra sağ üst çekmeceyi çekti ve çıkardığı tabancayı masanın üzerinde Mason'a doğru kaydırды.

Mason tabancayı aldı, balânsını tecrübe ediyormuş gibi elinde birkaç defa hoplattı. «Oldukça güzel bir tabanca Homer. Babanızın taşıdığı tabancanın aynısı.»

«Herşeyin dâima en iyisini seçerim Mister Mason. Bunu babam verdi. Tıpkı...»

Mason tetiği çekti. Kulakları sağır edici bir gürültü küçük ofisi doldurdu. Mermi, Garvin'in masasının cilâlı sathında bir yarık meydana getirerek sekti ve karşıdaki duvara saplandı.

Garvin bağırdı. «Hey, deli misin! Bırak tabancayı!»

Mason tabanca hâlâ elinde olduğu halde geriledi. «Hay Allah! Dolu olduğunu bilmiyordum. Şöyle bir tetiği tecrübe edeyim dedim ve... Şüphesiz çok iyi çalışıyor.»

«Tabii güzel çalışır. Kendimi korumak için bulundurduğuma göre boş tutacak değilim ya.»

Mason tabancayı Garvin'e iade etti. «Zannederim bu gibi şeylerle oynamamam lâzım.»

Garvin soğuk bir şekilde cevap verdi: «Mahkemelerde, bunlar hakkında çok şey biliyormuş gibi görünüyorsunuz ama!»

«Affedersiniz Garvin. Zannederim epey zarar verdim. Size yeni bir masa alınmalıyım.»

«Pekâlâ, gayeniz ne? Perry Mason olmasaydınız bu numara yutulurdu belki.»

Mason gülümsedi. «Tabancayı cebinize koyun ve benimle gelin.»

«Tabancayla mı!»

«Tabancayla. İhtiyacımız olabilir.»

«Pekâlâ. Bir kurşun koyayım da...»

«Hayır, hayır. Olduğu vaziyette kalsın.»

«Peki. Nereye gidiyoruz?»

«Biraz araba gezintisi yapacağız.»

Garvin telefonu açtı. «Bana Ralph'ı verin... Ralph, hususi bir iş için çıkıyorum. Dün gelen X-60'ı getir. Hemen ön tarafa çek... Evet, ben (Hemen!) dediğim zaman hemen olacağını kastediyorum demektir.»

Garvin hasara uğrayan masayı tetkik etti. «Epeyce derin bir yarık yapmış. Çok güzel bir masaydı, fakat üzerindeki kaplamanın bu kadar ince olduğunu bilmiyordum. Maksadınızın ne olduğunu sorabilir miyim Mister Mason?»

«Umumi maksat» diye cevap verdi Mason, «bahsettiğiniz şu X-60'ı görmek.»

«Bu taraftan.»

Garvin arabanın kapısını açtı. «İçeri buyrun. Bu arabanın direksiyonuna hele bir geçin Mister Mason.»

Mason, ofisin önüne getirilmiş olan spor arabanın görünüşü karşısında tereddüt ediyordu.

Garvin ısrar etti: «Buyrun, buyrun. Bu arabayı bir deneyin de hem peşinen verdiğiniz hükümleri hem de bu husustaki bilgisizliğinizi ortadan kaldırın. Dünyâdaki, yapılışı en mükemmel olan küçük arabadır. Toplu! Kifayetli! Canlı! Hususi yapılışlı! Mister Mason, işte sizin bu cins bir araba kullanmanız icap eder.»

«Lânet olsun! Böyle bir arabanın içinde, kırmızı şapkalı istasyon memurları kadar göze çarparım. Ne zaman bir müvekkilime gitsem, yoldan geçenler bu arabayı park edilmiş görünce (Ha! Bu Mister Mason'un arabası. Demek buraya müvekkili ile konuşmaya gelmiş!) derler.»

«Hele bir direksiyona geçin Mister Mason. Geçin, geçin. Ben sizin dediğinizi yaptım, bir masadan ol-

«dum. Satın almadığınız takdirde, direksiyona geçmek size birşey kaybettirmez ki.»

Mason direksiyona geçti, arabayı vitesine aldı ve gaza hafifçe bastı. Araba katapultla fırlatılmış gibi ileri atıldı. Mason direksiyona sarılıp, tam vaktinde trafikteki bir boşluğa girebildi.

Garvin sordu: «Nereye gidiyorsunuz?»

«Bir takım yerlere.»

«Pekalâ. Bu bebeği, biraz hareket ettirebileceğimiz serbest bir yola sokun bâri. Sür'atin ne olduğunu görmenizi istiyorum.»

«Hayır» dedi Mason, «iyi gidiyorum.»

Birkaç dakika gittiler, sonra Mason arabayı bir ara yola saptırdı.

Garvin âniden: «Hey! Bir dakika, bir dakika!» dedi. «Ne oluyoruz?»

Mason arabayı Lodester apartmanının önünde durdurtmuştu. «Yapılacak bir işimiz var» dedi.

«Şimdi bir dakika, bi-i-i-r dakika» dedi Garvin. «Kafanızda ne olduğunu bilmiyorum ama cevap (Hayır)dır.»

«Haydi, haydi.»

«Ben evli bir adamım.»

Mason sordu: «Nasıl şey evlilik?»

«Henüz bilmiyorum. Şimdilik oldukça hoş bir şey. Fakat... Fayda ve mahzurlarını yavaş yavaş anlayabiliyorum. Mamafih, dünyanın en hârika kızına sahibim ve onun veya benim saadetimizi bozacak bir iş yapmak niyetinde değilim.»

«Böyle bir iş yapmanızı ben de istemem. Gelin.»

«Niyetiniz ne Allah aşkına? Muayyen birşey söylememi veya...»

«Ağzınızı kapalı tutmanızı istiyorum. Sâdece

dinlemenizi istiyorum. Eğer arzu ederseniz başınızı sallayabilirsiniz.»

Mason önde olduğu halde Stephanie Falkner'in katına çıktılar. Avukat dâirenin kapısını çaldı. Kapının diğer tarafında bir hareket oldu, sonra kapı biraz aralandı, Stephanie Falkner'in sesi işitildi: «Kim o?» Mason'u gördü ve: «Ooo! Mister Mason!» diye kapıyı açtı. Mason'un arkasında duran küçük Homer Garvin'i farkedince gözleri hayretle açıldı.

Homer Garvin atıldı: «Şunu iyice bilmelisin ki Stephanie, bu iş her ne ise Mister Mason'un fikri ile yapılıyor. Benim bu meselede hiçbir dahlim yok.»

«Sus!» dedi Mason. «İçeri gir ve sesini çıkarma.»

Stephanie Falkner geriye çekildi. Mason, Garvin'i dâireye soktu ve ayağı ile iterek kapıyı kapadı.

Stephanie: «Tebrik ederim Homer!» dedi.

Mason çıkıştı: «İkiniz de susun! Fazla vaktimiz yok. Stephanie, Homer Garvin sizin emniyetinizle ilgileniyor. Yeni evlenmiş olmasına rağmen, çok sevdiği bir arkadaşısınız ne de olsa. Babanızın başına gelenleri göz önüne alarak; ve benden, muhtemelen aynı sendika ile müzakerelerin yeniden başladığını öğrenmesi üzerine korunmanız için bâzı tedbirlerin alınması zaruretini hissetti.»

Garvin sordu: «Korunması için mi?»

«Sus!» dedi Mason. «Tabancayı ona ver.»

Garvin tereddüt etti, sonra elini cebine soktu tabancayı çıkardı.

«Alın bunu Stephanie» dedi Mason. «Bu işin gizli bir tarafı veya aldatma için herhangi bir sebep yok. Eğer birisi tabancayı nereden bulduğunuzu soracak olursa, Homer Garvin'in verdiğini söylersiniz; yahut tersine Homer Garvin'in verdiği tabancanın nerede ol-

duğunu sorarlarsa, bu tabancayı gösterirsiniz. Göreceksiniz ki bu tabancanın bir mermisi kullanılmıştır. Tabanca size verildiğinde bu durumdaydı. Bu mermiyi kimin, nerede ve ne zaman kullandığını bilmiyorsunuz. Eğer bir kimse bu suallere cevap bulmak istiyorsa, Homer Garvin'e müracaat etmelidir. Bizi nazikâne kabulünüz ve dikkatle dinlemeniz için çok teşekkürler. Mister Garvin'in sizin emniyetiniz için teşebbüse geçmesi de çok güzel bir jest. Hepsi bu kadar... Haydi Homer!»

Mason dairenin kapısını açtı. Stephanie Falkner şaşkın şaşkın onları seyretmekteydi ve tabanca odanın ortasındaki masanın üzerinde duruyordu.

Homer Garvin Stephanie'ye döndü: «Gazetelerde okumadan evvel sana haber vermeliydim Stephanie. Yalnız...»

«İzahat vermene lüzum yok Homer. Belki de zannettiğinden daha iyi anlıyorum. Ne de olsa, arkadaş olarak kalmamamız için hiçbir sebep yok.»

Homer Mason'u iterek öne geçti ve elini uzattı. Stephanie ile el sıkıştılar.

Hâlâ dairenin kapısını tutmakta olan Mason: «Buradan çıkıncasın, Homer» dedi, «bir taksi çağırıp onunla döneceğim.»

Homer: «Tamamı, tamam» dedi. «Şekerim, bu enayiye bir araba satıyorum da.»

Zemin kattaki holü geçecekleri sırada Mason birdenbire Garvin'in kolunu yakaladı. «Bu taraftan lütfen.»

Beraberce üzerinde gazete ve mecmuaların durduğu bir masanın etrafındaki koltuklara doğru yürüdüler. Mason bir mecmua yakaladı Garvin'i itip bir koltuğa oturtuktan sonra mecmuayı onun eline tutuşturdu. Kendisi de bir gazete alıp yanına oturdu.

Sokak kapısı açıldı; cinayet masasından komiser Tragg, yanında komiser muavini Holcomb ve sabahleyin Mason'un bindiği taksinin şoförü olduğu halde içeri girip müracaat masasına yaklaştı. Memurla kısaca görüştüktan sonra asansöre bindiler.

«Tamam» dedi Mason, «hemen gidelim ve dışardaki spor arabayı farketmemiş olduklarını ümit edelim.»

«Ne demek (Farketmemiş olduklarını ümit edelim!) Bu, bir kadının komşusunun yeni kürkünü farketmeyeceğini ima etmek gibi birşey.»

«İşte benim korktuğum da bu. Eğer bana bir araba satmak istiyorsan; koyu renkli, gösterişsiz, mübalağasız birşey bulmalısın.»

«Senin için tam böyle birşey var elimde.»

«Nedir o?»

«İkinci elden bir cenâze arabası. Sâdece bir tek sahibi olmuş.»

X

İkiyi çeyrek geçe Mason'un ofisindeki telefon çaldı ve Della Street açtı. «Marie Barlow telefonda. Oldukça acele bir iş olduğunu söylüyor.»

Mason başını salladı ve telefonu aldı. «Merhaba Marie. Ben Perry Mason.»

«Ön, Mister Mason. Çok şükür sizi yakaladım. Cinâyet masasından iki memur buradalar. Komiser Tragg ve komiser muavini Holcomb. Elllerinde Mister Garvin'in ofisini aramak için müsaade var. Ne yapalım?»

«İskemlelerin tozunu al. Kendi evlerindeymiş gibi rahat oturmalarını söyle. İstedikleri gibi araştırma

yapsınlar. Yalnız ofisten aldıkları şeylerin listesini sana versinler. Muavin Holcomb'a saygılarımı sun ve mümkünse ofis masaları üzerinde yanar sigara unutup etrafta sigara yanıkları bırakmamaya çalışmasını rica et.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Evet, hepsi bu kadar. Ayrıldıkları zaman bana telefon et.»

Mason telefonu kapadı ve Della Street'e döndü: «Eh, dertler başladı. Ben Paul Drake'i görmeye gidiyorum. Birşey olursa beni oradan ararsın.»

Mason koridoru geçti, üzerinde DRAKE DETEKTİF ACENTASI yazılı kapıyı iterek içeri girdi. Masadaki kıza sordu: «Paul içerde mi?»

Kız başını salladı.

«Mieşgul mü?»

«Hayır, Mister Mason. Girebilirsiniz. Haber vermemi istiyor musunuz?»

«Eğer yanında kimse yoksa lüzum yok.»

«Yalnız.»

Mason açılır-kapanır kapıyı iterek ofis koridoruna girdi. Bu koridorun her iki tarafında; şahitlerle mahrem olarak görüşmek için veya bir detektifin raporunu daktilo etmesine elverişli, kapalı ufak ofisler diziliydi. Drake'in odası koridorun sonunda olup bu ofislerden biraz daha büyücekti. Ofiste bir masa, birkaç iskemle ve masanın üzerinde bir dizi halinde dört tâne telefon vardı. Mason kapıyı açtığı sırada Drake bir raporu tetkik etmekteydi.

«Merhaba Paul.»

«Merhaba Perry.»

«Bir iş ister misin?»

«Tabii.»

«George Casselman.»

Drake: «Dün akşam öldürülmüş» diye karşılık verdi.

«Cinâyetleri hep takip edersin, değil mi?»

«Müsaadenle sen de öyle yaparsın.»

Mason gülümsedi. «Bilhassa; ölüm zamanı, polisin şüphelendiği herhangi bir kimse, ele geçirdiği herhangi bir malûmat, ve Casselman'ın geçmişi ile ilgileniyorum. Sana Las Vegas civarında araştırma yapmanı tavsiye edeceğim. Çünkü, Las Vegas'ta bulunmuş zannedirim. Cesedinin bulunduğu apartmanda ne zamandan beri oturduğunu bilmiyorum. Çevrilen işler ve dönen dolaplar hususunda herşeyi öğrenmek istiyorum.»

«Sana derhal bazı bilgiler verebilirim. Casselman âdi bir şantajcı imiş.»

Mason sordu: «Kumarbaz mı?»

«Kumardan ziyâde ufak tefek şantajlarla uğraşan bir kimse.»

«Pekalâ. Bak bakalım neler öğrenebileceksin. Sana bir ipucu verebilirim.»

«Ne?»

«Birkaç ay evvel burada öldürülen bir adamı hatırlıyor musun? Falkner... Glenn Falkner adında bir adam?»

«Ha, evet. Gangsterler öldürmüştü galiba, değil mi?»

«Hayır. Daha doğrusu ben öyle zannetmiyorum. Mamafih polis kayıtlarına gangster cinâyeti olarak geçti ve bu sebepten üzerinde fazla durulmadı. Hem Casselman ve hem de Glenn Falkner'in kumar muhitleri ile bazı rabıtalı olması dolayısıyla, polis Stephenie Falkner'i, yâni birkaç ay evvel öldürülen bu adamın kızını bir kontrolden geçirdi.»

«Sen bu kızı mı temsil ediyorsun Perry?»

«Haklarını korumaya çalışıyorum.»

«Pekalâ. İşe girişeceğim. Nasıl bir iş bu? Büyük mü, orta karar mı, yoksa küçük mü?»

«Malûmatı ele geçirmek için nasıl olması icabediyorsa işi öyle kabul et. Kolay başla ve sert bitir.»

Drake telefona uzandı. «Pekalâ Perry. Hemen şimdi bu işe birkaç adam koyacağım. Polis merkezindeki gazeteciler odasında bir adamım hazır zâten. Gazetelere havâdis verilir verilmez bana yetiştirecek.»

«Kulağını açmasını söyle» dedi Mason. «Haberleri alır almaz da ofisime ilet.»

«Pekalâ, başladın!»

Mason ofisine dönerken arkasında ayak sesleri duydu ve geriye baktı. Stephanie Falkner, telâşla koridorun öbür ucundan kendisine doğru geliyordu.

«Hayrola, hangi rüzgâr attı sizi buraya?»

«Ah, Mister Mason sizi bulduğuma çok memnunum. Birkaç sâniye görüşebilir miyiz?»

Mason ofisinin kapısını anahtarıyla açtı. «Buyurun, bu taraftan.»

Stephanie Falkner'i içeriye aldı. «Della, misafirimiz var. Eee, ne haber?»

«Siz gittikten birkaç dakika sonra evime polisler geldi. Tabanca hâlâ masanın üzerindeydi. O an için onu unutmuştum, sonra onlar gelince üzerine bir eşarp atıp saklamaya çalıştım. Korkarım biraz beceriksizce davrandım.»

Mason sordu: «Ne oldu?»

«Tabancayı kaptılar. Kokladılar, açıp içine baktılar ve nereden bulduğumu öğrenmek istediler.»

«Ne söylediniz onlara?»

«Homer Garvin'in, hayâtımın tehlikede olabileceğini düşündüğünü ve kendimi korumam için verdiğini söyledim.»

«Küçük Homer Garvin mi yoksa büyük Homer Garvin'ini olduğunu söylemediniz, değil mi?»

«Söylemem icabeder miydi?»

«Bilemem.»

«Vallahi işlerin gidişine bakarak ben... Sâdece o kadar söyledim ve haşka birşeyden bahsetmedim. Mister Garvin'i en son ne zaman görmüş olduğumu sordular.»

«Ne cevap verdiniz buna?»

«O sabah gördüğümü söyledim. Bu cevabın onları oldukça heyecanlandırdı. Bir yerlere telefon ettiler ve sonra aceleyle gittiler.»

«Başka sual sormadılar mı?»

«Sormadılar.»

«Pekalâ» dedi Mason. «Sizi tekrar sorguya çeceklerdir. O zaman bir şey yapmanızı istiyorum!..»

«Ne?»

«Ben mevcut olmadığım takdirde başka suallere cevap vermeyeceğinizi söyleyin.»

«Fakat Mister Mason bu... Yâni böyle yapmakla... Demek istiyorum ki, böyle yaparsam suçlu görünmüş olmaz mıyım?»

«Öyle düşünebilirler. Fakat hududu olmayan bir oyunda büyük paralarla kumar oynuyoruz. Daha fazla suallere cevap vermeyin. Bunu yapabilecek misiniz?»

«Yapmamı istiyorsanız yaparım.»

«İstiyorum. Garvin sizi inüdafaa etmemi istedi.»

«Mister Mason ben... Zarınederim size söylemem icabeden bir husus var. Büyük Homer Garvin dün akşam tekrar geldi. Benimle konuşmak istedi. Uzun, güzel bir konuşma yaptık.»

«Ne zaman ayrıldı?»

«İşte onu... Şey, gece yarısı civarında.»

«İyi» dedi Mason, «Herhangibir suale cevap vermeyin. Arandığınız zaman kolayca bulunmayın.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Mason başıyla Della Street'e işaret etti. «Della, Stephanie'nin üzerindeki elbiseyi beğendin mi?»

«Çok beğendim.»

«Ben beğenmedim» dedi Mason. «Bununla fotojenik olduğunu zannetmiyorum. Bu elbise üzerindeyken resimleri iyi çıkınaz... Resimde göze çarpar şekilde çıkacak siyah-beyaz motifli bir elbise bulmak ne kadar sürer? Şöyle göğsü derin bir V şeklinde açık ve vücudunun hatlarını ortaya koyacak bir elbise?»

Della cevap verdi: «Uzun sürmez herhalde.» Sonra Mason'un yüzündeki ifâdeyi farkederek acele ilâve etti. «Ama yine de tam sizin düşündüğünüz gibi bir elbise bulmak epeyce zaman alabilir.»

Mason, Stephanie Falkner'e döndü: «Gördünüz mü, alış verişe çıkıyorsunuz.»

«Ne zaman?»

«Şimdi. Paranız var mı?»

«Evet.»

«Haydi öyleyse. Alış veriş yaparken üzerinize dikkat çekmeye çalışın. Bir sürü elbise deneyin. Güçlük çıkarın. Satış memurlarının sonradan sizi hatırlamalarını temin edin.»

«Sonra ne yapayım?»

«Sonra» diye cevap verdi Mason, «benimle devamlı telefon irtibatı kurun. Herhangibir zamanda benimle konuşmak isterseniz ve ofis de kapalı ise, Drake Detektif Ajansına telefon edin. Onlara kim olduğunuzu söyleyin ve mesajınızı bırakın. Her zaman için sizi nerede bulabileceğimi bilmek istiyorum.»

«Drake Detektif Ajansı mı dediniz?»

«Evet, bu katta holün sonundadır.»

«Ve polisle konuşmayacağım, öyle mi?»

«Polisle, gazetecilerle ve ben mevcut olmadıkça hiç kimse ile konuşmayacaksınız. Konuşmayı tamamen reddetmeyin, sâdece ben konuşmada hazır olmadığım takdirde konuşmayacağınızı söyleyin. Bunu yapabilir misiniz?»

«Evet.»

«Öteki tabanca nerede?»

«Kimsenin bulamayacağı bir yerde.»

«Emin misiniz?»

«Tamamiyle eminim.»

«Pekâlâ» dedi Mason. «Çıkıp alış veriş turunuza başlayın. Bu iş herhalde mağazalar kapanıncaya kadar sizi meşgul edecektir.»

Stephanie Falkner çıktı. Della Street merakla Mason'a baktı. «Delilleri saklamak suç teşkil etmez mi?»

«Tamamen» diye cevap verdi Mason. «Ama bir müvekkile konuşmamasını tavsiye etmek suç değildir. Ve bir avukatın müvekkilinin haklarını en iyi şekilde korumayı ihmal etmesi, meslekî ahlâk prensiplerini ihlâl eder.»

Della Street Mason'un yüzündeki ifâdeyi bir müddet tetkik etti, sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

XI

Della Street'in masasındaki telefon çaldı. Mason âleti eline aldı. «Evet Gertie, ne var?.. Della yok... Ha, Marie Barlow mu? Bağla.»

Marie Barlow «Alo» dedi.

Mason sordu: «Nasıl gidiyor işler?»

«Mükemmel.»

«Arama bitti mi?»

«Evet.»

«Birşey aldılar mı?»

«Hiçbirşey. Etrafta dolaştılar, müthiş hayal kırıklığına uğramış göründüler ve gittiler.»

Mason ikaz etti: «Bu tuzak olabilir. Ofis ne âlemde?»

«Hayatımda bu kadar rezilâne bir karışıklık görmedim.»

«Nasıl karışıklık?»

«Bayağı karışıklık işte! Ödenecek faturaları nasıl bir sistemle idâre ettiğini bir türlü keşfedemedim.»

«Ne gibi meselâ?»

«Meselâ, Seaforth caddesindeki apartman... Mister Garvin'in ben ayrılmadan az evvel satın aldığı... Bu apartmana ait üç bin dolardan daha fazla elektrik tâmir faturaları var. Çok fazla bu...»

«Belki muhtelif dâirelere televizyon konmuştur.»

«Vallahi, kontrol etmeğe başladım. Ama ben ayrıldıktan sonra burası Alice'in hârikalar diyarına dönmüş. Bu muhakkak.»

«Pekalâ» dedi Mason. «Elinden geldiği kadar vaziyeti düzeltmeye çalış. Benimle temâsı kaybetme. Eğer Garvin telefon ederse onu görmek istediğimi söyle.»

«Olur. Buradaki arap saçını düzeltmeye çalışacağım.»

Mason tam telefonu kapatmıştı ki Paul Drake'in koridor kapısını şifreli vuruşunu işitti. Kalkıp kapıyı açtı. «Gel içeri Paul.»

Drake: «Mersi Perry» diyerek müşterilere mahsus büyük, rahat koltuğa yöneldi. Önce cebinden not defterini çıkarıncaya kadar normal oturdu sonra, uzun

bacaklarını koltuğun kollarından birinin üzerine atıp sırtını diğer kola yaslayarak her zamanki oturuş şeklini aldı. «Şimdi bu, Allahın belâsı bir arap saçı Perry.»

«Ne?»

«Korkarım hoşuna gitmeyecek bir şöhret sahibi olacaksın.»

Mason kaşlarını kaldırdı. «Ne oluyor yahu?»

«[Karganın sesi] isimli gazetede günlük makaleler yazan gazeteci Jack Crowe’u tanır mısın?»

Mason başını salladı.

«İşte; senin Garvin’in kullanılmış araba satış yerindeki bir herif, senin boş sandığın bir tabanca ile oynarken odayı Garvin’in masasından fırlayan yongalarla doldurduğuna dair bir hikâye anlatmış.»

Mason utanmış görünüyordu. «Deme Allah aşkına Paul! Bu gazetelerde çıkacak mı?»

«Çıkmaz olur mu! Həy Allah, yâni böyle bir havâdisi yaymak isteseydin...»

Drake birdenbire sustu. Mason’a düşünceli bir şekilde bakıyordu.

Mason sordu: «Ne oldu?»

«İlk duyduğum zaman bu hikâyeye inanamamıştım. Yavaş yavaş inanmaya başlıyorum.»

«İtiraf ederim ki biraz dikkatsiz davrandım.»

«Neyse, haberin olsun Crowe bu havâdisi aldı; ve silâhlar üzerinde müthiş teknik bilgiye sahip, şâhit sanâlyesine çıkan balistik eksperlerini şaşkına çeviren avukatın, eline bir silâh alır almaz (Dolu olduğunu bilmiyordum) diye mazeret beyan etmesine dâir matrak bir makale basacak.»

«Bu çok ama çok can sıkıcı birşey.»

Drake düşünceli bir tavırla: «İlk duyduğumda ben de öyle düşünmüştüm» dedi.

Mason sordu: «Şimdi fikrini değiştirdin mi?»

Drake dalgın bakışlarla, gözlerini kırpmadan pencereye bakıyordu. Âniden, bir çakının katlanmasına benzer bir hareketle koltuktan kalktı. «Bu gibi şeylerde yakayı ele vermeyeceğini nereden biliyorsun Perry?»

«Orasını bilmiyorum. Ama hiç olmazsa gazetecilere hoş bir mevzu çıkıyor. İşi bu kadar ilerlettikten sonra Crowe, öteki günlerde de hikâyeyi devam ettirecektir.»

«Eh» dedi Drake, «yüzüm biraz kızardı Perry. Mühim bir havâdis vereceğimi zannediyordum ve... Perry, herhangi bir kanunu ihlâl etmediğine emin misin?»

Mason gülümsedi. «Belki de etmişimdir, Paul. Ama sis dağıldığı zaman bana yükleyebilecekleri en ağır suç, (Şehir dahilinde tabanca atmak!) olacaktır.»

XII

Perşembe sabahı Mason ofisine geldiği zaman, Della Street'in sabahı gazetelerinden birini masasının üzerine koymuş olduğunu gördü. Gazete, (Karganın Sesi) yazısı görünecek şekilde katlanmıştı. Mason okumaya başladı:

Dâvalarında mahkemeleri âdeta havai fişeklerle dolduran ve en az, sorgusunu yaptığı balistikçiler kadar teknik bilgiye sahip olduğunu gösteren kıymetli ağır ceza avukatı Perry Mason; iş bu silâhları pratik olarak kullanmaya gelince, o kadar becerikli olmadığını ispat etti.

Görünüşe göre; babasının niçin ve kimin tara-

fından öldürüldüğü bilinmeyen Stephanie Falkner adlı genç ve güzel bir kadının bir takım tehditlere mâruz kalması Perry Mason'u oldukça ilgilendirmiştir. Zengin kullanılmış araba satıcısı Homer Garvin ile Stephanie'nin tehlikede olması ihtimaline çekince; Garvin derhal Garvin'in bu yakınlarda evlenmiş olması bu aşka son vermiş, fakat arkadaşlığı bozmamıştır.

Meşhur avukat, Garvin'in dikkatini Stephanie'nin tehlikede olması ihtimaline gelince; Garvin derhal bir tabanca çıkarıp Miss Falkner'in uygun bir şekilde korunmasını istemiştir. Bunu tam mânâsı ile tasvip eden Perry Mason, tabancayı alıp balansını ve iyi çalışıp çalışmadığını denemek istemiştir. Muhakkak olan birşey varsa o da tabancanın gayet iyi çalıştığıdır.

Blanço: Kullanılmış araba satıcısının ofisinde hatırı sayılır bir heyecan kaplama masanın üzerinde derin, uzun bir yarık; ve meşhur avukatın oldukça kızaran yüzü.

Mason'un yüzü nâdiren kızardığı için bu hâdisa, işle ilgilenen fakat ismini vermekten çekinen bir okuyucumuza göre yeni bir devir açmaktadır. Mamafih sonu iyi biten herşey iyidir. Polis'in; Stephanie Falkner'in evinde bulduğu tabancadaki boş kovanın, bir cinâyet ile ilgili olup olmadığını merak ettiğini bildiğimizden, kaybolan mermiyi Homer Garvin'in masasında ara-malarını söylemek bize memnuniyet verir.

Kullanılmış araba satıcısının derhal yeni bir masa almayı plânladığını, fakat satış memurlarından birinin parlak bir teklifi üzerine bundan vazgeçerek hâlen kazazede masayı meraklı müşterilere gösterip üzerine imza attırarak reklâm işinde kullandığını haber aldık. Garvin şimdi yaralı masasına bir müşteri çeken mık-natıs nazarı ile bakıyor.

Mason tam okunayı bitirmişti ki Della Street'in masasındaki telefon çaldı. Della telefona cevap verdi ve başıyla Mason'a işâret etti. «Paul Drake. Buraya geliyormuş.»

Della telefonu kapattıktan sonra Mason sordu: «Homer Garvin'den bir haber aldın mı?»

«Büyüğünden mi, küçüğünden mi?»

«Her ikisinden de.»

«Küçüğü telefon etti. Gazeteyi okuyunca zevkten dört köse olmuş. Masasını görmeye gelen meraklılardan beşine araba satmış.»

«Yüzde almalıyım bu heriften» dedi Mason. «Stephanie Falkner'den haber var ını?»

«Ses sedâ yok.»

«Bu biraz tuhaf, Della.»

«Belki sabahları geç kalkıyordur.»

Mason kaşlarını çattı. «Bir telefon et de uyan-
dır bakalım.»

Della Street telefonu açtı. «Lodester apartmanı-
nı ara Gertie. Stephanie Falkner ile konuşmak istiyoruz.»

Bu sırada Paul Drake'in, aralarındaki şifre ile kapıyı çaldığı duyuldu. Mason kalkıp onu içeri aldı.

Della: «Galiba cevap vermiyor, şef» dedi.

«Gertie'ye sık sık aramasını söyle. Merhaba Paul, ne haber?»

«George Casselman'ın sabıkaları var. Bir kere hırsızlıktan, bir kere de zorbalıktan içeri girmiş. Salı geçesi saat 7 ile 11.30 arasında, göğsüne dayanan bir 38'lik tabancadan çıkan kurşun ile ölmüş.»

«Silâh sesini duyan var mı?»

«Görünüşe göre yok.»

«Başka neler var Paul?»

Della Street'in masasındaki telefon Drake'in

cevap vermesine meydan vermeden çaldı. Della telefonu açtı. «Alô .. Evet burada.» Telefonu eliyle kapatarak Drake'e döndü: «Ofisinden seni arıyorlar Paul. Çok mühimmiş.»

Paul telefona geçti. «Evet, ben Paul.» Bir müddet dinledi sonra hayretle bağırdı. «Allah kahretsin!... Emin miymişler?... Pekalâ.»

Telefonu kapadı.

Mason sabırsızlıkla sordu: «Ne olmuş?»

«Bu» dedi Paul, «günün en iyi saklanan sırrı. Polis bunu dünden beri biliyordu ve ağzından kaçırma-mayı becerdi.»

«Peki, neymiş bu yahu!»

«Polisin Stephanie Falkner'in dâiresinde buldu-ğu tabancadan atılan kurşunlar, George Casselman'ı öldüren kurşuna uyuyormuş.»

Mason sert bir şekilde sordu: «Hangi taban-
dan?»

Drake hayret etti. «Hangisi mi? Hangisi olacak, zâten bir tâne var. Garvin'in verdiği.»

Mason'un gözleri kısıldı.

Drake devam etti: «Bu demektir ki, cinâyetin işlendiği tabanca sendeydi ve sen, Homer Garvin'in kul-lanılmış araba satış ofisindeki masaya bir mermi attın. Gayet tabii olarak, polis başlangıçta senin delilleri ka-rıştırmak için bir takım numaralar çevirdiğini hissetti. Genç Garvin'i yakaladılar ve şu anda terletiyorlar. İlk fikirleri, senin cinâyet silâhını onun masasına gizlice koymuş olman şeklindeymiş.»

Mason içinden geçenleri belli etmeyen bir sesle sordu: «Şimdi fikirlerini değiştirmişler mi?»

«Değiştiriyorlarmış. Şu anda yepyeni birisinden şüpheleniyorlar. Küçük Homer Garvin'in karısından... Anlaşılan daha evve Las Vegas'ın sahildeki otellerinden

birinde hostes, su perisi ve model olarak çalışıyormuş. Casselman'ı orada tanımış. Tanışıklığın derecesini bilen yok. Telefonunun yanındaki defterde, Casselman'ın rehberde kayıtlı olmayan telefon numarasını bulmuşlar. Casselman bir şantajcı idi. Bu genç kadın da yeni evlendi. Bunları düşün ve neticeye kendin var.

«Polis'in nazarında senin Garvin'in ofisinde beceriksizce yaptığın (Dolu olduğunu bilmiyordum!) numarası, aslında balistik eksperlerini şaşırtmak için hazırlanmış kurnazca bir tertipmiş. Polis bunu beğenmemiş. Zîrâ bu hile, az daha muvaffak oluyormuş. Şimdi bütün delilleri dikkatle inceliyorlar. Savcı, senin aleyhinde bir dâvâ açmak için yarıp tutuşuyormuş. Eğer delilleri karıştırdığını ispat edebilirse, seni mahkûm ettirmek için dâirenin altını üstüne getirecekmiş.»

Mason Della Street'e döndü: «Küçük Garvin'i telefonla bulmaya gayret et. Herhalde ofisinde değildir, fakat bizi araması için mesaj bırakırız.»

Della Street bir dış hat istedi, sonra hünerli parmakları ile numaratorü harekete getirdi.

Mason iskemlesini geriye itti, ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Birden bire detektife döndü: «Paul, olanları öğrenmek istiyorum. Polisin yaptıkları hakkında elde edebildiğin kadar malûmat topla. Muhtemelen hem Stephanie Falkner ve hem de Küçük Garvin'i ellerinde tutuyorlardır. Allaha şükür ki Büyük Garvin eyâlet sınırını geçti. Onu yakalayabilmek için bir sürü kırtasiyecilik yapmaları icabedecektir. Bu işte bir bit yeniği var.»

«Kendine dikkat et Perry. Bu işe karışmamaya çalış. Polis; Garvin'in kullanılmış araba satış yerine gitmek, bir tabanca istemek, Garvin'in masasına bir kurşun sıkmak ve sonra bu tabancayı polisin derhal bulacağına emin olduğun bir yerde, yâni Stephanie Falk-

ner'in dâiresinde bırakmak hususlarında nasıl olup da işin içine bu kadar nüfuz eden, isabetli bir yol takip ettiğini öğrenmek isteyecektir.»

«Biliyorum» dedi Mason. «Ama bütün bu işlerin arkasında senin bilmediğin daha bir sürü şey var. Hemen işe giriş ve malûmat toplamaya başla.»

Drake başını salladı ve ofisten ayrıldı.

Mason bir müddet odanın içinde dolaşmaya devam etti, sonra Della Street'e döndü: «Sadece bir tek cevap var Della.»

«Nedir o?»

«Büyük Homer Garvin'de, oğlunun ofisine uyan bir anahtar olması... Cinâyet silâhı Büyük Garvin'deydi, oğlunun masasında bir tabanca bulunduğunu biliyordu ve böylece gidip silâhları değiştirdi. Yeniden doldurduğu cinâyet silâhını oğlunun masasına koydu. Polisin buraya bakmak hiçbir zaman aklına gelmezdi. Sonra oradaki diğer tabancayı aldı, bu tabancayla bir el ateş etti, sonra götürüp Stephanie Falkner'in evine bıraktı. Fikrince; polis, içinde boş kovan olan bu tabancayı bulacak, Casselman'ı Stephanie'nin öldürdüğünü zannedecek, sonra bu silâhın cinâyette kullanılmamış olduğu yapılan balistik tecrübeler neticesinde anlaşılınca bu şüphesinden vaz geçmek zorunda kalacaktı. Demek bundan dolayı benim Stephanie için elimden gelen herşeyi yapmamı istiyordu.»

«Devam edin.»

«İşte bu sırada ben de haberim olmadan bir çuval inciri berbat ettim. Polisin sorguya çekmek üzere Stephanie Falkner'i yakalayacağına ve o zamana kadar Büyük Homer Garvin'in ona bir tabanca vermiş olduğunu öğreneceğine emin olduğumdan, Küçük Garvin'in de ona bir tabanca vermesinin iyi olacağını düşünmüştüm. Bu suretle, polis bir tabanca bulduktan

sonra başka bir tabanca daha aramayı aklından geçirmeyecekti. Büyük Garvin'in ona bir tabanca verdiğini öğrenmeleri halinde, (Garvin'in verdiği tabancayı çıkar!) deselerdi; Stephanie, Küçük Garvin'in verdiği tabancayı çıkarıp dâvâyı alt üst edecekti.

«Halbuki şimdi hakiki hayatta nâdiren rastlanan aksi tesadüflerden birinin neticesi olarak bu parlak fikrim geri tepti. Gidip, Büyük Garvin'in Stephanie Falkner ile alâkalı olduğu anlaşılmasın diye yırtındığı tabancayı buldum. Bunu alıp Stephanie'nin evine getirdim ve polisin bulacağına emin olduğum bir yere bıraktım.»

Della Street endişe ile sordu: «Sizin durumunuz ne oluyor şimdi?»

«Ne durumda olduğumu biliyorsam kahrolayım, Della. Polis delil sakladığımı iddia edemez. O kadar aradıkları delili ben bulup meydana çıkardım ve muhtemelen bir numaralı suçlu yapınak istedikleri kadının eline verdim. Şu anda kendi durumumun ne olacağı ile değil, müvekkillerimin durumlarının ne olacağı ile alâkadarım.»

«Peki» diye sordu Della, «bahis konusu tabanca ile George Casselman'ı öldüren kurşunu kim attı?»

«İşte bu güzel bir سوال. Polisin gözünde Küçük Garvin'in yeni karısı, hattâ belki de kendisi bir numaralı zanlı mevkiinde. Polis, benim iyi niyetle hareket ettiğini düşünmeyecektir. Gayet tabîî olarak Stephanie Falkner'e suç atmak suretiyle, Küçük Garvin'i ve karısını kurtarmak istediğimi zannedecektir.»

«Bana öyle geliyor ki Küçük'le karısı çok, ama çok sinirlenecekler. Çünkü benim cinâyet silâhı ile oraya gittiğimi, Küçük Garvin'in tabancasını istediğimi, el çabukluğu yaptığımı ve silâhın patlaması neticesinde meydana gelen karışıklıktan istifade ederek tabancala-

karttırsam? Eğer Polis bunu zamanında akıl edemezse ve mermi ortadan kalkmış olursa...”

Mason başını iki yana salladı:

«Niye olmasın?»

«Çünkü Della, Paul Drake’in lisansı var. Bu gibi numaralara cesâret edemez. Sonra lisansını elinden alıverirler. Paul Drake’e böyle birşeyi teklif ettiğin an, paniğe kapılacaktır.»

Della Street bir müddet bu durumu düşündü. «Nereye gitti kurşun şef?»

«Tabancayı ateslediğim zaman, masaya tam dik olmayan şekilde tutuyordum. Kurşunun masadan sekip duvara saplanmasını istemiştim.»

«Saplandı mı?»

«Zannederim saplandı.»

«Peki neden ateş ettiniz?»

Mason gülümsedi. «Polisin Stephanie Falkner’in dâiresinde bulacağı tabancada kullanılmış bir mermi olması için! Böylece; Polis bir mermisi kullanılmış bir tabanca aradığı takdirde, Küçük Garvin’e verdirttiğim bu tabancayı bulacak ve başka bir tabanca aramak akline gelmeyecekti.»

«Öyleyse şimdi ne yapacağız?»

«Şimdi» dedi Mason, «beklemekten başka bir şey. Korkarım sinirlerim boşanmak üzere. Müsaadenizle

«Bu» diye karşılık verdi Della, «bildiğim en zor şey. Korkarım sinirlerim boşanmak üzere. Müsaadenizle biraz kacıp kafamı toplamak için birşeyler yapayım. Hemen dönerim.»

Mason endiseyle sordu: «Ne oluyorsun?»

Della gözlerini kaçırdı. «Dün akşam pek iyi uyuyamadım. Hep Stephanie Falkner ve Küçük Garvin’i düşündüm. Neden olduğunu bilmiyorum... Herhalde...»

Mason Della'nın lâfını kesti: «Çok çalıştın Della. Çık buradan; arabana atla; evine git ve bütün bu işleri unut. Bir uyku ilâcı al ve yatağına gir. Çok mühim birşey olursa ben seni çağırırım. Polis harekete geçmeden evvel bu arap saçını çözmek zorundadır.»

«Ama harekete geçince de bu hareket size karşı olacak, değil mi?»

«Fırsat bulurlarsa öyle» diye cevap verdi Mason. «Savcı Hamilton Burger bunu temin edecek ve komiser muavini Holcomb da onu destekleyecektir.» Sonra hiddetle devam etti: «Allah kahretsin! Şartlar insanı nasıl kafese koyuyor ve tesâdüfler nasıl belâ getiriyor... Sen evine git Della.»

«Eh, pekalâ. Herhalde gitmem iyi olacak zîrâ kendimi ıslak bir bulaşık bezi gibi hissediyorum.»

«Evine gidince sinirlerini teskin edecek bir ilâç al ve doğru yatağına gir. Daha da mühimmi, kendine dikkat et. Eğer ateşin çıkarsa bir doktor çağır. Zannederim bütün ihtiyâcın biraz istirahat tir ama, sen yine de dikkatli ol. Sinirlerin çok gergin.»

«Pekâlâ» dedi Della. «Ama mühim birşey olursa beni çağırmayı unutmayın.»

Mason başını salladı ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

XIII

Öğleden biraz evvel Büyük Homer Garvin telefon etti. «Aferin Perry!»

Mason sordu: «Neden bahsediyorsun?»

«Bilmen icâbeder.»

«Neredesin?»

«Nevada'da. Las Vegas'ta.»

«Homer, korkarım ki bilmediğin bâzı gelişmeler oldu. Bir takım karışık...»

«Hepsini biliyorum. Zâten telefon etmemin sebebi bu. Ben şimdi Nevada'dayım, fakat bütün gelişmeleri takip ediyorum. Kendime has haber kaynaklarını var.»

«Polisin oğlunla karısını sorguya çekmek üzere yakladığını biliyor musun? Kazaen patlattığım tabancayı ve neticede...»

«Hepsini biliyorum» diye lâfı kesti Garvin. «Çok iyi gidiyorsun Mason. Şunu aklından çıkarma: Vazifen, ne pahasına olursa olsun Stephanie Falkner'i korumaktır.»

«Oğlunla karısı ne olacaklar?»

«Elinden geleni yap, fakat onlar için kendini pek üzüme. Polis onların ikisinin de aleyhlerinde herhangi bir dâvâ kuramaz ve göreceksin tahkikatları bitince onları, sıcak patatesler gibi ellerinden bırakacaklardır.»

Mason sordu: «Onları temsil etmemi istiyor musun?»

«Et. Herkesi temsil et. Ama unutma ki birinci derecede Stephanie Falkner'i temsil ediyorsun.»

«Peki, sen ne olacaksın?»

«Ben kendi başımın çaresine bakarım.»

«Biliyorsun» dedi Mason, «bu dâvâda senin aleyhinde de deliller var.»

«İşim bitince daha da fazla olacak. Sen Stephanie'yi temsil et. Temsil edilmeye onun ihtiyâcı olacak, anlıyor musun?»

«Zannederim.»

«Polisin onun aleyhinde bir dâvâ kurmasını önlemek için elinden geleni ardına koma. Ben kendi-

mi korurum. Şimdi yapmak istediğim şu: Polise herhangi bir şey söylemeyi reddedeceğim. Konuşmaya mecbur değilsin, değil mi?»

«Avukatın mevcut olmadıkça herhangi bir konuşma yapmayacağını söylersen, değilsin.»

«Ve sen benim avukatımsın. Üstelik Nevada'da Las Vegas'a gelmen imkânsız değilse bile çok zor. Öyle değil mi?»

«Şu anda elimde çok mühim işlerim var!»

«Ben de öyle düşünüyordum. Bir açıklama yapmak istiyorum ama, ancak sen de orada bulunursan... Şimdi, bana karşı sert davranmaya kalkarlarsa ne olacağını öğrenmek istiyorum.»

«Eyâletin dışındasın» diye cevap verdi Mason. «Seni cinâyet ile suçlayıp, bir mücrim olarak bu eyâlete iâde etmeye kalkabilirler.»

«Anladığıma göre, eyâletin dışında olduğum için, muayyen bir itham ile beni tevkif etmekte acele etmeyeceklerdir.»

«Evet, harekete geçmeden evvel ithamlarının iyi esaslara dayandığından emin olmak isteyeceklerdir. Fakat yine de eyâlete iâde edilebileceğini aklından çıkarma.»

«Hiçbir şeyi aklımdan çıkarmıyorum, merâk etme.»

«Korkarım ki» diye devam etti Mason, «polis şu anda Stephanie Falkner'i sorguya çekmekte.»

«Tabii çekiyorlar. Aynı zamanda oğlumla gelini de sorguya çekiyorlar. Bilirsin Mason, ne kadar fazla iz takip ederlerse o kadar çarşafa dolaşırlar. Yaptığın işi nasıl becerdiğini bilmiyorum ama, hârika bir iş yaptın. Şimdi, eğer beni ararsan; Çift-O Moteline telefon et ve mesajını Lucille'e ver.»

«Pekalâ» dedi Mason, «eğer sen de beni arar

da burada bulamazsan, veya gece araman icap ederse Drake Detektif Ajansı ile temâsa geç... Bu işte sana çıkaracağım hesap pusulası oldukça kabarık olacak, Homer.»

«Zâten bedâva olacağını ümit etmiyordum.»

«Bu işte bir takım detektifler kullanıyorum. Şundan emin olmak istedim ki...»

«Doğru bulduğun herşeyi yap. İstedğin kadar para sarfet .Şimdiye kadar bana çıkardığın hesaplar için bir lâf etmedim, bundan sonra da başlayacak değilim. Ne yaparsan yap, Stephanie'yi korumaya bak. Allahaismarladık.»

Mason tam telefonu yerine bırakıyordu ki ofisinin kapısına bir anahtar sokulduğunu işitti. Kapı açılıp eşikte Della Street'i görünce yerinden fırladı. «Ne oldu? Eve gidip istirahat etmeni söylemiştim, Della. Uyku ilâcı almanı ve...»

«İhtiyacını yoktu şef. Aşağıdan baş ağrısını giderecek bir ilâç aldım, eve gidip biraz dinlendim. Şimdi gayet iyiyim... Aklıma Mister Garvin'in bize araba almak hususunda söyledikleri geldi.»

Mason birdenbire iskemlesinde dikildi. «Devâm et.»

«Eh, ne de olsa araba alırken insan çok kazık yiyor. Bu işte çalışan güvenilir bir arkadaş olunca...»

«Della» diye Mason lâfını kesti, «yâni uyuma-ya gidecek yerde Küçük Garvin'in kullanılmış araba satış yerine mi gittiğini...»

«Ama hasta değildim ki şef. Sâdece başım ağrıyordu ve dün gece iyi uyuyamamıştım. İçtiğim ilâç baş ağrımı geçirdi, sinirlerimi teskin etti. Şimdi gayet iyiyim.»

«Devâm et» dedi Mason, «ne yaptın?»

«Şey işte, Garvin'in bize söyledikleri bir türlü

aklımdan çıkmıyordu. Çünkü biliyor musunuz arabam pek iyi çalışmıyor. Kullanılmış araba satış yerine uğradım. Ne de olsa ofise gelirken yolumun üstünde. Yâni, sâdece birkaç blok farkediyor.»

«Pekalâ, pekalâ. Ne yaptın?»

«Küçük Garvin yoktu. Fakat çok hoş bir satış mernuruna rastladım. Sizin Garvin'in arkadaşı olduğunuzu biliyor. Küçük Garvin'in her ikimize de birer araba satmayı teklif ettiğini söyledim ona... Ancak rüyalarda görülebilecek kadar güzel bir araba varmış.»

«Aldın mı onu?»

«Vallahi düşünüyorum. Size telefon edip fikrinizi sormaya çalıştım ama, hatta bir arıza vardı. Bir türlü çıkaramadım.»

Mason birşey söylemeye fırsat bulamadan kapıda Paul Drake'in şifresi işitildi.

«Paul'u içeri al Della.»

Della Street kapıyı açtı.

«Merhaba Della... Eh, Perry. Resmî ziyâretçiler için hazırlansan iyi olur.»

«Neden?»

«Polis tırnaklarını yiyor, saçlarını yoluyor ve kendini yerden yere atıyor. Fakat bu arada işine yarayabileceğini tahmin ettiğim gizli bir mâlûmat aldım. Fırlayıp buraya gelişimin sebebi bu.»

«Nedir o?»

«Polis bir noktada bastı. Birkaç dakika evveline kadar, gidip Küçük Garvin'in masasındaki mermiyi çıkarmak akıllarına gelmemişti. Muavin Holcomb, yanına balistik mütehassısı alarak oraya gittiğinde neyle karşılaştılar dersin?»

«Neyle?»

«Hatıra meraklısının biri mermiyi çıkarıp almış. Mermi masadan sekip duvara saplanmış ve çelik

kirişlerden biriyle karşılaşarak orada kalmış. Birisi, plâstik duvarda delik açarak gayet muntazam bir şekilde mermiyi çıkarmış.»

Mason kaşlarını çatarak bir an düşündü, sonra Della'ya baktı.

Della hayretle: «Şu işe bakın!» dedi. «Kim yapmış olabilir bunu Paul?»

Paul: «Herhalde bir hâtıra meraklısı» diye cevap verdi. «Bu iş dâvânın canına okuyabilir.»

Della mâsum bir tavır takınmış, saf saf bakıyordu. «Dâvâya nasıl tesir edebileceğini bir türlü anlamıyorum.»

Drake izah etti: «Deliller zincirinin bir halkası böylece kopmuş oluyor. Bu, polisin hoşuna gitmedi. Üstelik de uyuduklarının anlaşılacağına ifrit oluyorlar.»

Mason sordu: «Bu bilgileri nasıl elde ettin?»

Drake kaçamaklı cevap verdi: «Uzun hikâye.»

«Pekâlâ, anlat bakalım.»

«Eh, biliyorsun Crowe denilen herif gazetesinde bu hususta yayınladığı makale ile çok ilgi çekti. Dolayısıyla işleri mümkün olduğu kadar yakından takip etmeye mecbur kaldı.»

Mason başını salladı.

«İşte» diye devam etti Drake, «bu Crowe'un Küçük Garvin'in satış yerindeki baş memur ile arası çok iyi. Böylece, polis mermiyi aramaya gidip birisinin kendilerinden evvel davrandığını görünce; bu baş memur vaziyeti öğrenmiş ve hemen Crowe'a yetiştirmiş. Crowe, yarın bu hususta bomba gibi bir makale yayınlayacak. Ama tabii polisin bundan haberi yok. Crowe'un ofisinde gizli bir mâlûmat kaynağım var. Bu kaynağa, bu işler ile alâkalı gelişmeleri takip etmesini çıkartmıştım. O da birkaç dakika evvel telefon ederek bu haberi verdi.»

«Pekalâ, çok teşekkür ederim Paul. İşe devâm et ve sık sık bana haber ver.»

«Olur» dedi Drake, «mâlûmat toplamaya devam ederim.»

«Bu gizli haber için de ayrıca teşekkürler. Çok, ama çok mühim olabilir bu.»

Drake'in koltukları kabarmıştı. «Bir şey değil canım. Yine birşey olursa ben sana haberi veririm Perry.»

Drake ofisten çıktı. Kapı arkasından kapanırken Mason Della Street'e döndü: «Pekalâ Della, şimdi işin hakikatini öğrenelim. Sen...»

Bu sırada dış ofise bakan kapı şiddetle açıldı ve komiser muavini Holcomb habersiz olarak içeri daldı. «Oooo, küçük bir konferans var burada ha?»

Mason cevap verdi: «Küçük ve mahrem bir konferans.»

Muavin Holcomb sırttı. «Ziyânı yok, siz konuşmanıza devâm edin. Gertie'ye haber vermemesini, doğrudan doğruya kendim gireceğimi söyledim.»

«Kendini evinde hissetmek iyi bir şey» dedi Mason. «Mâdem geldiniz oturun bâri. Şapkanızı çıkarın da derdinizi öğrenelim.»

«Olduğum şekilde rahatım iyi.»

«Pekalâ, ne istiyorsunuz?»

«Ne istediğimi çok iyi biliyorsun.»

«Ben falcı değilim, komiser. Tahminlerde bulunup vaktimi israf etmek de istemem. Evvelki tecrübelerimden biliyorum; istediklerinizi, fikirlerinizi, hoşlandığınızı ve hoşlanmadığınızı şeyleri pekâlâ anlatabilirsiniz. Haydi, başlayın konuşmaya bakalım.»

«Konuşmaya başlayacak olan asıl sensin. Homer Garvin'in araba satış yerine gittin ve masasına bir kurşun sıktın.»

«Tabanca kazaen patladı sevgili komiser muavini. Mister Garvin'in masasına verdiğim zararı ödeyeceğim. Kimse yaralanmadı ve bu hâdisenin nasıl olup da polisi ilgilendirdiğini anlayamıyorum.»

Holcomb sesine ihtimamla bir alaycı ton verdi. «Polisin ilgilendiği hususu siz herhalde çok ehemmiyetsiz bir nokta kabul edersiniz sayın avukat: Sâdece bu tabancanın Ambrose apartmanında George Casselman'ı öldüren silâh olması meselesi...»

Mason sordu: «Emin misiniz?»

«Elbette eminim. Şimdi bu durumda, o tabancayı nereden bulduğunuzu öğrenmek istiyorum.»

«Tabanca» diye cevap verdi Mason, «bana Küçük Homer Garvin tarafından verilmişti. Tabancası olup olmadığını sordum; soygunlara karşı kendisini korumak için bir tabancası olduğunu söyledi. Bu kullanılmış araba satış işinde bâzarı ofiste külliyyatlı miktarda nakit para bulunduruyorlar. Zannederim Garvin'in bu tabanca için müsaadesi var. Olduğunu söyledi. Mamafih bunu siz, benden daha kolaylıkla öğrenebilirsiniz.»

«Demek o tabancayı sana Garvin verdi?»

«Tabancayı bana uzattı. Daha doğrusu ben uzanıp aldım ve balansını kontrol etmek istedim. Kontrol ederlerken yaptıkları gibi elimde salladım, tahmin ederim bu arada parmağım tetiğe dokunmuş olacak. Ama ne olursa olsun, Garvin'in bana tabancanın dolu olduğunu söylemesi icâbederdi.»

«Kendisini boş bir tabanca ile mi koruyacağını düşünüyordun.»

«Bu hususu hiç düşünmedim. Size tetiği hakikaten çekmeye niyet ettim diyemiyeceğim. Diğer taraftan çekmemeye niyetliydim demem de doğru olmaz.

“Tabancanın balansını tecrübe ediyordum ve birdenbire patladı.”

“Sonra ne oldu?”

“Stephanie Falkner benim müvekkilimdir. Onun tehlikede olduğunu hissediyordum. Babası öldürülmüştü ve katil hâlâ yakalanamamıştı. Genç Garvin’e, bu tabancayı kısa bir müddet için Stephanie’ye vermesinin iyi olacağını îmâ ettim. Biliyor musunuz bilmem, evlenmeden evvel Stephanie Falkner ile çok iyi arkadaşlıklar.”

Holcomb soğuk bir şekilde cevap verdi: “Ben de öyle duydum. Şimdi Mason, şunu gayet iyi biliyorsa ki Garvin’den aldığın tabanca George Casselman’ı öldüren cinâyet silâhı değildir.”

“Bunu söylediğinize çok memnun oldum komiser. Ben de onun cinâyet silâhı olabileceğini zannetmiyordum. Fakat polis bu kadar kat’iyetle o olduğunu söyleyince aksini iddia etmek cesâretini bulamadım.”

“Ne demek istediğimi anlamazlıktan gelme” dedi Holcomb “Sen silâhları değiştirdin. Cinâyet silâhı senin yanındaydı. Onu bir müvekkilinden almıştın. Garvin’i ziyârete gittiğin zaman o silâh bir yerinde gizliydi. Garvin’e tabancası olup olmadığını sordun, olduğunu söyledi. Tabancayı çıkarıp masanın üzerine koydu. Dikkati başka yere çekmek için onun verdiği tabancayı ateşledin ve karışıklıktan istifade ederek tabancaları değiştirdin.”

“O halde, size göre Garvin’in tabancası cinâyet silâhı değildir, öyle mi?”

“Ben öyle düşünüyorum.”

“Ve yine size göre; cinâyet silâhı bendeydi, onu Garvin’in tabancasıyla değiştirdim.”

“Evet.”

“Eh, fikrinizin doğru olup olmadığını cinâyet

tabancasının numarasını alıp ateşli silâhlar satış kayıtlarını araştırmak suretiyle kolayca anlayabilirsiniz.»

«Onu yaptık. Tabanca Büyük Homer Garvin, yâni iltiyar tarafından satın alınmış.»

«Öyleyse nasıl oluyor da küçüğünün eline geçiyor?»

«Babasının, diğer işleri meyanında bir de spor malzemeleri satan dükkânı var. Kısa burunlu, beş santim uzunlukta namlusu olan; birbirinin tıpa tıp aynı üç detektif tabancası almış. İkisini kendine saklayıp birini oğluna vermiş.»

«İkisini kendine mi saklamış?»

«Çocuk bize öyle söyledi.»

«Şu halde satış kayıtları; genç Garvin'den benim aldığım tabancanın, ona babası tarafından verildiğini gösteriyor. Öyle mi?»

«Satış kayıtları; cinâyetin işlenmesinde kullanılan tabancanın, Büyük Homer Garvin'in satın almış olduğu üç tabancadan biri olduğunu gösteriyor. Şimdi, senin genç Garvin'den aldığın tabancanın cinâyeti işlemede kullanılan tabanca olmadığını gayet iyi biliyoruz.»

«Nereden biliyorsunuz?»

«Çünkü genç Garvin, cinâyetin işlendiği gecenin her dakikası için bu silâhın hesabını verebiliyor.»

«O halde bu tabanca cinâyet silâhı olamaz.»

«Ben de zaten sana onu söylüyorum.»

«Vallahi bir karar verin. Önce cinâyet silâhı olduğunu iddia ettiniz, şimdi de olmadığını söylüyorsunuz.»

«Neyi kastettiğimi biliyorsun. Cinâyet silâhını sen değiştirdin. Cinâyet silâhının, Homer Garvin'in babası tarafından satın alınmış bir tabanca olduğunu biliyordun. Bu tabancayı Stephanie Falkner'e vermişti.

Stephanie gidip bununla George Casselman'ı öldürdü. Senden yardım istedi. Sen tabancayı genç Garvin'in iş yerine götürdün, onun tabancasını aldın, onun tabancasıyla masaya ateş ettin, ve hasıl olan kargaşalıkta tabancaları değiştirdikten sonra cinâyet tabancasını Stephanie Falkner'e verdirtilti.

Mason sordu: «Cinâyet silâhını alıp polisin bulabileceği bir yere bırakmam için bir sebep söyleyebilir misiniz bana?»

Komiser muavini Holcomb çenesini kaşdı. «Bütün bu haltları niye yediğini bilmiyorum. Ama bu işi sen yaptın. Şimdi kurnaz çocuk, sana birşey daha söyleyeyim: Bu işte sen de gırtlığına kadar çamurdasın.»

«Demeyin!» dedi Mason.

«Öyle. Edindiğimiz en iyi tıbbî delile göre, Casselman, senin onu ziyâret ettiğin saatte öldürülmüş.»

«Yâni cinâyeti ben mi işledim demek istiyorsunuz?»

«Sen de işlemiş olabilirsin demek istiyorum. Senin için şu kadarını söyleyebilirim Mason: Gidip onu serin kanlılıkla öldürdüğünü sanmıyorum. Ama eğer tehditlerde bulunduyorsa, silâha davranmaya kalktıysa, pekalâ o tabancayı göbeğine dayayıp tetiği çekmiş olabilirsin.»

Mason başını iki yana salladı. «Oradan ayrıldığım zaman George Casselman sağ ve sıhhatte idi. Esrarengiz bir ziyaretçi beklemekte olduğunu gayet iyi biliyorum.»

«Stephanie Falkner'i!»

«Stephanie'yi değil komiser. Onun randevusu daha geçti. Bu, telefon eden ve hemen gelecek olan birisiydi.»

«Nereden biliyorsun?»

«Casselman benim gitmemi istedi. Birisini beklediğini söyledi. Bir takım karışıklıklar olduğunu söyledi.»

«Ve sen ayrıldın, öyle mi?»

«Evet.»

«Sonra apartmanın arkasına gittin, esrarengiz genç kadını servis merdivenlerinden koşarak ininceye kadar bekledin ve onu arabana aldın.»

Mason hayretle sordu: «Öyle mi yaptım?»

«Tamamen öyle yaptın. Ve her kimse, o esrarengiz kadın katildi. Onu korumaya çalışıyorsun. Casselman'ı ziyârete gideceğini biliyordun. Merdivenlerden koşarak indi ve sana Casselman'ı öldürdüğünü söyledi. Cinâyet silâhını senin eline tutuşturup sana ne yapması gerektiğini sordu. Merak etmemesini; silâhı, dâvâ ile alâkalı bütün hususları alt üst edecek şekilde elden çıkaracağını söyledin.»

«Vallahi» dedi Mason, «çok enteresan bir teori. Ama zannederim bunu ispat etmekte çok güçlük çekeceksiniz komiser. Çünkü yanlış bir teori.»

«Apartmanın arkasında beklediğini, bu genç kadını arabana alıp gazladığını gören şahitlerimiz var. Cinâyet silâhının sende olduğuna ve bu silâhla Garvin'in kullanılmış araba satış yerindeki masaya ateş ettiğine yemin edecek şahitlerimiz de var.»

«Peki onun cinâyet silâhı olduğunu nasıl ispat edeceksiniz?»

«Mermi ile tabii, salak! Orada attığın merminin cinâyet silâhından atılıp atılmadığını balistikçiler hemen söyleyebilir. Eğer ondan atılmışsa, bu tabanca'yı Casselman'ın apartmanının arka merdivenlerinden kaçan kadından aldığını düşünmek kâhinlik sayılmaz. Diğer taraftan eğer bu merminin cinâyet silâhından

atılmamış olduğu meydana çıkarsa; bu da senin, Garvin'in ofisinde tabancaları değiştirdiğini ispat eder. Hep aynı hokkabazlık hikâyesi. Ne zaman bir tabancayla vurulma dâvâsına girişsek, hemen işe birkaç tâne daha tabanca karıştırır ve delilleri arap saçına çevirmeye çalışırsın.»

«Bunun hatâlı bir tarafı var mı?»

«Sâdece kanuna aykırı, o kadar.»

«O halde işlediğim suç her ne ise, onunla itham edileceğim öyle mi?»

«Bu dâvâda öyle olacağına hiç şüphen olmasın» diye Holcomb söz verdi. «Bu sefer seni fenâ kıstırdık. Bu defâ çok fazla sarktın, başın ağır geldi.»

«Şeytani bir dehâya sahip olduğumu zannettiğinize hiç şüphe yok.»

«Sâdece tekniğini öğrendim, o kadar. Şimdi, inandırımdan vaz geçip olaraları anlatmak ister misin? Eğer kendiliğinden anlatmazsan, Garvin'in ofis duvarından çıkardığımız mermiyi alır senin yanındaki tabancadan çıktığını ispat ederiz ve Allah seni inandırсын, canına okuruz.»

Della Street mânidar bir şekilde öksürdü.

«Pekalâ» dedi Mason. «Söylemek istediklerinizi anlıyorum ve size yardım edemiyeceğim. Anlatabileceklerim şundan ibâret: Herhangibir tabanca değiştirmesi yapmadım. Bütün bildiğini; genç Garvin'in masasından çıkarıp bana gösterdiği tabancanın, aynı zamanda Stephanie Falkner'in evine götürdüğü tabanca olduğu.»

«Bunu söylemekle kendini cürümden sonra suç ortağı yapmış oluyorsun. Delil saklıyorsun. Bu yaptığın suç ortaklığıdır.»

Mason başını iki yana salladı. «Çok müteessirim komiser. Hakikati söyledim.»

Holcomb: «Pekalâ zeki çocuk, kendin kaşındın» dedi ve ofisten çıktı.

Mason komiser muavininin ofisten ayrıldığına emin oluncaya kadar bekledi, sonra Della Street'e döndü: «Della, oraya gidip mermiyi sen ını çıkardın?»

«Allah Allah şef! Nereden çıkarıyorsunuz bunu şimdi?»

«Çıkardın ını? Sezdiğime göre Holcomb bana blöf yapıyordu.»

«Mermiyi bir hatıra olarak aldım, bu, tehlikeli birşey olabilir mi?»

«Çok tehlikeli olabilir.»

«O halde bunu yaptımsa ve yaptığımı size söylersem, siz müşkül durumda kalmaz mısınız?»

Mason bunu bir müdet düşündü, sonra: «Bildiğin gibi yap Della» dedi.

Della kuzu gibi usluydu. «Teşekkür ederim.»

XIV

Saat 14.30'dan az sonra Della Street, Mason'un ofisine girdi. «Küçük Garvin dışarda.»

«Hâli nasıl?»

«Tavrına bakılırsa çok berbat. Her an parlamaya hazır. Çatacak adam arıyor.»

«O halde hemen içeri al da bir an evvel kurtulalım. Kafasındaki bâzı şüpheleri dağıtmaya çalışacağım.»

Bir an sonra kapı yıkılırcasına açıldı ve genç Garvin içeri daldı. «Allah kahretsin! Ne yapmaya çalışıyorsun Mason?»

«●tur bakalım Küçük. Hem ayaklarındaki hem

de kafandaki yükten kurtul. Bu hiddetin için sebep ne, onu söyle bakalım?»

«Sevgili karımın ismini bu pis bataklığa ne halt etmeye karıştırdın?»

«Haberim yok, ne yaptın?»

«George Casselman cinâyetinin bir numaralı zanlısı yaptın.»

«Nasıl?»

«Bana o tabancayı Stephanie Falkner'e ver-
dirmek suretiyle! Allah kahretsin Mason, bunun al-
tında kalmıyacağım. Tatmin edici bir cevap vermezsen
bana, hukukî olarak hesap soracağım. Ofisten ayrılma-
dan da kafanı kıracağım.»

Mason genç adamı çelik gibi bakışlarla ve iş-
tihafla seyrediyordu. «Senin tabirinle, kafanı kırma-
nın fayda temin edeceğini sanıyorsun, öyle mi?»

«Bana en büyük zevki verecek.»

«Aynı zamanda kırık bir çene de kazandırabi-
lir» dedi Mason. «Mamafih esas mesele şu: Karına bir
faydası olacak mı? Dâvâna bir yardımı dokunacak mı?
Gazeteler bu mesele hakkında benimle münâkaşa etti-
ğini bir duysunlar, bunu göklere çıkarırlar.»

«Zâten çıkardılar.»

«Hayır, çıkarmadılar. Siz onların kinayeleri
için bir zemin hazırlamadıkça, çıkardıkları mânâları
süsleyip neşretmeye cesâret edemezler. Şimdi, ya otur
ve sâkin sâkin bana işin esasını anlat veya buradan ce-
hennem ol da ben kendim meseleyi çözmeye çalışa-
yım.»

Garvin Mason'un masasına doğru birkaç adım
attı; avukatın bakışlarını görünce durakladı; büyük
masanın yanına geçerek kalçasını köşeye dayadı.
«Dawn, Las Vegas'ta çalışıyordu» dedi hiddetle, «Cas-
selman onu tanıyordu ve...»

«Dawn, karının ismi mi?»

«Evet. Dawn Joyce. Casselman onu tanıyordu ve dâimâ etrafında dolaşıyordu.»

Mason sordu: «Hiç buluşmuşlar mı?»

«Herhalde buluşmuşlardır.»

«Karın, onun bu şehirde olduğunu biliyor muydu?»

«Burada olduğunu biliyordu. Gazetede evlenme haberi çıktıktan sonra... Casselman ona telefon etmiş işte... Yâni nezaket icâbı, saadetler filân dilemek için...»

«Bunda fenâ birşey yok.»

«İşin berbat tarafı; polis Casselman'ın dâiresinde araştırma yaparken, telefonun yanında üzerinde bazı numaralar yazılı bir not defteri bulmuş. Herif, Dawn'ın numarasını craya yazmış; karım da, onun rehberde kayıtlı olmayan numarasını almış. Bunu da karımın telefonunun yanındaki bloknotta buldular.»

«Başka birşey var mı?»

«Casselman'ın öldürüldüğü salı akşamı, elindeki yirmi kadar kullanılmış arabayı satın almak üzere bir meslekdaşla görüşmeye gitmiştim.»

Mason sordu: «Yanında tabanca var mıydı?»

«Yoktu. Tabancayı masanın çekmecesinde bırakmıştım.»

«Anladım. Peki, karın neredeydi?»

«O zamanda herkesin karısının nerede olması icâbederse, orada. Evde beni bekliyordu.»

«Döndüğün zaman evde miydi?»

«Tabii evdeydi.»

«Ne zaman döndün?»

«Dokuz buçuk, on sıralarında.»

«Ve bütün bu zaman zarfında tabancan ofisteki masanın çekmecesindeydi, öyle mi?»

«Görüşmeyi yaptığım sıracıa evet. Görüşmeden sonra yanına alıp eve getirdim.»

Mason sordu: «Karında ofisin anahtarı yok, değil mi?»

Garvin teredüt etti.

«Eee, söylesene. Var mı, yok mu?»

«Aksilik orda ya, anahtarı var. Ama bu anahtarı kullanmadı. Ben... Allah kahretsin, Mason! Sana evdeydi diyorum.»

«Pekalâ, evde olsun.»

«Fakat mesele şurda ki bunu ispat edemiyor. Bu Allahın belâsı işe gittiğim için evde yalnızdı. Evde olduğunu ispat edebilecek birşeyi yok.»

«İspat etmek zorunda değil. Eğer aleyhinde herhangi birşey ispat etmek isteyen varsa, bırakın evde olmadığını o ispat etsin.»

«Şey, bir aksilik daha var.»

«Ne?»

«Ona telefon etmiştim ama, herhalde yanlış numara çevirmiş olacağım.»

«Telefona cevap alamadın mı?»

Garvin başını salladı. Sonra ilâve etti: «Herhalde yanlış numara çevirmiş olacağım.»

«Bir kere aradıktan sonra bıraktın mı?»

«Hayır, iki kere aradım.»

«Ne kadar ara ile?»

«Beş veya on dakika. Fakat Mason sana söylüyorum ya, bu eve taşınalı daha iki hafta oluyor. Herhalde numara aklımda yanlış kalmış olacak. Yanlış numaraya telefon ettim. Öyle olması icâbeder. Çünkü karım oradaydı. Hakikaten orada olması gerekir. Yalan söyleyecek tipte bir kız değildir. Dawn'ın en büyük meziyeti, herşeyi dobra dobra söylemesidir.»

Mason sordu: «İş hususunda konuştuğun adam, telefon ettiğini biliyor mu?»

«Evet.»

«Karının evde olduğuna emin olduğun için, herhalde telefona cevap alamamanın tuhaf olduğundan ona bahsettin değil mi?»

«Galiba bahsettim.»

«Bu telefonları ettiğinde saat kaçtı?»

«Tahmin ederim dokuz sıralarındaydı.»

«Evinden ne zaman çıkmıştın?»

«O akşam eve gitmeye fırsat bulamamıştım. Mason. Bir araba teşhir ediyordum, sonra satış toplantımız vardı. Derken bu iş çıktı ve kimse kapmadan yetişeyim diye oraya koştum. Yolda bir hamburger yedim, hepsi o kadar. Daha erken dönüp Dawn'ı yemeğe götürmek niyetindeydim.»

«Gece geç döndün. Karına dışarı çıkmayı teklif ettin mi?»

«Evet.»

«Ne dedi?»

«Eve yemeğe gitmediğim için ve evliliğimiz bu kadar yeni iken iş peşinde koşup onu ihmal ettiğim için kızdı. Ufak bir münâkaşa ettik.»

«Bana söyleyeceklerin bu kadar mı?»

«Masasında kurşun deliği açmakla kaz kafalılık yaptığın hâriç, bu kadar. Ve şimdi de polis, tabancanın cinâyet silâhı olduğunu iddia ediyor. İmkânsız birşey bu! Rezâlet! Ama bununla uğraşmaya devam ederlerse Dawn'ın ismini gazetelere sürükleyeceklerdir.»

«Sürüklenmesi için sen birşey yapmadıkça, bu olmaz» dedi Mason. «Polis, cinâyet silâhının bende olduğunu; seni görmeye gidip sana tabancanı çıkarttırdığımı; senin tabancanla masana ateş ettiğimi; ve son-

ra kargaşalıktan istifâde edip cinâyet silâhını sana vererek, senin tabancanı cebime attığımı zannediyor.»

Garvin'in yüzü hayretini belli etti. «Polis böyle mi düşünüyor diyorsun?»

Mason başını salladı.

«Ama nasıl olur? Beni, karımın ofise gidip tabancayı aldığına inandırmaya... Casselman'ın ona şantaj yapmaya çalıştığını ima ettiler... Polisin ne düşündüğünü sen nereden biliyorsun?»

«Çünkü; biraz evvel buradaydılar ve beni, delilleri yok etmekle itham edeceklerini söylediler.»

Garvin yavaş yavaş masadan kalktı. «Aman Allahım! Bu, hiç aklıma gelmemişti! Pekalâ yapmış olabilirsin de. Bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamalıydım. Sen tabancayı kazaen patlatacak kadar aptal değilsin.»

«O halde» dedi Mason, «cinâyet silâhı o zaman bendeyse; sana gelip tabancanı masanın çekmecesinden çıkarttırdıysam; ve tabancanla masaya ateş ettimse, cinâyet silâhını senin tabancanla değiştirmeye fırsat bulacak kadar karşıklık yarattım demektir, değil mi?»

«Bunu pekalâ yapabilirdin, ya!»

«Öyleyse ateşlediğim hangi tabancaydı? Senin ki mi, yoksa hende olan cinâyet silâhı mı?»

Garvin tereddüt etmeden: «Benim çekmecedен çıkardığım tabancayla ateş ettin» dedi. «Fakat sonradan pekalâ silâhları değiştirmiş olabilirsin. Çünkü herkes ofise koşuşmuştu. Tabancayı elinde tuttuğunu gayet iyi hatırlıyorum ve sonra... Hay Allah, Mason. Öyle yaptığın muhakkak.»

«Polis öyle zannediyor.»

Garvin'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. «Şimdi bu, işin rengini değiştirdi. Sen silâhları değiştirme-

ye fırsat buldunsa, Dawn'ı nasıl itham edebilirler? Pekalâ Mason, aşkta ve harpte herşeyin mübah olduğunu söylerler. Bana kalırsa, ben polisin teorisini desteklemek niyetindeyim.»

«Zâten» diye cevap verdi Mason, «bu havâdisi sana niye verdim zannediyorsun?»

Garvin durumu bir müddet düşündü, sonra birden bire elini avukata uzattı. «Ver elini Mason. Sen... Sen bir ceritilimensin. Hemen gidip bu havâdisi Dawn'a vereyim.»

Garvin kapıya atıldı.

«Bir dakika» dedi Mason. «Ofisinin anahtarı kimlerde var, bana söyleyebilir misin?»

Garvin şaşırdı. «Odacıda tabîî; karımda ve sekreterimde.»

«Babanda da var mı?»

«Ha, tabîî. Onun ofisinin anahtarı bende var ve benimki de onda. Bunları pek kullanmayız ama yine de bulunur.»

Mason: «Sâdece kontrol için sordum» dedi.

Garvin kapıyı hızla açtı ve koridora çıktı.

Mason masasına döndü. «Paul Drake'in ofisine git Della, Las Vegas'taki işe adam koymalarını ve Dawn Joyce hakkında mümkün olan her türlü mâlumatı edinmelerini söyle.»

Küçük Garvin ofisten ayrıldıktan bir saat kadar sonra Della Street'in telefonu çaldı. Della, bir müddet konuştuktan sonra «bir dakika» dedi. «Bakayım. (Eliyle telefonun ağız kısmını kapadı.) Şef, Marie Barlow arıyor. Midesini bulandıran birşeyler keşfetmiş.»

Mason kendi telefonunu açtı. «Beni Della'nın hattına bağla Gertie» dedi. «Onun hattını da kesme ki berâber dinleyebilelim.»

Birkaç sâniye sonra Mason bir tıkırtı işitti, hat bağlanmıştı. «Alo Marie, ben Perry Mason.»

«Sizi rahatsız etmek istemezdim Mister Mason, fakat burada tuhaf birşey var.»

«Ne?»

«Gelen faturalar için çekler yazılmış, fakat bu çeklerin ödendiği firmalara herhangi bir şeyin ismarlandığını gösterir bir emâre yok. Meselâ, Acme Elektrik ve Sıhhi Tesisat firmasına ait 6000 dolar tutarında ödenmiş faturalar buldum. Fakat rehberde Acme Elektrik ve Sıhhi Tesisat firması diye bir firma yok.»

«Faturada adresi var mı?»

«Chatham caddesi No. 1397 diye bir adres var ama bu adreste de böyle bir firma yok.»

«Fatura nasıl? Başlığı matbu mu?»

«Matbu ve çok fiyakalı. İş numarası, hesap defteri numarası, talep sıra numarası gibi şeyler için hâneler var. Bunlar mürekkepli kalemle doldurulmuş ve çok düzensiz. Ama böyle bir firma yok. Anlaşılan böyle bir iş yapılmamış ve...»

«Çekler nasıl? Onlar nasıl imzâ edilmiş?»

«Lâstik damga ile damgalanmış ve paraya tahvil edilmiş. Bankalar kapalı, bu hususta yarına kadar bir mâlumat edinemiyeceğim.»

«Pekalâ Marie» dedi Mason, «bu işi bir kontrol edelim. Yalnız, daha fazla mâlûmat edinmeden herhangi birşey yapmakta acele etme. Sen ne mânâ veriyorsun bu işe?»

«Zannederim birisi Eva Elliott'un bu işte acemi olduğunu sezdi ve ne yapacağını görmek için fatura bastırıp gönderdi. İlk fatura sadece 326 dolar 85 sentlik.»

«Ne yapmış Eva?»

«Çek yazmış.»

«O halde çek postayla yollanmış olmalı.»

«Çek postalanmış ve paraya tahvil edilmiş.»

Mason'un sesi işle ilgilendiğini belli ediyordu:

«Devâm et, sonra ne olmuş?»

«Sonra bir ay birşey olmamış. Derken bir ay sonra 785 dolar 14 sentlik bir fatura daha gelmiş. Bu da ödenmiş ve ertesi ay üç ayrı iş için faturalar gelmiş. Bunların tutarları değişik, ama toplamaları 2900 dolar ve birkaç sent.»

«Başka birşey daha buldun mu?»

«Bir ay sonra gelen üç fatura daha var. Şimdilik hepsi bu kadar.»

«Çekler kimin tarafından imzâlanmış?»

«Garvin tarafından. Usulünü bilirsiniz, gelen faturalar için çekleri sekreterine daktilo ettirir ve yüzde 2 nakit tenzilâtından istifade etmek için her ayın sekizinde bu çekleri imzâlar. Şimdi burada bir tuhaf nokta daha var. Eva Elliott bu faturalar için çekleri yazmış, fakat matbu faturaların üzerinde (ayın onundan evvel ödendiği takdirde yüzde 2 nakit tenzilâtı yapılır) yazılı olmasına rağmen bu tenzilâtı düşmemiş.»

«Pekâlâ Marie, bu işi tahkik ederim. Telefon ettiğin için çok teşekkürler. Yarın da orada olacak mısın?»

«Yarın da iş başında olacağım.»

«Bir ara uğramaya çalışırım. Şu işe bir bakmak istiyorum.»

«Olur. Ben buradayım.»

Mason: «Güle güle» diyerek telefonu kapadı ve Della Street'e bakıp kaşlarını çattı. «Bu, mühim bir husus. İstersen Paul Drake'e söyleyelim, Chatham sokakındaki adrese bir baksın ve kumpanya hakkında mâlûmat toplansın.»

«Vallahi» dedi Della, «bu, sâdece mektupları açan; faturaları çıkaran; çekleri yazan ve patronuna inzâlattıktan sonra postalayan filmlerdeki sekreterler için bile büyük bir gaf.»

Gertie ofis kapısını açtı ve heyecanla seslendi: «Şimdi bir akşam gazetesini geldi Mister Mason. Casselman'ın dâiresinde çekilen kanlı bir ayak izinin resmini basmışlar. Bir de Las Vegas'tan telefon eden birisi var. Kendisini sâdece Lucille ismiyle tanıdığınızı söyleyen bir kadın...»

«Bağla bakalım Lucille'i.»

Telefondaki kadın sesi heyecanlıydı: «Mister Mason, kim olduğumu biliyorsunuz sanırım. Ben, Çift-O Motelindeki Lucille.»

«Devam edin Lucille.»

«Mister Garvin'in çok mühim bir mesele hususunda oğlu ile görüşmesi lâzım.»

Mason sordu: «Telefonla mı?»

«Hayır, şahsen. Bir uçak kiraladı.»

«Devâm edin.»

«Meydana kadar takip edilmemek için çok dikkatli tertibat aldı.»

«Evet?»

«Bana saat tam üçte, tam altıda ve tam sekizde telefon edeceğini; sonra on sıralarında dönmüş olacağını söyledi. Eğer bu telefonlardan herhangi birisini almazsam size telefon edip vaziyeti anlatmamı istedi. Aksı halde ne size ne de başka birisine oraya gittiğinden bahsetmeyecektim.»

«Pekâlâ» dedi Mason. «Tahmin ederim saat üçteki telefon edilmedi.»

«Evet, kendisinden hiç haber alamadım. Size haber vermek istedim.»

«Teşekkür ederim. Bunun mânâsı, yakalanmış»

olmasıdır. Onu tevkif edecekleri zamana kadar elimizden birşey geılmaz. Biz işi takip ederiz. Telefonunuz için teşekkürler.»

Mason telefonu kapadı ve akşam gazetesinin ikinci sayfasindeki resmi tetkik etmeye koyuldu.

Della Street sordu: «Enteresan mı?»

«Çok» diye cevap verdi Mason. «Bir erkeğin ayak izi gayet iyi görülebiliyor. Kanlı bir ayakkabının bıraktığı iz... Ve nisbeten yeni bir lâstik ökçenin bıraktığı iz de net. Polis ökçedeki markayı okuyabilmiş: (Spring-Eze).»

Mason gazeteyi itti ve odada dolaşmaya başladı. Bir müddet sonra durdu ve Della Street'e şakacı bir tavırla baktı. «Bana göre Della; bir avukatın, bir şahit mahkemede kürsüye çıkıncaya kadar oturup beklemesine ve ondan sonra sâdece sualler sormak suretiyle bu şahidin hafızasını kontrol etmesine lûzum yoktur. Eğer hakikatlerin yerleri, hikâyesinden emin olmayan bir şahidi şaşırtacak şekilde değiştirilebilirse; ve bir avukat hakiki delilleri yok etmemiş, gizlememiş veya tahrif etmemişse; bu avukatın, selâhiyeti dâhilinde hareket ettiğini iddia ederim.»

Della Street başını salladı.

«Bu dâvâda» diye devam etti Mason, «hakikatler kendi kendilerini karıştırıyor. Çok defa; polis önce zanlıyı ele geçirir, fakat cinâyet silâhını bulmakta güçlük çeker. Bu dâvâda ise, cinâyet silâhını bulduktan başka ellerinde o kadar çok birinci derecede zanlı var ki, ne yapacaklarını şaşırdılar.»

«Bu dâvâda siz onlardan bir adım ilerdesiniz. Çünkü tabancaları değiştirmediğinizi, cinâyet tabancasının Küçük Garvin'in masasında olduğunu biliyorsunuz.»

Mason başını salladı. «Yalnız bütün zorluk şurada ki Della, onu oraya kimin koyduğunu bilmiyorum. Ve Büyük Garvin'le konuşuncaya kadar da bilmeyeceğim.»

«Eğer o koymamışsa?»

«O zaman katil koymuştur. Bu akşam geç vakte kadar çalışmanız icabedecek. Polis Stephanie Falkner'i elinde tutuyor. Şimdi de Büyük Garvin'i yakaladılar. Başının ağrısı nasıl?»

Della, Mason'un yüzüne baktı. Sonra yavaş bir hareketle gözünü kırptı. «Çok daha iyi.»

XV

Mason ve Della Street loş bir şekilde aydınlatılmış olan kokteyl salonuna girdiler.

«Eh» diye içini çekti Della, «bir dâvâ üzerinde çalışırken hâsıl olan yorgunluktan ve gerilen sinirlerden sonra, insan buradaki dinlendirici atmosferi şükranla karşılıyor.»

Mason başını salladı. «Önce oturup dinleneceğiz; sonra yanında kızarmış patates ve diğer garnitürler olan güzel birer biftek yeriz. Mamafih Della, oturmadan evvel bir kontrol daha yapalım. Paul Drake'e telefon edip nerede olduğumuzu da söyleyelim.»

Mason telefon kulübesine girdi ve Paul Drake'in numarasını çevirdi. Paul'un «Alo»sunu işitince: «Sana nerede olduğumuzu bildirmek istedim, Paul» dedi. «Biraz dinlenip bir iki kokteyl içmek, kızarmış patatesli...»

«Hop hop, dur! Kıymetli zamanınızı harcıyorsunuz.»

«Ne var?»

«Cinâyet masasından komiser Tragg telefon etti. Daha beş dakika bile olmadı... Çılgın gibi seni arıyorlar.»

«Neden?»

«Homer Garvin —büyüğü— savcının dâiresinde sorguya çekilmek için tutuluyor. Sen mevcut olmadıkça hiçbir suale cevap vermeyeceğini söylemiş. Sen meydana çıkmazsan ve —Komiserin tabiriyle— Garvin, aleyhindeki bâzı delilleri tatmin edici bir şekilde izah etmezse; savcı gazetecileri çağırıp, hâdiselerin gelişmesinden haberdar edeceğini bildirmiş.»

Mason âniden karar verdi: «Pekâlâ, nerede Garvin şimdi?»

«Savcının dâiresinde.»

«Beni beklemelerini söyle. Gidiyorum.»

Mason şiddetle telefonu kapadı ve hızla kabininin kapısını açtı.

«O...oo» dedi Della. «Anlaşılan muhteşem yemek suya düştü.»

«Evet» diye cevap verdi Mason. «Tehir edildi. Büyük Garvin, savcının dâiresinde nezâret altındaymış. Ben orada olmadıkça hiçbir suâle cevap vermeyeceğini bildirmiş ve avukatı olarak durumdan beni haberdar etmelerini istemiş.»

«Ettiler mi?»

«Ettiler.»

Della ikaz etti: «Bunun mânâsı sizin için de bir tuzak hazırlamış olmalarıdır.»

«Biliyorum, buna rağmen bu tuzığa düşeceğim. Arabamı al, ofise gidip orada bekle. Mümkün olduğu kadar çabuk oraya gelmeye çalışacağım. Sonra yeneğe çıkarız.»

Mason, arabasının anahtarlarını Della'nın eline tutuşturdu, kapıdan fırladı, bir taksiye atladı ve şöföre: «Savcılığa gidiyorum ve acelem var» dedi.

Dâireye vardıkları zaman Mason açılır - kapanır kapıyı itip, etrafı ofislerle çevrili bir hole girdi. Üzerinde HAMILTON BURGER — SAVCI — yazılı kapıyı açtı ve: «İyi akşamlar beyler» dedi.

İçerdekiler ceketlerini çıkarmışlar ve sıkışık bir gurup teşkil etmişlerdi. Odada şunlar vardı: Cinâyet masasırından Komiser Tragg; bir resmi polis; steno-grafi ile not tutan bir kâtip; Homer Garvin ve varil göğüslü, bir boz ayıya benzeyen savcı Hamilton Burger.

Hamilton Burger ciddiyetle boğazını temizledi ve başıyla kâtibe işâret verdi. «Mister Mason» dedi, «Mister Perry Mason, lûtfen içeri buyrun ve oturun. Kayıtlara Mister Perry Mason'un geldiği geçsin... Mister Garvin, meseleleri ancak avukatınızın huzurunda açıklayabileceğinizi söylemişsiniz. Şimdi sizden, geçen salı akşamı öldürülen George Casselman'ın apartmanındaki kanlı ayak izini ve bu izi meydana getiren kanlı ayakkabıyı izah etmenizi istiyorum.»

Mason araya girdi: «Bir dakika beyler, eğer müvekkilim ifâde verecekse onunla önce ben konuşmak isterim.»

Hamilton Burger kızdı. «Zâten kâfi derecede bekledik.»

«Eğer bu görüşme devâm etmeden evvel müvekkilimle istişâre etmeme fırsat verilmezse, ona hiçbir suale cevap vermemesini tavsiye ederim. O zaman beklemeye devam edersiniz.»

«O takdirde de» diye ihtar etti Burger «biz de onu gazeteciler yönünden korumaya çalışmayız. Mister Garvin bâzı mesuliyetleri olan bir iş adamıdır. Ken-

disine; haksızlıktan hoşlanmadığımızı, aleyhinde neşriyat olmaması için ismini bu dâvâya karıştırmak istemediğinizi izah ettim.»

«Kayıtlara, sorgu daha fazla ilerlemeden müvekkilim ile görüşmek için fırsat verilmesini istediğimi; verilen cevapta savcının beni, gazetecileri çağırıp müvekkilimi, aleyhindeki neşriyâta hedef tutmakla tehdit ettiğini geçirin.»

Hamilton Burger ayağa fırladı. Yüzü hiddetten kıpkırmızıydı.

Tragg. «Bir dakika» dedi. Ayağa kalkıp Savcının kulağına birşeyler fısıldadı. Bir müddet sonra Hamilton Burger: «Size on dakika müsaade edeceğiz» dedi. «Sol tarafta bir ofis var.»

Mason, başıyla Garvin'e işâret etti. «Bu taraftan Garvin.»

Garvin neşe ve çeviklikle iskemlesinden kalktı. Mason kapıyı açtı; bir daktilo masası, daktilo makinesi, evrak dolabı ve birkaç iskemle ile teçhiz edilmiş bir sekreter odası ile karşılaştı. Odayı dikkatle gözden geçirdi, sonra başka bir kapıya gidip onu da açtı. Burası palto ve şapka koymak için yapılmış bir gömme dolaptı. Garvin'i oraya soktu. Mason kabinenin elektriğini yaktı ve sıkışık vaziyette yan yana ayakta durdular.

«Odaya herhalde dinleme cihazı koymuşlardır» diye izah etti Mason. «Burger'in suratındaki ifâdeyi beğenmedim. Çok kolay râzı oldu. Sesini alçak tut. Bana ne hâitler dönüyorsa anlat ve çabuk ol.»

«Herhalde sana daha evvel söylemem icabederdi. Ben... Allah kahretsin Mason! Oğlum beni hayal kırıklığına uğrattı.»

«Birçok ana babalar çocuklarından dolayı hayal kırıklığına uğrarlar.»

«Neyse, şimdi vaziyet iyi. Bir ara hatâlı bir evlenme yaptığını düşünmüştüm. Şimdi iyi bir kız seçtiğine inanıyorum.»

«Bununla, Stephanie Falkner'in bu cinâyet işine karışmış olduğunu mu imâ etmek istiyorsun?»

«Bununla, Stephanie Falkner'e âşık olduğunu imâ etmek istiyorum. Zannederim ilk rastladığım gündenberi onu seviyorum. Oğlunun onunla evlenmesini isterdim. Daha doğrusu istediğimi zannederdim. Fakat başka birisiyle evlenince; benim... benim hayal kırıklığına uğramam icabederken, uğramadım. Birdenbire kendimi sevinçli ve mes'ut hissettim.»

«Stephanie'ye bunu söyledin mi?»

«Korkarım imâ ettim. Fakat başka birşey yapmayacağım. Babası olacak yaştayım yâhu!»

«Ancak» dedi Mason, «bâzı kadınlar yaşlı erkekleri tercih ederler.»

Garvin sabırsızlıkla bu mevzuu bir kenara attı. «Konumuz bu değil Mason, fakat durumu anlamana yardım edecek bir hakikat olduğu için söyledim.»

«Sâdece birkaç dakikamız var» diye karşılık verdi Mason. «Bana olanları anlat ve mümkün olduğu kadar acele et. Cinâyet silâhını oğlunun ofisine götürüp habersizce masasındaki çekmeceye koydun. Ben de, dikkati Stephanie'ye verdiği tabancadan uzaklaştırmak istedim ve kurnazca birşey yapabileceğimi zannettim. İşleri berbat ettim ve...»

Garvin lâfı kesti: «Bir dakika, bir dakika. Senin dünyâdan haberin yok. Ben oğlumun masasına tabanca koymadım.»

Mason sabırsızlandı. «Ofisine gitmeden evvel Casselman'ın apartmanına gittin. Onu öldürdün mü, öldürmedin mi?»

«Aptal aptal konuşma! Benden sonra Stephanie onu gördü.»

«Peki ne yaptın?»

«Ofisiine giderken Casselman'ı görmek için uğradım. Las Vegas'tan henüz gelmiştim ve saat takriben sekizi çeyrek geçiyordu. Apartmanın dış kapısına uyan bir anahtarım vardı. Zili çalarak geldiğimi haber vermek istemedim. Bu tip apartmanların sokak kapılarını bilirsin Perry, hemen her cins anahtar uyar bunlara. İşte, çıkıp Casselman'ın kapısını vurdum. Kapıyı açtı ama beni içeri dâvet etmedi. Kim olduğumu söyleyince tuhaf bir şekilde rahatsız olmuş göründü. Yanında birisi olduğunu, çok meşgul bulunduğunu, saat onbirde tekrar uğrarsam benimle görüşebileceğini söyledi. Sonra neredeyse kapıyı suratıma çarptı. Merdivenlerden inip sokağa çıktım. Bu meseleyi nasıl olup da öğrendiğini anlamıyorum, Mason. Kimseye bahsetmemiştim bundan.»

«Nasıl öğrendiğimin ehemmiyeti yok. Casselman'ın apartmanından çıkınca ofisine mi gittin?»

«Doğruca değil. Benzin almak için durdum ve Las Vegas'a telefon ettim. Ondan sonra ofisiine gittim. Ofisimde fevkalâde hallerde kullandığım bir dâire vardır. Daha evvel telefon edip Eva Elliott'a beni beklemesini söylemiştim. Bazı işler hususunda mâlûmat almak istiyordum ve bunları bana bizzat kendisinin izah etmesini tercih ettim.»

«Pekalâ» dedi Mason. «Ofisine gittin, sonra ne oldu?»

«Duş yaptım ve elbise değiştirdim. Miss Elliott'a ben duş yaparken istediğim mâlûmatı iltiva eden evrakı çıkarıp masanın üzerine koymasını söylemiştim. Duştan sonra, ne halt yemeye bulunduğum yeri sana söylemediğini kendisine sodun. Bir mevzu di-

ğerini açtı ve neticede onu kovdum. Sonra olanları biliyorsun.»

«Bildğimden pek emin değilim.»

«İşte canını; seni görmeye geldim, birlikte Stephanie Falkner'i görmeye gittik ve...»

«Ve biz ayrıldıktan sonra sen Stephanie ile kaydın.»

«Kısa bir zaman kaldım. Ona, âilemize katılmasını ne kadar fazla arzu etmiş olduğumu anlatmaya çalıştım.»

«Peki ya tabanca?»

«Dâimâ yanımda bir tabanca taşıyım. Koltuk altı kılıfını vardır ve elbiselerim bunu belli etmeyecek şekilde dikilmiştir. Tabancamı kılıfından çıkardım ve Stephanie'ye verdim.»

«Verdiğin zaman tabanca tamamen dolu mu idi?»

«Tabii.»

«O tabanca ile ateş edilmiş iniydi?»

«O tabancayla aylardır ateş edilmemişti Mason. Bunu yalnız sana söylüyorum ve başkasına kat'iyen söylemeyeceğim: Las Vegas'tan ayrılmadan evvel tabancadaki bütün kurşunları çıkarıp yerlerine yenilerini koymuştum. Casselman'a sert muamele etmek ve çingar çıktığı zaman silâhlı olmak istiyordum. Tabancaya ihtiyacım olacağını hissetmiştim.»

«Pekalâ» dedi Mason. «Devam et, sonra ne oldu?»

«Ofisimdeki kasada başka bir tabanca bulundururum. Casselman'ı saat on birde görmeye gidecektim, fakat bu randevudan kırnseye bahsetmedim. Onu gördüğüm zaman yanımda silâh olmasını istiyordum. Bu sebeple Stephanie'nin evinden çıktıktan sonra ofisime dönüp, öteki tabancayı kasadan çıkardım, koltuk altı kılıfıma yerleştirdim ve Casselman'ı görmeye gittim.»

«Pekalâ, sonra?»

«Dış kapıda yine anahtarımı kullandım. Casselman'ın dâiresine çıktım. Kapıyı vurdum, fakat bir cevap gelmedi. Tokmağı çevirdim ve kapının kilitli olmadığını gördüm. Kapı anahtarla kilitlenen cinstendi, üzerinde sürgü yoktu. İçeri girebilirdim ve öyle yaptım. Casselman oradaydı, bir kan gölünün içinde yatıyordu. Mumya kadar ölüydü. Etrafı gözden geçirdim. Bir kadın yerdeki kan birikintisine basmıştı. Tabanı ile ökçesinin izi gayet iyi belli oluyordu. Bunun, Stephanie'nin ayakkabısının izi olduğuna emindim. Fakat bir kere de kendisine sormam lâzımdı. Bu sebepten kapıyı kilitlenmemiş olarak bırakıp, Casselman'ın dâiresinden ayrıldım. Stephanie'nin apartmanına gittim. Stephanie yatmıştı. Kalkıp beni içeri aldı. Nerede olduğumu ve ne bulduğumu ona söylemedim. Sâdece çok sinirli olduğumdan, kendisini görüp biraz konuşmak istediğimden bahsettirmiştim.»

«Evet, sonra?»

«Fazla ileri gitmeden kendisine karşı beslediğimi hisleri biraz açmaya çalıştım. Ne zaman bir arkadaşına ihtiyaç hissederse beni çağırmasını söyledim. Kendisine verdiğim tabancanın, yastığını altında durduğunu görebiliyordum. Birşey bahâne edip kısa bir müddet için elime aldım. Arkasını döndüğü bir anda mermileri kontrol ettim ve tabancayı ona verdiğimden beri mermilerden birisinin atılmış olduğunu gördüm. Stephanie'nin üzerinde bornoz ve pijama, ayakta terlikler vardı. Gözüme bir çift ayakkabı çarptı. Bir fırsatını bulup bunları yakından tetkik ettim. Bir tanesi hâlâ ıslaktı. Yıkanmış olduğuna şüphe yoktu. Topuğundaki metal plâka, Casselman'ın dairesinde gördüğüm ize uyuyordu.»

«Bu hususu kendisine sordun mu?»

«Hayır. Aşağı yukarı gece yarısına kadar orada kaldım. Kendisine tekrar, arkadaş olduğunu ve herhangi bir derdi olduğu zaman beni yardıma çağır-

masını istediğimi hatırlatarak oradan ayrıldım. Yapılacak işlerim vardı.»

Mason Garvin'e, gözleri yarı yarıya kapanmış olarak ve kıymet biçer bir tavırla bakıyordu. «Casselman'ın dâiresine mi gittin tekrar?»

«Evet, ve Stephanie ile ilgili bütün delilleri ortadan kaldırdım.»

«Neler yaptın?»

«Elime geçirdiğim altın gibi bir fırsatı kaçırdığım için kafamı taştan taşa vuruyorum. İkinci defa Stephanie'nin evine gittiğimde öteki tabanca koltuk altındaydı. Orada hemen tabancaları değiştirebilirdim. Fakat çok aptallaşmıştım ve düşünemedim.»

Mason, yüzü Garvin'inden birkaç santim ötede olduğu halde devamlı bir alâka ile onu süzüyordu. «Bana yalan söylemiyorsun, tabancaları değiştirmedin değil mi Homer?»

«Kat'iyen. Sana, o tabanca ile; benim bırakmamla oraya dönmem arasında ateş edilmişti diyorum Mason.»

«Peki, Casselman'ın dâiresinde ne yaptın?»

«Yapılabilecek yegâne şeyi yaptım. Stephanie'nin bıraktığı ayak izindeki kan kurumuştu. Önce onu kazımayı düşündüm, ama sonradan yine de bulabilecekleri bir iz kalacağından korktum. Aynı zamanda ölünün yanınca yakalanmaktan da korkuyordum. Acele birşeyler yapmam icabediyordu. Kendi ayakkabımla kana bastım ve tabanımla bilhassa topuğuma iyice kan bulaşmasına dikkat ettim. Kan o zamana kadar pıhtılaşmış ve yapışkan bir hal almıştı. Sonra ayağımı tam Stephanie'nin bıraktığı iz üzerine bastım.

«Şüpheleri mümkün olduğu kadar Stephanie'nin üzerinden kaldırmaya karar vermiştim. Kendimi ele verecek bir sürü delil bıraktım. Polisi kendi peşimden sürükleyip Stephanie'yi kurtarmak istiyordum. Sonra evâleti terkettim. Niyetim, buranın polisinin elinden kurtulup beni sorguya çekmelerine imkân ver-

memekti. Mamafih bu diğer meseleden sonra, oğlunu senin yaptığını işi inahvediyordu. Kendisini şahsen görüp, sıkı durmasını tenbih etmemin iyi olacağını hissettirdim. Las Vegas'ta beni takip eden detektifleri atlatabileceğimi ummuştum. Ama anlaşılan tam istedikleri gibi hareket etmişim. Kiraladığım uçak yere ininceye kadar beklediler ve beni yakalayıp sorguya çekmek üzere buraya getirdiler. Sen mevcut olmadıkça bütün suallerine cevap vermeyi reddedeceğimi söyledim. İşte hikâye bundan ibaret.»

«Pekalâ» dedi Mason, «haydi içeri gidip olacaklara göğüs gerelim. Sen, benim gidişatımı takip et. Konuşmanın çoğunu ben yapacağım. Ben (Pekalâ!) demedikçe hiçbir suallerine cevap verme. Gazetelerde hakkında yazılar çıkacaktır. Seni konuşturmak için ellerindeki yegâne silâh bu. Bu şartlar altında buna mâni olamazsın. Haydi bakalım!»

Mason kabinenin kapısını açtı, ışığı söndürdü ve berâberce Hamilton Burger'in ofisine döndüler.

Hamilton Burger sordu: «Eee?»

Mason karşılık verdi: «Neyi öğrenmek istiyorsunuz?»

«Mason» dedi Burger, «senin dikkatini bir fotoğrafa çekmek isterim. Gazetelerde bu fotoğrafın bir kopyasını görmüşsündür. Parlak kâğıda basılmış bu orijinal fotoğrafı tetkik etmeni istiyorum. Gazetede baskıda farkedemediğin bazı noktaları göreceksin.»

Burger, Mason'un eline 16 × 24 ebadında; yerdeki kan birikintisi ile gayet net olarak bir ayak izini gösterir bir resim verdi.

«Devâm edin» dedi Mason, «neyi öğrenmek istiyorsunuz?»

Burger: «Şimdi» diye cevap verdi, «bu mâlûmatın sizden ziyade müvekkilinizden gelmesini istiyoruz Mister Mason... Bu izin, senin ayakkabının izi olup olmadığını öğrenmek istiyoruz Garvin.»

Garvin Mason'a baktı. Mason gülümseyerek başını iki yana salladı.

Hamilton Bürger'in yüzünün rengi değişti. «Şimdi bir dakika. Biz bu işte iyi niyetle hareket ediyoruz. Garvin, avukatıyla konuşmasına müsaade edersek hikâyesini bize dobra dobra anlatacağına söz vermişti. Konuşuyor musunuz, konuşmuyor musunuz?»

Mason sordu: «Farzedelim ki konuşmadık, ne olacak?»

Burger: «İkiniz de pişman olursunuz» diye cevap verdi ve Garvin'e döndü: «Sana soruyorum Garvin, takriben üç hafta kadar evvel Mowbray sokağı 918 numaradaki ayakkabıcıya gidip ayakkabılarına yeni bir çift lâstik topuk taktırdın mı?»

Mason: «Bu suale cevap ver» dedi.

Garvin itiraf etti: «Taktırdım.»

Burger masasının çekmecesini açıp bir çift ayakkabı çıkardı ve Garvin'e uzattı. «Sana bir çift ayakkabı gösteriyorum ve lâstik topuk taktırdığın ayakkabıların bunlar olup olmadığını soruyorum.»

Garvin hayretle sordu: «Nereden buldunuz bunları?»

«Seni alâkadar etmez. Senin mi bunlar?»

Garvin ayakkabıları tetkik etti. Bir tânesinin tabanında mavimsi lekeler vardı: «Evet.»

Burger devâm etti: «Malûmatın olsun diye söylüyorum. Bu ayakkabılar kan bakımından muâyeneye tâbi tutuldu. Gördüğün o mavimsi lekeler, sol ayakkabıda bu teste karşı reaksiyon olduğunu gösteriyor. Şimdi durum bu olduğuna göre, ayakkabıya bu kanın nereden geldiğini izah etmek istiyor musun?»

«Bu hususta şimdilik birşey söylemek istemiyorum.»

Hamilton Burger kendini zorlayarak sabretti. «Pekalâ, şimdi size renkli bir fotoğraf gösteriyorum.»

Resmi Mason'a uzattı. «Bu resme dikkatle bak Mason ve bana ne gördüğünü söyle.»

Mason cevap verdi: «Bir ayak izi görüyorum.»
«Daha dikkatli bak.»

Mason fotoğrafı tetkik etti.

Hamilton Burger: «Dikkatle tetkik edersen» diye devam etti, «siyah - beyaz resimde güçlükle farkına varabileceğın bir şeyi gayet açık olarak göreceksin. Bu şey, başka bir ayak izidir... Tam Homer Garvin'in-kinin altında bir kadının ayak izi... Tam ökçenin ucunda bir kadın ayakkabısındaki ökçe kapağının izini görebilirsin... O halde şimdi Garvin, sana; George Casselman'ın ölümünden sonra, onun ölmüş olduğunu bilerek ve sırf çalışmalarımızı aksatmak için sahte deliller bırakmak maksadıyla, onun evine gidip gitmediğini ve bu kadının ayak izini ortadan kaldırmak için kasden bir kan birikintisine bastıktan sonra bu izin üzerine basıp basınadığını soruyorum.»

«Bir dakika» diye müdâhale etti Mason. «Anladığıma göre bu, bir suçtur.»

Burger müstehziyane karşılık verdi: «Müsaade et de kanunlar hususunda bu kadar derin bir bilgiye sahip olduğun için seni tebrik edeyim.»

Mason devam etti: «Bu durumda müvekkilime, bu suale cevap vermeyi reddetmesini tavsiye ederim.»

Burger derin bir nefes aldı. «Garvin, sana arka kapının tokmağı üzerinden alınmış bir parmak izi göstereceğim. Şunu da söyleyebilirim ki, birisi bu tokmağı silerek üzerindeki parmak izlerini yok etmeye çalışmış. Tokmağın üzerinde bir tek parmak izi var. Net ve teşhis edilebilir olan bu parmak izinin, diğer izler silindikten sonra oraya kasden konmuş olduğu açıkça görülüyor. Bu iz, senin baş parmağının izi Garvin. Bu hususta yanlışlık olmasına imkân yok. Kapı tokmağındaki bu izi hangi şartlar altında meydana getirdiğini soruyorum.»

Mason tekrar araya girdi: «Bir dakika, eğer iddianız doğruysa ve kapının tokmağındaki izleri silip

kendi parmak izini koyan Garvin ise, kendisi bu bakımdan suçlu olacaktır değil mi?»

«Evet, suçlu olacaktır.»

«Öyleyse kendisine cevap vermemesini tavsiye ediyorum.»

Hamilton Burger Mason'a döndü: «Mason, sen kendin de bu dâvâdaki cinâyet silâhlarını karıştırmak için kasden bir değiştirme yaptın. Kendini temize çıkarmak için sana bir fırsat vereceğim. Bu cinâyet silâhının, nasıl olup da senin eline geçtiğini öğrenmek istiyorum.»

«Size hakikati söylersem, hakkımda kanunî muameleye geçmeyeceksiniz öyle mi?»

Hamilton Burger bir müddet bu hususu düşündü ve gizlemeye çalıştığı bir nefretle Mason'a baktı. «Bu işte insafli olmaya çalışıyorum, Mason. Bu, demek değildir ki, kalkıp bir sürü vaidlerde bulunacağım. Ama şimdi söyleyeceğin şeyler, savcılığın tutumunda senin lehinde olacak tesirler meydana getirecektir.»

«Küçük Homer Garvin'in yerine gittim. Bir tabancası olup olmadığını sordum. Bana bir tabanca verdi. Çıkan merminin Garvin'in masasının üzerinde bir yarık meydana getirecek şekilde bu tabancayı ateşledim. Küçük Garvin'i Stephanie Falkner'in evine götürdüm. Tabancayı Stephanie'ye verdi. İşte size hakikati anlattım. Ne yapacaksınız şimdi?»

«Senin orada tabancaları değiştirdiğini biliyorum. Hatta bu değiştirme yüzünden genç Garvin bir maşa vazifesi görüp cinâyet silâhını Stephanie Falkner'e götürdü.»

Mason müvekkiline döndü: «İşte gördün mü Garvin, bu vâidlerini nasıl tuttuğunun güzel bir misali. Eğer acayip teorisine uymayacak birşey söylersen bunun hakikat olamayacağını iddia edecektir. Sâdece işitmek istediği şeylere inanır.»

Burger iskemlesini geriye itti; ayağa fırlayacakken vazgeçti ve tekrar iskemlesine yerleşti. Tragg

söze karıştı: «Bir sual sorabilir miyim, savcı bey?»

«Tabii, buyur istediğin kadar sor.»

Tragg Mason'a döndü: «Mason, genç Garvin'in ofisinde tabancaları değiştirmedigine dâir; şahsen ve erkek erkeğe olarak beni temin edebilir misin?»

«Edebilirim.»

Tragg tekrar Hamilton Burger'e döndü: «Seninle bahse girerim Burger, bu iş şimdi düşündüğümüzden çok daha derin. Ben şahsen, Mason'un silâhları değiştirmesi için bir sebep talıyyül edemiyorum. Talıkikatı herhangi bir silâh değiştirmesi olmadığına ve Küçük Garvin'in masasından çıkardığı tabancanın cinâyet silâhı olduğuna göre yürütmek istiyorum.»

Hamilton Burger kat'i bir tavırla: «Böyle birşey olamaz» dedi.

Komiser Tragg terslendi. «Aptallık etme!» Sonra kendini hemen topladı ve devam etti: «Bu dâvâda birbirine uymayan bâzı noktalar var. Mason'un silâh değiştirmek için teşvik edilmiş olması imkânsız...»

Burger çıkıştı: «Yeter! Kendini topla komiser. Burada vazifemiz mâlumat toplamak, vermek değil. Ve kendi münakaşalarımızı yalnızken yapmak isterim, Mister Perry Mason'un üzerinde işlemek için bilmediği hususları öğreneceği bir yerde değil.»

Mason ayağa kaıktı: «Öyleyse anladığıma göre görüşme sona erdi. Müvekkilim, daha fazla suallere cevap vermeyi reddetmişti. Bu suallerinizi tam olarak ve samimiyetle cevaplandırıdım. Bir müvekkilin emniyetini kötü yoldan kullanarak, meslekî vazife hissimi rencide etmeden verebileceğimi bütün mâlumatı size verdim.»

Hamilton Burger hakir gören bir tavırla parmağını uzattı. «Kapı orada!»

«Garvin ne olacak?»

Burger baş parmağını yukarıya kaldırdı: «Müvekkilin, kısa bir zaman için vergi mükelleflerinin hesabına otele kalacak.»

«Beyler» dedi Mason «size hayırlı akşamlar dilerim... Garvin, sana tâlimatım; ne şekilde olursa olsun bir konuşma yapmamandır.»

Hamilton Burger telefonu aldı ve karşısındakine tâlimat verdi: «Gazetecileri yolla.»

Mason asansörle aşağıya indi, kaldırıma çıkıp bir taksi çevirerek ofisine döndü.

Endişeyle kendisini beklemekte olan Della Street soru: «Nasıl geçti, şef?»

Mason başını iki yana salladı: «Bu dâvâda hâlâ anlayamadığım birşey var.»

«Polisin vaziyeti nasıl?»

«Onların da anlayamadığı bir sürü şey var.»

«Homer Garvin'den ne haber?»

«Garvin, cürümden sonra suç ortağı olmakla itham edilecek ve korkarım onu fena kıstırmışlar.»

«Başka?»

«Stephanie Falkner cinâyetle itham edilecek... Birinci derecede cinayet.»

«Ya siz?»

Mason gülümsedi. «Garvin ile ben buz üstüne yatırıldık. Savcı önce elindeki cinâyeti sağlam bir kazığa bağlayacak, sonra bizim de suç ortakları olduğumuzu iddia edecek.»

«Peki, bu durumla nasıl mücadele edebileceksiniz?»

«İnsan tabiatındaki imana, zihni çevikliğe ve hatırı sayılır miktarda da hünernlere güveneceğiz. Büyük ölçüde yanılmıyorsam, savcı yarın öğleye kadar Büyük Jüriden Stephanie Falkner için George Casselman'ı öldürmek suçundan muhakeme kararı alacaktır. Sonra Büyük Garvin'i suç ortağı olarak tutacak ve kefaletle tahliye edilmesine büyük bir zorluk çıkarmayacaktır. Bu ithamı bir kılıç gibi onun kafasının üzerinde tutarak, er veya geç mukavemetinin kırılıp kendisine yardım etmesini bekleyecektir.»

«Peki bu zaman zarfında ne olacak?»

Mason gülümsedi. «Bu zaman zarfında Della niyet ettiğimiz o bifteklerle patates kızartmalarını yiyeceğiz. Bu, beraberce keyfini çıkarabileceğimiz son yemek olabilir.»

«Sizi tevkif edeceklerini mi söylemek istiyorsunuz?»

«Bundan şüphe ederim. Ama nedense, bunun uzun bir zaman için hakikaten keyfini çıkarabileceğimiz son yemek olacağını hissediyorum. Haydi gidelim.»

XVI

Paul Drake, Mason'un ofisindeki büyük meşin koltukta en hoşuna giden şekilde oturuyordu. Arkasını koltuğun bir koluna dayamış, uzun bacaklarını diğer kolun üzerinden sallandırmıştı. «Eh, bir elinle bir ayıyı diğer elinle de bir kaplanı kuyruklarından yakalamış durumdasın Perry. Homer Garvin, baba olanı, George Casselman'ın öldürülmesinde suç ortağı olarak itham edildi. Yüz bin dolarlık kefalet takdir ettiler. Bu kefaleti hemen ödedi ve bir iki saate kadar serbest bırakılacak. Stephanie Falkner, kefalet kabul edilmeksizin birinci derece cinayet suçundan içerde tutuluyor. Büyük Jüri bir saat kadar önce aleyhinde muhakeme açılması kararını aldı. Muhakeme tarihi henüz tespit edilemedi ve savcı, müdafaa avukatlarının dâimâ gecikme peşinde olduklarını ileri sürerek muhakemenin bir an evvel yapılması için yırtınıyor. Aynı zamanda gazetelerde durmadan bahsi geçtiğinden de şöhreti artıyor.»

«Dawn Joyce hakkında ne elde ettin?»

«Onun gibi bir kız hakkında mâlumat toplamak biraz güç. Bilhasşa varlıklı ve iyi bir âile çocuğu ile henüz evlenmiş olunca... Revü kızları ve modellerin durumunu bilirsin. Mayo ile resim çektirmeleri ve-

ya seyircilerin önünde bacaklarını havaya kaldırmaları birçok kimselere acayip fikirler verir. Las Vegas'ta Dawn Joyce hakkında bâzı dedikodular var. Bir apartman dairesinde tek başına yaşıyormuş. Kısmen revülerde, kısmen de dar mayolar giyip muhtelif otellerin yüzme havuzları civarında (süs) olarak çalışıyormuş. Derken bunların üzerine tüy dikercesine, kendisini göğsü cömertçe açık askısız elbiselerle süsleyip kumar salonlarında da dolaşmaya başlamış. Kendisi ile kolayca tanışılmasına müsaade ediyor ve kumar oynamak isteyen enâyileri hem daha fazla hem de daha büyük oynamaya teşvik ediyormuş.»

«Komisyon mu alıyormuş?»

«Görünüşe göre hayır. Aylıkla çalışıyormuş ve bu, vazifesinin bir kısmı imiş. Casselman'ı tanıdığına hiç şüphe yok. Onunla birkaç defa randevulaşmış. Ya ondan hoşlanıyordu veya aralarında bir nevi iş rabıtası vardı. Bunu kimse bilmiyor. Casselman bir şantajcı imiş, fakat bunu ispat edebilecek durumda değilim. Nasıl yaşadığını kimse bilmiyor. Keskin bir nişancı imiş. Las Vegas'ta hiçbir iş yapmadan güzel bir hayat yaşarmış. Kazandığı para kendisine nakit olarak geliyormuş. Bankalarda hesabı yokmuş ve gelir vergisi vermezmiş. Kazandığını yiyerek geçinip gidiyormuş. Öldürüldüğü zaman cüzdanından 1500 dolar kadar bir para çıktı. Herkes bundan başka parası olmadığını zannediyor ama işin böyle olmadığını sen gayet iyi bilirsin. Mutlaka bir yere sakladığı bir parası vardır. Ya başka bir isimle bir banka kasasında veya bir yere gömülü... Herneyse, ihtiyacı olduğu zaman gidip alabileceği parası vradı. Acele işler çıkınca, bir anda on, onbeş bin dolar bulduğu zamanlar olmuş. Ve bu para, dâima yüzer dolarlık nakit halindeymiş.»

«Peki gelir vergisi memurları bu işi hiç kurcalamamışlar mı?»

«Böyle birşeye ben rastlamadım. Herif işini biliyormuş. Dâima geri plânda kalmış ve o ilk gelir ver-

gisi raporunu doldurmak hatâsına düşmemiş. Kayıtlara göre, kimse onun hayatta olduğunu bilmiyormuş. Hâlen Küçük Homer Garvin'in karısı olan Dawn Joyce ile şimdi bir ceset olan George Casselman arasında birçok bağlar var. Bilinmeyen bir sebepten ötürü; bu meselenin hasır altı edilmesi Misis Homer Garvin'in, namı diğer Dawn Joyce'un çok, ama çok işine gelecektir. Casselman ile olan alâkası ve Nevada'da çevirdiği işler her ne ise; bunların, bilhassa Küçük Garvin'in karısı olarak sosyeteye karışmasından sonra gazetelerde çıkmasını hiç istemiyor.»

«Kocası hakkında ne düşünülüyor?»

«Bu, şahısların kalitesine göre değişiyor. Küçük Garvin, atak ve vahşi bir insanmış. Fakat şimdi durulabilir diyorlar. Babası da sosyeteye hiçbir zaman iştirak etmemiş olmasına rağmen, onun hakkında da iyi düşünülüyor. Oğlan kullanılmış araba ticaretine girişmiş ve inan bana bu işi esaslı beceriyor. Sürüme inanıyor ve büyük kazançlar temin edemezse küçük kazançlarla yetinmesini biliyor. Ama, satış yapmak istiyor ve yapıyor. Herhalde bu araba işinden epeyce para yapmış olacak ki, şimdi de emlâk işine girişmiş. Bu işte de prensibi hemen, az bir kârla dahi olsa devretmek. Eyâlet tarafından müsaderesine karar verilmiş olan bir kısım emlâk bulmuş. Bunların müsadere edileceğini nereden öğrendiğini kimse bilmiyor. Fakat hemen iştira veya ferağ, yâni satın alma veya satma hakkını eline geçirmiş. Tabii bu durumda Eyâlet, hissenin büyük kısmını elinde tutan ve havadan kazanılacak bir para mukabilinde hakkını devretmeye razı olan birisi ile iş yapmaya can atıyor.»

«Acme Elektrik ve Sıhhi Tesisat Tamir Kumpanyası hakkında ne öğrendin?»

«Hein Acme teşkilâtına ve hem de (Eureka Dostluk Tazeleyici Şirketi) ne gelen mektuplar Chat-ham sokağı 1397 numaradaki bir pansiyona gönderiliyor. Bir adam orada bir cda tutmuş ve gelen mektup-

ları alıyormuş. Geceleri nâdiren kalıyormuş. Ama **mun-**
tazaman kirâsını öder ve zaman zaman uğrarmış.»

«Evkâli nasıl?»

«Eşkâli umumi» diye cevap verdi Drake. «He-
men herkese uyar. Kirâyı dâimâ peşin ödediği için kim-
se ona dikkat etmemiş. Bu cinâyet dâvâsında sana bir
gizli mâlûmat verebilirim Perry. Hamilton Burger,
Dawn Joyce'u mümkün olduğu kadar bu işe karıştır-
mayaya çalışacak. Cinâyet silâhını senin değiştirdiği-
ni, ve kendisinin bu hususu ispat edebileceğini zannedi-
yor. Fikrince Stephanie Falkner avcunun içinde.

«Tabii o tabancaya âit deliller göstererek Dawn
Joyce'un katil olabileceği fikrini ortaya atabilirsin;
ama bunu yaptığın anda, Burger senin cinâyet silâhı
ile oraya gidip sahte bir kazâ sahnesi uydurduğunu ve
çıkan kargaşalıktan istifâde ederek sırf adâleti yanılt-
mak üzere Dawn Joyce'u bu işe sürüklemek için silâh-
ları değiştirdiğini iddia edecektir.»

«Eh, galiba bu iddiâyı yapması için istediği fir-
satı ona vereceğiz. Silâhları değiştirdiğimi ispat ede-
mez.»

«Görünüşe bakılırsa ispat edemeyecek. Zâten
onu deli eden de bu. Sâdece netice çıkarabiliyor, o ka-
dar... Stephanie Falkner'i temsil edecek misin?»

«Edeceğim.»

«Bak Perry, sâdece ikimiz arasında kalacak.
Ne diyor Stephanie? Ne olmuş?»

«İşte» diye cevap verdi Mason, «benim canımı
sıkan da bu. Casselman'ı vurmadığına beni temin et-
mekten başka tek kelime söylemiyor. Hiçbir suç işle-
mediğini iddia ediyor. Bu söylediklerini daha fazla ge-
nişletmeyecek Kendisini sorguya çekmeye kalıksırsam
kimsenin bilmediği birşeyi açığa vurmak zorunda kala-
cağını ve bunun duyulmasını istemediğini söylüyor.»

«Acaba geçmişine ait birşey mi?»

«Ben de öyle tahmin ediyorum. Sonunda gevşe-
yip herşeyi anlatacaktır, ama şimdilik sıkı duruyor.»

Onu mahkûm etmeden evvel suçlu olduğunu ispat etmeleri gerektiğini söylüyor. Ve tehenımiyetsiz birkaç delille şüpheleri ona yöneltmekten başka birşey yapamayacaklarını iddia ediyor. Biliyor musun, belki de bu hususta haklıdır.»

«Eh» dedi Drake, «sana iyi şanslar dilerim.»

Mason gülümsedi. «Galiba ihtiyacım olacak buna. O faturaların başlıkları nerede basılmış? Bu hususta birşey öğrenebildin mi?»

«Henüz öğrenemedim. Çılgınlar gibi sağa, sola telefon ediyoruz ve bütün basım evlerine hafiyeler gönderiyoruz. Şimdiye kadar talihiniz gülmedi.»

«Devâmedin öyleyse.»

Drake oturduğu yerden silkinerek kalktı. «Orasını merâketme Perry» dedi. «Birşey olursa sana haber veririm.»

XVII

Hamilton Burger; Jüriye açılış konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktı.

«Bu dâvâda özlü olacağım ve sâdece hakikatlere dayanacağım. Savcılığın niyeti, bu dâvâyı takdim ederken bütün dramatik hareketlerden kaçınmak ve bir tek neticeden başka bir netice olamayacak şekilde bu dâvâyı iki kere iki dört eder gibi kat'i şekilde ispat etmektir. İçinde bulunduğumuz senenin Ekim ayının 9'uncu günü George Casselman öldü. Jürinin sayın bay ve bayan azâları, tıbbî deliller size gösterecektir ki, Casselman'ın vücuduna; kalbinin hemen altına ve vücudu ikiye ayıran çizginin hemen soluna gelecek şekilde bir tabanca dayanmış ve bu tabancanın tetiği çekilmiştir. Yara, adli tıpta (temas yarası!) olarak bilinen tipte bir yaradır. Yâni, tabancanın namlusu kurbanın vücuduna sıkıca temâs ettirilmiştir. Bu şekilde, mer-

miden başka kovandan fırlayan gazlar da kurbanın vücuduna girmiştir. Bu şartlar altında tabancanın sesi geniş ölçüde azalmıştır.

«Savcılık, zanlı Stephanie Falkner'in George Casselman ile randevusu olduğunu göstermeye niyetlidir. Bu randevuya sadık kalarak kendisi, Casselman'ın dâiresinin ön kapısından girmiştir. Bir zaman sonra da gizlice bu dâirenin arka kapısından çıkarken görülmüştür. Size kurbanının kan birikintisine basmış olduğunu ve banyoya giderek ayakkabısındaki kanı temizlemeye çalıştığını göstereceğiz. Döşemede kanlı ayak izini ve banyoda üzerinde insan kanı ve kendi ayakkabasının yapıldığı materyalden parçalar taşıyan bir havlu bırakmıştır. Arkadaşı Homer Garvin onun cinâyetini örtbas etmek istemiş ve delillerin çoğunu yok etmiştir. Bu yaptıkları için zamanı gelince inuhakeme edilecektir, fakat şimdi elimizde olan deliller dahi zanlıyı mahkûm etmeye yeterlidir.

Cinayetin işlendiği silâhın, zanlının uhdesinde olduğunu ispat etmeye hazırız. Avukatı Perry Mason tarafından bu husustaki delilleri karıştırmak için zeki-ce bir usul tatbik edilmişse de ölüme sebep olan silâhın zanlının elinde olduğu hatırdan çıkarılmamalıdır. İzah edebilirse bu silâhın eline nasıl geçtiğini izah etsin de görelim.

«Hem zanlıyı ve hem de Homer Garvin'i temsil eden Avukat Perry Mason hakkında henüz suç ortağı veya yardımcı olarak inuhakeme açılmamıştır. Mafiyâ açılmayacağına dâir kendisine bir garanti de verilmemiştir. Baylar ve bayanlar; sizden, takdim edeceğimiz delilleri tartarak zanlı hakkında birinci derecede cinâyet hükmünü vermenizi istiyoruz. Bu hüküm verildikten sonra deliller ile hakkabazlık yapan ve adâleti yanlış yola sevk etmek isteyenlerle uğraşmayı bize bırakın. Fizikî hakikatleri izah eden kısımları hariç, dâvânın bu hususları ile ilgilenmenize lûzum yok. Sizin yegâne alâkanız, zanlının George Casselman'ı öldürüp

öldürmemiş olduğu mevzuuna inhisar edecektir. Tarafınızdan verilecek âdil ve hakkaniyetli hükmü bekliyoruz.»

Hamilton Burger vakarla döndü ve mahkeme salonundaki yerine gitti.

Hâkim Hilton Decker Perry Mason'a baktı. «Müdafaa tarafı da açılış konuşmasını şimdi mi yapacak, yoksa sonraya mı bırakacak?»

Mason cevap verdi: «Bekleyeceğiz.»

Hâkim Decker Burger'e döndü: «İlk şâhidinizi çağırın, bay Savcı.»

Hamilton Burger'in baş asistanı Guy Hendrie idâreyi ele aldı ve savcılığın ilk şâhidi olarak Casselman'ın evine ilk giden radyolu polislerden birini çağırdı. Bu şâhit cesedin yerde yatis şeklini, kan birikintisini târif etti ve cinâyet masasının derhal haberdar edildiğini bildirdi. Mason bu şahide sual sormadı.

Savcılığın ikinci şâhidi Komiser muavini Holcomb'du. Kendine ehemniyet veren bir tavırla şâhit kürsüsüne çıktı ve ifâdesinde cinâyet masasında vazifeli olması dolayısıyla hâdise yerine gittiğini; giden gubun başı olduğunu, fotoğrafların alınması, parmak izlerinin tetkik edilmesi ve cesedin kaldırılması için direktifler verdiğini belirtti. Mason bu şahide de birşey sormadı.

Komiser muavini Holcomb'dan sonra fotoğrafçı şâhit olarak yemin etti ve çeşitli resimler delil olarak kayda geçirildi. Bu resimler arasında döşemedeki kanlı ayak izine ait renkli fotoğraf da mevcuttu. Mason yine sual sormadı.

Hâkim Decker, Mason'a keskin bir bakış fırlattı. Birşey söyleyecekken vazgeçti.

Otopsiyi yapan cerrah, yaranın şekli ve merminin takip ettiği yol hususunda bilgi verdi: Yara, (Temas yarası) olarak bilinen tipteydi; atılan tek kurşun kısa bir süre baygınlığa yol açmakla berâber hemen hemen âni bir ölüme sebep olmuştu ve geniş miktarda

dahili ve harici kanama vuku bulmuştu. Maktulûn vücudundan çıkarılan mermiyi teşhis etti. Ölüm zamanını Ekim ayının dokuzuncu günü akşamı saat 7 ile gece yarısı arasında olarak tespit etti. Otopsiyi ayın 10'unda öğle vakti yapmış ve ölümün 12 ilâ 17 saat evvel vuku bulmuş olduğunu görmüştü. Otopside 15 ilâ 16 saat evvel vuku bulunmuş olmasının da kuvvetle muhtemel olduğu fikrindeydi. Mason bu sefer de sorgu hakkını kullanmadı.

Mahkemenin bu safhasında Guy Hendrie, Komiser muavini Holcomb'u tekrar şahit kürsüsüne çağırdı. «Size 38 kalibrelik bir tabanca gösteriyorum ve bu tabancayı daha evvel görmüş olup olmadığınızı soruyorum.»

«Gördüm efendim.»

«İlk olarak ne zaman gördünüz?»

«Ekim ayının 10'uncu günü saat takriben 11.45 de.»

«Nerede gördünüz?»

«Bu kâvada zanlı olan Stephanie Falkner'in evinde.»

«Evinin neresindeydi?»

«Odanın ortasındaki bir masanın üzerinde duruyordu.»

«Dâirenin bir resmini çektiniz veya çektirdiniz mi?»

«Evet efendim.»

«Bu fotoğraf, tabancanın durduğu yeri gösteriyor mu?»

«Evet efendim.»

«Bu fotoğraf yanınızda mı?»

«Yanımda.»

Muavin Holcomb bir fotoğraf çıkardı. Hendrie: «Bunun delil olarak kaydedilmesini istiyoruz» dedi.

Mason ilk defa olarak söz aldı: «Bir dakika, şahide bu fotoğrafla alâkalı olarak bir sual sormak istiyorum.»

Jüridekiler Maşon'un ilk defâ olarak bir şahidi sorguya çekmek istemesi üzerine oldukça alâkalana-
rak Maşon'a bakmaya başladılar.

«Bu fotoğraf» diye devam etti Maşon, «masa-
nın üzerindeki bir tabancayı gösteriyor, Komiser.»

«Evet efendim.»

«Bu tabanca sizin demin teşhis ettiğiniz taban-
ca mıdır?»

«Evet efendim.»

«Duruş şekli, sizin bulduğunuz zamanki vazi-
yetinin aynısı mıdır?»

«Evet.»

«O halde bu resim, tabanca yerinden oynatıl-
madan evvel çekilmiş, öyle mi?»

Komiser muavini Holcomb bir an tereddüt et-
ti ve ayak ayak üstüne attı. «Vallahi, tabanca önce alı-
nıp tetkik edildi sonra bulunduğu yere aynı şekilde
kondu.»

«Kim tetkik etti?»

«Ben.»

«Başka kimseler de tetkik etti mi?»

«Cinâyet masasından Komiser Tragğ da yanım-
daydı.»

«Tetkiki ne şekilde yaptınız?»

«Tabancanın mermi konulmaya mahsus silin-
dirik kısmını açtık, ateşleyici iğnenin tam altına isâ-
bet eden kısırında boş bir kovanın bulunduğunu gör-
dük, sonra namluyu kokladık.»

«Parmak izi aramak için üzerine toz serptiniz
mi?»

«Evet.»

«Sonra?»

«Sonra tabanca, fotoğrafının çekilebilmesi için
ilk bulunduğu vaziyette masanın üzerine konuldu.»

«Ve ondan sonra bu fotoğraf çekildi öyle mi?»

«Evet efendim, öyle.»

«Casselman'ı öldüren merminin bu tabancadan

çıkıp çıkmadığını öğrenmek hususunda bir teşebbüs yapıp yapılmadığını biliyor musunuz?»

«Bir dakika» diye müdâhale etti Hamilton Burger, «bu husus bundan sonraki şahidim vasıtasıyla ispatlanacak. Balistikçiyi çağıracağım, bu sual onun sorusunda sorulabilir.»

Mason cevap verdi: «Ziyânı yok. Ben bu şahitten sâdece böyle bir tetkikat yapıp yapılmadığını soruyorum.»

Holcomb: «Yapıldı» dedi.

Mason sordu: «Ne zaman?»

«Tabanca bulunduktan kısa bir zaman sonra. Zamanı tam olarak bilmiyorum, fakat tabanca bulunduktan sonraki birkaç saat içinde yapıldı.»

«Biraz saat demekle neyi kastediyorsunuz?»

«Kısa bir zamanı.»

«Meselâ 24 saat mi?»

Şahit tereddüt etti.

«48 saat mı?»

«Yok, kırk sekiz saat olmamıştı.»

«24 olmuş muydu?»

«Belki, ama çok daha az gibi geliyor bana.»

«Tabancayı masanın üzerine, ilk bulunduğu pozisyonda kim koydu?»

«Ben koydum.»

«Tam yerini nerden biliyordunuz?»

«Hatırlıyordum.»

«Herhangi bir şekilde işaretlemiş miydiniz?»

«Hayır.»

«Şimdi, ilk odaya girip tabancayı bulduğunuz zaman; namıusu kapıya doğru mu idi, yoksa aksi tarafa doğru mu?»

«Masanın üzerinde, fotoğrafta görüldüğü gibi duruyordu.»

Mason fotoğrafı şahidin göremeyeceği şekilde tutarak suali tekrarladı. «Namlu kapıya mı dönüktü, yoksa aksi tarafa mı?»

«Şu anda hatırlayamıyorum. Ama o zaman biliyordun. Fotoğraf tam pozisyonunu gösterir vaziyettir. Tabancayı aldıktan beş dakika sonra yerine koymuştum ve durumu hafızamda tâzeydi.»

«Teşekkür ederim» dedi Mason. «Hâkim bey müsaade ederlerse fotoğraf hakkında soracaklarım bunlardan ibaret.»

Hendrie: «Şimdi bu fotoğrafın delil olarak kaydedilmesini istiyorum» dedi.

Mason itirazı olmadığını bildirdi.

Hendrie şahide döndü: «Zanlı, tabanca hakkında size birşey söyledi mi?»

«Evet, tabanca hakkında kendisini sorguya çektiğim zaman Mister Homer Garvin'in vermiş olduğunu söyledi.»

«Daha başka hususları sordunuz mu?»

«Evet, boş kovana sordum. Bu hususta birşey bilmediğini; tabancanın aldığı zaman nasılsa, konuşmamız sırasında da öyle olduğunu söyledi.»

«Bu tabancanın teşhis için işâretlenmesini istiyoruz.»

Hâkim: «İşâretlensin» dedi. «Tabanca savcılığın 30 numaralı delili ve fotoğraf da 29 numaralı delili olacak.»

Hendrie Mason'a döndü: «Sual sorabilirsiniz.»

Mason şahide: «Tabancayı Küçük Homer Garvin'in mi, yoksa Büyüğünün mü vermiş olduğunu söyledi?» diye sordu.

«Sâdece Homer Garvin'den aldığını söyledi, o kadar.»

«Ne zaman aldığını söyledi mi?»

«Hayır efendim, söylemedi.»

Hamilton Burger lâfa karıştı. «Eğer Reis bey müsaade ederlerse, zaman hususunu dâvâya bilâhare dahil etmek niyetindeyiz. Mamafih bu hususta Komiser Muavini Holcomb'a bir sual soracağım... Zanlının dâiresine ne zaman gitmiştiniz Komiser?»

«Hemen hemen tam 11.45'de.»

Masori: «Başka suâlim yok» dedi.

Hendrie mübaşire döndü: «Alexander Redfield'i çağırın.»

Birçok dâvalarda Mason tarafından sorguya çekilmiş olan balistikçi Redfield, Mason'un zekice yaptığı sorgular dolayısıyla çok dikkatli davranması gerekeceğini öğrenmişti. Elini kaldırıp yemin ettikten sonra ihtiyatla şâhit iskemlesine yerleşti.

Hendrie'nin tavrından anlaşıldığına göre, savcılığın Redfield ile arası pek iyi değildi. Diğer taraftan Mason'un sorgu yapma kabiliyetini ve balistik konusundaki derin bilgisini bilen Redfield, sâdece sarsılmayacak kadar sağlam delilleri meydana vurmak niyetindeydi.

Savcı yardımcısı sorguya başladı: «Size biraz evvel delil olarak kayda geçmiş olan tabancayı, yâni savcılığın 30 numaralı delilini gösteriyorum. Bu silâhı tanıyor musunuz?»

Redfield tabancayı eline alıp dikkatle tetkik ettikten ve seri numarasına baktıktan sonra cevap verdi: «Evet, tanıyorum.»

«Şimdi de size daha evvel savcılığın 14 numaralı delili olarak kayda geçirilen ve ölüme sebebiyet vermiş olan mermiyi gösteriyorum. Bu mermiyi de tanıyor musunuz?»

Şâhit cebinden bir büyütücü çıkararak merminin tabanını dikkatle gözden geçirdi. «Evet efendim, tanıyorum. Üzerinde benim koymuş olduğum gizli işaret var.»

«Bu mermi ölüme sebebiyet veren mermi olarak teşhis edildi. Şimdi, siz 14 numaralı delil olan bu merminin 30 numaralı delil olan tabancadan atılmış olup olmadığını söyleyebilir inisiniz?»

«Evet efendim. Bu mermi, o tabancadan atılmıştır.»

«Başka bir tabancadan atılmış olabilir mi?»

«Hayır efendim, o tabancadan atılmıştır.»

Hendrie Mason'a döndü: «Sual sorabilirsiniz!»

«Sorulacak sualim yok.»

«O halde, Paul Clinton'u çağırın.»

Paul Clinton şahit mevkiine gelip yemin ettikten sonra polis mensubu olup ilmî araştırmalarla meşgul olduğunu bildirdi. Parmak izlerini almak, büyütme ve mukayese etmek; kan lekelerinin kimyevî analizlerini yapmak; kan guruplarını tayin etmek ve çeşitli analizleri tatbik etmek hususunda bilgili olduğunu söyledi.

Hendrie sordu: «Bu dâvâdaki zanlının evinde araştırma yaptınız mı?»

«Evet efendim.»

«Ne zaman?»

«Ekim ayının 11'inci günü.»

«Zanlının dairesinde, üzerinde kan lekeleri olan herhangi bir giyecek buldunuz mu?»

«Buldum.»

«Ne buldunuz?»

«Tabanına ve topuğuna kan bulaşmış olan bir sol ayakkabı teki.»

«Lekenin cinsini tayin etmeye yetecek kadar kan var mıydı?»

«Hayır efendim.»

«Bu kanın insan kanı olduğunu tespit etmenize yarayacak kadar kan var mıydı?»

«Hayır efendim. Taban tamamen ve dikkatle yıkanmıştı. Fakat kimya tecrübeleri tipik bir kan reaksiyonu gösterdi.»

«Bu ayakkabı yanınızda mı?»

«Yanımda.»

«Lütfen verin... Zanlının evinde bulduğunuz ayakkabı bu mu?»

«Evet efendim.»

«Bu ayakkabının bir hususiyeti var mı?»

«Evet efendim. Taban, patenti belli olan bir karışımdaymış imal edilmiş.»

«Size, Casselman'ın dairesinde kirli bir havlu bulup bulmadığınızı soruyorum.»

«Buldum efendim. Vereceğim bu havlu, zannımca bilhassa mühimdir.»

«Neden?»

«Üzerine kan bulaşmıştır. Bir cisimden kan lekelerini silmek için kullanılmıştır. Bu lekelerle ilâveten havluya yapışmış gayet küçük yabancı maddeler de mevcuttur. Spektroskopla yapılan analizler; bu maddelerin, bu ayakkabının tabanının yapılmış olduğu maddenin aynısı olduklarını göstermektedir.»

Hendrie Hâkime döndü: «Ayakkabının 31 numaralı savcılık delili ve havlunun da 32 numaralı savcılık delili olarak numaralanmalarını istiyorum.»

Mason itirâzı olmadığını bildirdi.

Hâkim Decker karar verdi: «Delil olarak kaydedilsin.»

Hendrie sorgusuna devam etti: «Şimdi dikkatinizi 12 numaralı delil olarak işâretli fotoğrafa çekeirim. Bu fotoğrafı dikkatle incelediniz mi?»

«Evet, inceledim efendim.»

«Ne gördünüz tetkikiniz neticesinde?»

«Bu renkli fotoğrafta iki tâne ayak izi olduğunu gördüm. Bunlardan bir tânesi metal bir kapağı olan orta yükseklikte bir topuğa sahip bir ayakkabı tarafından meydana getirilmişti. Kapak, yerine dört tane ince çivi ile oturtulmuştu.»

«Daha fazla araştırma, bu topuk kapağının 36 numara olduğuna beni ikna etti. Bu plâkaya basılmış olan numaralar kısmen silinmişti, fakat elimde tuttuğum şu fotoğrafta 36 numarasını görebilmek mümkündür. Üzerinde 36 rakamı olan ökçe kapağına sahip bu ökçenin bıraktığı iz, çok daha büyük bir ayakkabı giyen bir erkeğin ayak izi tarafından neredeyse yok edilecekmiş. Bu ikinci iz, ilk topuk izi üzerine ve bu izin

meydana gelişinden oldukça fazla bir zaman sonra çıkarılmış.»

«Ne kadar sonra olduğunu söyleyebilir misiniz?»

«Muhtemelen iki veya üç saat sonra diyebileceğim.»

«Şimdi, zanlının evinde bulduğunuz giyecek eşyasından, yani 31 numaralı savcılık delili olarak kayda geçirdiğimiz ayakkabıdan bahsediyorum: Elinizde tuttuğunuz bu ayakkabının, bahsettiğiniz o kanlı topuk izini meydana getirmiş olduğunu tayin ettiniz mi?»

Mason müdahale etti: «Hâkim bey, bu suale; Jüriye tesir edecek şekilde şahidin kanaatini belirtmesine sebep olması bakımından itiraz ediyorum. Eğer mevcutsa ve şahit muhayyelesindeki bir hayalden bahsetmiyorsa izi, bu ayakkabının bırakıp bırakmamış olduğuna karar vermek Jüriye düşer. Bu şahit, sadece ne bulduğunu söyleyebilir. Meslekî ihtisasını ilgilendiren hususta bir fikir beyan edebilir, fakat bu, Jüriye tesir edecek şekilde olmamalıdır.»

Hâkim Decker: «Lütfen şu ayakkabı ile fotoğrafı verin, bir bakayım» dedi. Bir müddet bunları tetkik etti, sonra kararını bildirdi: «İtirazı kabul ediyorum. Jüri mensupları kendi hükümlerini verebilirler ve öyle yapacaklardır. Bu şahit sadece bu hükümlerin çıkarılabileceği hakikatlerden ve vak'alardan bahsedecektir.»

Savcılık karardan hoşnut kalmamıştı. Hamilton Burger memnuniyetsizlikle kaşlarını çatarak gürültüyle ayağa kalktı. «Hâkim bey» dedi. «bu şahit kendisini mütehassıs olarak tanıtmıştır.»

«İkinci derecedeki hususlarda fikrini beyan edebilir» diye hüküm verdi. Hâkim Decker, «bu dâvâdaki çeşitli faktörleri ortaya koyabilir, fotoğrafta gördüğünü iddia ettiği o izi bu ayakkabının meydana ge-

tirmesi meselesine gelince bunun Jüriye tesir edeceğini düşünerek bu hususta fikir yürütmesine izin vermiyorum. Şunu da söyleyebilirim ki; şahidin fotoğrafta iki tâne ayak izi bulunduğuna kanahtasına mukabil, bu husus müdafaa tarafının itirazına sebep olabilir.»

Hamilton Burger sesini çıkarmadan yavaşça yerine oturdu.

Hendrie sorgusuna tekrar başladı: «İkinci ayak izinin, yâni birincisini kapayan erkek ayak izinin, birincisinden iki saat kadar sonra meydana getirilmiş olduğunu söylemiştiniz değil mi?»

«Takriben iki veya üç saat sonra. Hattâ belki dört saat sonra.»

«Bunu nasıl tayin edebiliyorsunuz?»

«Kan 3 dakika veya daha az bir zamanda pıhtılaşır. Pıhtılaştıktan sonra tazyikle veya muayyen şekildeki çalkalanma ile tekrar sulu hâle getirilebilir. Bu meselede, benim fikrimce ayağında erkek ayakkabısı olan şahıs pıhtılaştıktan sonra kan birikintisine basmıştır. Ve ondan sonra meydana getirilmiş olan iz, iki veya üç saatlik bir zamana tekabül eden muayyen bazı haller göstermektedir.»

«Bu fotoğrafta görülen erkek ayak izini meydana getirebilecek olan bir erkek ayakkabısı da tetkik ettiniz mi?»

«Ettim.»

«Bu ayakkabı yanınızda mı?»

Şâhit elini çantasına soktu ve bir ayakkabı çıkardı.

Hendrie sordu: «Bu ayakkabının bir hususiyeti var mı?»

«Ayakkabının topuğu nisbeten yeni bir lâstik topuk. Bu topukta bir imalât hatâsı var ve fotoğraftaki ayak izinde de aynı yerde bu hatâ açıkça farkediliyor.»

«Bu ayakkabıda da kan muayenesi yaptınız mı?»

«Evet efendim. Kimya analizleri, kanın mevcudiyetini gösterdi.»

«Ayakkabıda görülen renk değişmesine bu analizler mi sebep oldu?»

«Evet.»

«Nerede buldunuz bu ayakkabıyı?»

«Büyük Homer Garvin'in malı olan bir bavulun içinde »

Hendrie: «Bu ayakkabıyı savcılığın 33 numaralı delili olarak işâretleyebilir miyiz?» dedi, sonra Clinton'a döndü: «Şimdi Mister Clinton, Casselman'ın dâiresinde parmak izleri aradınız mı?»

«Bütün kapıların tokmakları, birisi tarafından hiçbir tokmakta parmak izi kalmayacak şekilde dikkatle silinmişti. Yalnız bir teki müstesna...»

«Hangisi idi bu istisna teşkil eden kapı?»

«Arka kapı. Bunun tokmağı üzerinde de bir sol baş parmak izinden başka hiçbir iz yoktu.»

«Bu kapının tokmağında bulunan izin kimne ait olduğunu biliyor musunuz?»

«Mister Homer Garvin'e.»

Hendrie Mason'a döndü: «Buyurun, suallerinizi sorun.»

Mason şâhide sordu: «Odadaki bütün parmak izlerinin silinmiş olduğunu nereden biliyorsunuz?»

«Çünkü normal olarak her odada parmak izleri bulunması icap eder. İnsan hiç parmak izi göremeyince birisinin bu izleri yok ettiğini anlıyor. Billhassa kapı toknakları gibi cisimlerden...»

«Arka kapının tokmağı üzerinde bir parmak izi buldunuz, öyle mi?»

«Evet efendim. Bir sol baş parmak izi.»

«Ve bunu teşhis etmeye muvaffak oldunuz?»

«Evet efendim, oldum. Büyük Homer Garvin'in sol elinin baş parmağının iziydi.»

«Ne zaman meydana gelmişti?»

«Bilmiyorum. Yalnız, toknaklardaki izlerin silinmesinden sonra meydana geldiğinden eminim. Ve bütün kapı tokmakları içersinde sâdece bunun üzerinde Mister Garvin'in parmak izi olduğundan, bu cisimlerin üzerinden parmak izi silme ameliyesinin Mister Garvin odada iken yapılmış olması icap ettiğini biliyorum.»

«Bunu nerden biliyorsunuz?»

«Çünkü başka parmak izi yoktu. Eğer kendisi edaya parmak izleri silindikten sonra girmiş olsaydı, edaya girdiği kapının tokmağı üzerinde parmak izleri kalacaktı. Yahut da kapının, dokunduğu herhangi bir noktasında...»

«İçerden birisinin parmak izlerini silmiş olması ve arka merdivenlerden çıkarak dâireye gelen Mister Garvin'in kapıyı hafif aralık bulup kapamak istemesi, bu parmak izini bu işi yaparken bırakmış olması mümkün değil midir?»

«Hayır efendim. Bu parmak izi tokmağın üzerine kasten çıkarılmıştır. Bir insanın normal olarak kapıyı kaparken elini koyacağı yerde değildir.»

«Birisi tokmakların yerini değiştirmiş olabilir ama, değil mi?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Yuvarlak kapı tokmağı, dört köşe bir çubuğa geçirilmiştir ve bir vida ile tutturulmuştur. Mister Garvin'in izi dış taraftaki tokmağın üzerine çıkmış, sonradan eldiven giyen birisi dış tokmağı iç tarafa ve içteki tokmağı da dış tarafa takmış olamaz mı?»

«Vallâhi hayali spekülâsyonlarla uğraşmak istiyorsanız, mantıken olabilecek şeylerden bahsediyorsanız, böyle birşey olabilir tabî.»

«Soracaklarım bu kadar.»

Hamilton Burger ayağa kalktı. «Şimdi, Hâkim bey müsaade ederlerse (muhasım bir şahit) çağırmak istiyorum. Büyük Homer Garvin'i çağıracağım.»

«Anladığıma göre» dedi Hâkim Decker, «şâhidin muhasım olması dolayısıyla yol gösterici sualler soracaksınız. Mamafih kanaatimce şâhitleri kürsüye çağırıp normal olarak sorguya çekmek daha iyi bir yol olur. Şâyet suallerin yol gösterici olması sebebiyle bir itiraz vuku bulursa, bu itirazlar yapıldıkça mahkeme bunlar hakkında kararını verir.»

«Pekâlâ Hâkim bey!.. Buyurun Mister Garvin.»

Garvin geldi, yemin etti ve şâhit mevkiindeki yerini aldı.

«Tanıtma gayesi ile biraz evvel savcılığın 33 sayılı delil numarasını alan ayakkabıya dikkatinizi çekerim. Bu ayakkabı sizin mi?»

«Benim ayakkabım.»

«Bu senenin Ekim ayının 9'uncu günü bu ayakkabıyı giymiş miydiniz?»

«Giymiştim.»

«George Casselman'ın Christine caddesi 948 numaralı Ambrose apartmanındaki dâiresinde kasten bir kan birikintisine bastıktan sonra ayağınızı; bu dâirede bulduğunuz kurumuş, kanlı bir ayak izinin üzerine koydunuz mu?»

Mason araya girdi: «Ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehemmiyetsiz bir سوال olması sebebi ile itiraz ediyorum.»

Hâkim Decker kararını bildirdi: «İtiraz kabul edilmedi.»

Garvin: «Bu sule cevap vermeyi reddediyorum» dedi.

«Ne sebeple?»

«Cevabımın beni töhmet altında bırakabileceği gerekçesi ile.»

Burger, Hâkim Decker'e döndü: «Sayın Hâkim, şimdi bu ayakkabının delil olarak kayıtlara geçmesini istiyorum.»

Hâkim Decker bir an tereddüt etti. «Karşı taraftan bir itiraz vuku bulunmadığına göre kabul edildi.»

Burger tekrar Garvin'e döndü: «Ekim ayının 9'uncu gecesi, Christine caddesindeki 948 numaralı Ambrose apartmanının 211 numaralı dairesine girdiniz mi?»

«Evet.»

«Saat kaçta?»

«Takriben on bir veya on bir buçukta.»

«O zaman; bir kumaş parçasıyla veya başka bir vasıtayla, dâiredeki muayyen cisimler üzerindeki parmak izlerini kasten sildiniz mi?»

«Cevabımın beni töhmet altına sokabileceği gerekçesi ile bu suale cevap vermeyi reddediyorum.»

Jüri mensuplarının bütün dikkatleri ile bu cevapları dinlediğini gören ve onların nazarında şâhidin verdiği cevapların psikolojik olarak müsbet verilmiş cevaplara muadil olacağını bilen Hamilton Burger gü-lümsedi. «Ekimin 9'uncu günü bu dâvâdaki zanlıya bir tabanca verip, kendisini koruması için bunu yanında bulundurmasını söylediniz mi?»

«Evet.»

«Bu, şimdi size verdiğim ve savcılığın 30 numaralı delili olarak işâretlenmiş olan tabancı mıdır?»

Garvin tabancayı tetkik etti. «Zannederim o tabanca, evet.»

«Sizden Ekim ayının 9'uncu günü akşamı yaptıklarınızı, teferruatı ile anlatmanızı istiyorum.»

«Las Vegas'tan dönmüştüm. Ofisime gittim. Ofisimde bir duş, gardrop ve elbiselerim vardır. Bir duş alıp elbiselerimi değiştirdim.»

«Sonra ne yaptınız?»

Mason söze karıştı. «Hâkim bey izin verirlerse, bu şâhidin vermiş olduğu ifâdede bahsi geçen iki hareket hariç diğerlerinin ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehem-miyetsiz olmaları dolayısıyla itiraz ediyorum. Bu iki hareket; şâhidin saat 11 civarında Casselman'ın apartmanına gitmiş olması ve zanlıya savcılığın 30 numaralı delili olarak işâretlenen tabancayı vermiş olmasıdır.

Şâhidin bu hareketlerin dışında kalan diğer yaptıkları ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehemmiyetsizdir.»

Hamilton Burger: «Ama dâvâ ile münâsebeti olabilir.» dedi.

Mason karşılık verdi: «Buna mukabil bu dâvânın konusu bakımından tamamen ehliyetsiz şeyler olmaları da mümkündür.»

Hâkim Decker müdâhale etti. «Münakaşa edilebilir bir nokta olmasına rağmen itirazı kabul ediyorum. Mahkeme bu mevzuda bir sınır olmadığını; ve şimâî sorulacak sualler yüzünden şâhidin ilerde, dâvânın hitamında muhakeme edilmesi ihtimâlinde dolayı kritik bir durumda olduğunu takdir ediyor.

«Bu şartlar altında şâhidin sorgusunu, ifâdesi zanlı aleyhinde bir dâvâ kurulmasında kullanılacak şekilde sınırlandıracağım. Müstereken verilmiş kararlar neticesi yapılan hareketler veya bir gaye birliği olmadıkça bu şâhidin yaptığı hareketlerin zanlı ile bir alâkası olmaması çok muhtemeldir.»

Hamilton Burger: «Pekalâ» dedi; «bu hareketlerin bâzılarını başka şâhitler vasıtasıyla göstereceğiz.»

Sonra Hendrie ile fısıltı halinde birşeyler konuştular ve tekrar şâhide döndü: «Savcılığın 30 numaralı delili olarak işaretlenen bu tabancayı nereden aldınız?»

«Diğer işlerimin yanında spor malzemesi satan bir dükkân işletmiştim. Bu dükkânın sahibi iken mallardan üç tabancayı alıkoymuştum.»

«Ne yaptınız bu silâhları?»

«İki tânesini kendime sakladım, bir tânesini oğluma verdim.»

«Kendinize sakladıklarınızı ne yaptınız?»

«Bir tânesini dâimâ yanımda taşırdım. Diğerini de yedek olarak ofiste bulundururdum. Ofisten ayrıldığım zamanlarda bu tabancayı kasaya kilitlerdim.»

«Karışıklık olmasın diye şöyle yapalım» dedi Hamilton Burger. «Oğlunuza verdiğiniz tabancaya (Kü-

çük Tabanca), kasaya koyduğunuza (Kasa Tabancası), yanınızda taşıdığınıza da (Kılıf Tabancası) diyelim. Şimdi sualimi, muayyen hareketlere sınırlayacağım. Zanlıya (Kılıf Tabancası)nı verdikten sonra ofisinize dönüp kasanızı açarak (Kasa Tabancası)nı koltuk altı kılıfınıza koyduğunuz bir hakikat değil midir?»

Hâkim Decker sordu: «Bir îtiraz var mu bu suale?»

Mason cevap verdi: «Bu suale îtirazımız yok Hâkim bev.»

«Ama» dedi Hâkim Decker, «bana öyle geliyor ki... Maarrâfîn bir îtiraz olmadığına göre cevaba müsaade ediyorum.»

Hamilton Burger tekrar sordu: «Öyle mi yaptınız?»

«Evet efendim, öyle yaptım.»

«O akşam mı?»

«Evet efendim.»

«Ne zaman yaptınız?»

«Takriben 10.55 de diyebilirim.»

«Bundan sonra tekrar zanlının evine döndünüz mü?»

«Evet efendim.»

«O halde şimdi, zanlının dâiresine döndükten sonra savcılığın 30 numaralı delili olan (Kılıf Tabancası)nı gördünüz mü?»

«Evet efendim.»

«Neredeydi?»

«Zanlının yatağında, yastığının altında.»

«O zaman bu tabancayı muayene ettiniz mi?»

«Evet efendim.»

«Elinize aldınız mı?»

«Evet efendim.»

«Ve ikinci defa bu tabancayı zanlının dâiresinde gördüğünüz zaman, silâhın kurşun konulmaya mahsus silindiri ni dikkatle incelemenize sebep olan bir husus var mıydı?»

Şâhit tereddüt etti ve ayak ayak üzerine attı.

Hamilton Burger gök gürültüsünü andıran bir sesle: «Yeminli olduğunuzu unutmayın» dedi. «Ve bu sual sizi herhangi bir şekilde töhmet altında bulundurabilecek bir mevzuu dâvet etmiyor. Size, herhangi bir sebeple bu silâhı tetkik edip etmemiş olduğunuzu soruyorum.»

«Evet efendim, ettim.»

«Ne buldunuz?»

«Silindirde boş bir yer olduğunu gördüm.»

«Ö akşam, daha evvelki bir saatte zanlıya verdiğiniz zaman tabanca ne vaziyetteydi?»

Şâhit tekrar tereddüt etti. Biraz sonra: «Tamamen doluydu» diye cevap verdi.

«Bunu nereden biliyorsunuz?»

«Çünkü Las Vegas'tan ayrılınadan az önce tabancayı yeni mermilerle doldurmuştum. O gün bir tehlikeyle karşılaşacağımı tahmin etmem için sebepler vardı.»

«Ve o akşam geç vakit George Casselman'ın evine gitmenize sebep de, zanlının kendisine verdiğiniz silâhı George Casselman'ı öldürmekte kullandığını düşünmenizdi değil mi?»

Mason müdâhale etti: «Ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehemmiyetsiz bir sual olması dolayısıyla itiraz ediyorum Hâkim bey. Ve bu sualin sorulmasının, zarar verici kötü bir davranış olması dolayısıyla savcıdan suâlini geri almasını talep ediyorum. Zanlı; bu şahidin fikriyle, kanaatiyle veya hükmüyle suçlandırılmaz.»

Hâkim Decker: «İtiraz kabul edildi» dedi. «Tabiatıyla savcının, şahidin kafasındaki fikirlerin zanlıyı suçlandırmaya kâfi gelmeyeceğini bilmesi icabeder. Jüri mensuplarından, savcının sorduğu bu suali ve bu sual neticesinde edinmiş olabilecekleri hükümleri dikkate almamalarını istiyorum.. Devâm edin bay savcı.»

Hamilton Burger muzaffer bir tavırla gülümsemi. «Bu kadar.»

«Bir dakika» dedi Mason, «Sorulacak sualim var. Savcının (Kılıf Tabancası) olarak isimlendirdiği tabancayı -ki, bu tabanca aynı zamanda savcılığın 30 numaralı delilidir- neden zanlıya verdiniz?»

«Çünkü; bir zamanlar oğlumun, yâni Küçük Horner Garvin'in nişanlısıydı. Gelinim olarak âilemi-ze girmesini bekliyordum ve nişanları bozulunca birdenbire... birdenbire onu sevdiğimi idrak ettim.»

Mason'un arkasında, etrafı parmaklıkla çevrili zanlı yerinde oturmakta olan Stephanie Falkner âniden mendilini gözlerine götürerek hıçkırmaya başladı.

«O halde» diye devam etti Mason, «Size bir sual daha soracağım. Bu senenin Ekim ayının 9 undan evvel, George Casselman'ın Glenn Falkner'i yâni zanlının babasını öldürmüş olduğuna dâir bir mâlûmat elde etmiş miydiniz?»

Bu sözlerin Jüri mensupları üzerindeki tesiri elektrik çarpması gibi oldu.

Hamilton Burger ayağa fırladı ve elleriyle jestler yaparak : «Sayın Hâkim, sayın Hâkim» diye bağırdı. «Bu sual tamamen elhıyetsizdir. Bu sualin sorulması yanlış bir harekettir! Böyle sorgu olmaz! Bu dâvâyı alâkadar etmez! Dâvânın bir parçası değildir!»

Hâkim Decker: «İtiraz kabul edildi» dedi.

Mason gülümsemi: «O halde şöyle sorayım: Ekim ayının 9 uncu günü akşamı bu dâvânın zanlısına, George Casselman'ın onun babasını öldürmüş olduğunu söylediniz mi?»

Hamilton Burger bağırdı: «Aynı gerekçe ile itiraz ediyorum.»

«Kabul edildi.»

«Bir dakika» dedi Mason. «Savcı, şâhit zanlıya tabancayı verdiği zaman yapılan konuşmanın bir kısmını bahis konusu etti. Ben de şimdi, tabanca veri-

lirken bu şekilde bir konuşmanın da vuku bulup bulmadığını şahitten soruyorum. Başka bir deyişle, savcı konuşmanın bir kısmını burada açıkladığı için benim de konuşmanın tamamını açıklamaya hakkım vardır.»

Hâkim Decker kararını değiştirdi. «Şâhit suale cevap verebilir.»

«Evet» diye cevap verdi Garvin. «Ona, babasını Casselman'ın öldürmüş olduğunu hissettiğimi ve onu da öldürmeye kalkışacağından korktuğumu söyledim. Onun tehlikede olduğunu hissediyordum ve kendisini koruması için bu tabancayı verdim. Casselman'ı, babasını öldürmek suçundan mahkûm ettirmek üzere a lâkalılarla temasa geçeceğim için bu tabancayı yanından ayırmamasını söyledim.»

Mason: «Teşekkür ederim» dedi, «soracaklarım bu kadar.»

Hamilton Burger ters bir şekilde karşılık verdi. «Soracağım bir şey yok.»

Mason Hâkim'e döndü: «Şimdi müsaade buyrulursa, şahit Garvin'in bütün ifâdesinin kayıtlardan silinmesini talep ediyorum.»

«Ne sebeple?»

«Zanlının, Garvin'in yapmakta olduğu veya yapmaya niyetli olduğu hareketlerden haberdar olduğunu gösterir bir delil olmaması sebebiyle. Zanlı, kendisine yardım ettiği zannı ile Garvin'in yaptığı hareketlerden mesul değildir.»

Hamilton Burger ayağa fırladı. «Bir dakika sayın Hâkim! Bir dakika! Bu hususta benim de bir sözüm var. Casselman'ın dâiresinde bazı durumlar mevcut. Kapı tokmaklarındaki parmak izleri silinmiş. Şimdi delillerin zanlıya âit olduğunu gösterdiği, bir kadın ayakkabısı izi bu şahit tarafından bozulmuş. Bu dâiredeki fiziki durumun ne olduğunu ve bu durumun nasıl meydana getirildiğini göstermeye hakkımız vardır.»

«Fiziki durumu göstermek hakkına sahiptir»

niz» diye cevap verdi Hâkim Decker. «Birisinin kapı tokmaklarındaki parmak izlerini sildiğini göstermeye hakkınız var. Ama zanlının bu işten haberi olmadıktan; bu işi fâil ile berâber plânlamadıktan; veya bu işi yapmasını fâile herhangi bir şekilde ima etmedikten sonra, bu işin zanlının bir arkadaşı tarafından yapıldığını göstermek hakkına sahip değilsiniz.»

Mason: «Tamamiyle öyle sayın Hâkim» dedi ve yerine oturdu.

Hâkim Decker kaşlarını çattı. «Bütün bu mesele fazlasiyle anormal. Gayet tuhaf bir şekilde takdim edildi ve şunu itirâf ederim ki, müdafaa avukatı tarafından şâhidin ifâdesine karşı ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehemmiyetsiz gerekçesi ile yapılan itirazlar hakkında karar verirken avukatın niyetini anlamamıştım. Şimdi avukatın bunları, hedefine ulaşmak için kasden yapmış olduğunu seziyorum.»

«Öyle yapmış bile olsam» diye karşılık verdi Mason, «itirazlarımı kabul etmenize rağmen; savcı, jüri üzerinde, benim bir takım teknik kaidelerden istifâde ederek delilleri saklamaya çalıştığım intibainı uyandırdığı için bu vaziyetten memnundu.»

«Ne de olsa» diye devâm etti Hâkim, «bu şâhidin ifâdesinde muvafık olduğu muhakkak bazı kısımlar mevcut. Zanlıya tabancayı vermiş. Tabancayı verdiği zaman, bunun tamamiyle dolu olduğunu ifâdesinde belirtti. Sonra, aynı akşam daha geç bir zamanda tabancayı ikinci defa görüşünde silindirinde boş bir kovân müşâhede ettiğini de söyledi.»

Mason: «Şâhidin ifâdesinin kayıtlardan çıkarılması hususunda yaptığımız müracaata» dedi, «bu kısmı ve ayakkabının zanlıya âit olduğuna dâir olan kısmı dahil etmiyoruz. Fakat, zanlının George Casselman'ın dâiresine girişine dâir sorulan bütün suallere itiraz ediyoruz ve bunların kayıtlardan silinmesini istiyoruz.»

«Bu arzunuzu kabul etmek istiyorum Mister Ma-

son. Mamafih öğle tatili yaklaştı. Bu hususu yarın sabaha kadar tetkik edeceğim. Mahkemeyi yarın sabah saat 10a tâlik ediyorum. Jüri mensuplarına bu zaman zarfında dâvâ konusu üzerinde bir fikir beyan etmemeleri veya hükme varmamaları hususunda talimat veriyorum. Dâvâ tamamen sona erinceye kadar kararlarını vermeyeceklerdir. Yarın saat 10a kadar mahkemeyi tatil ediyorum.»

XVIII

Hamilton Burger sürpriz teşkil edecek şahidini sabaha saklamıştı. Mahkeme tekrar başlayınca: «Küçük Homer Garvin'i çağırın» dedi.

Küçük Garvin ilerledi. Dudaklarının ince bir hat şeklini almış olmasından, kararlı olduğu belliydi.

Hamilton Burger parmağını şahide doğru uzattı. «Şimdi sizden suâlimi gayet dikkatle dinlemenizi ve kendiliğinizden herhangi bir mâlûmat vermenizi istiyorum. Sâdece sorulan şeylere cevap vereceksiniz. Babanızın; görünüş; çap ve yapılış bakımından birbirinin aynı üç tâne tabanca satın aldığı açıklandı. Bahsederken kolaylık olması için, size verdiği tabancaya (Küçük Tabanca); bu senenin Ekim ayının 9 uncu günü akşamı erken saatlerde koltuk altındaki kılıfında taşıdığı tabancaya (Kılıf Tabancası); kasasında kilitli olarak muhâfaza ettiği tabancaya da (Kasa Tabancası) isimlerini verdik.»

«Evet efendim.»

«Babanızın, Ekim ayının 9 uncu günü akşamı (Kılıf Tabancası) dediğimiz tabancayı zanlı Stephanie Falkner'e vermiş olduğu; sonra ofisine giderek (Kasa Tabancası) ismini verdiğimiz tabancayı alıp koltuk altı kılıfına yerleştirdiği itiraz kabul etmez bir şekilde görülüyor. Aynı zamanda bu üç tabancadan bir tane-

sinin şimdi mahkememizde 30 numara ile işâretlenmiş olan cinâyet silâhı olduğu da açıklandı. Bu durumları anladınız, değil mi?»

«Evet efendim.»

«Çok iyi. Şimdi babanızın size verdiği ve bizim de (Küçük Tabanca) olarak isimlendirdiğimiz silâh hakkında size bir سوال soracağım. Bu senenin Ekim ayının 10 uncu günü bu tabancayı Mister Perry Mason'a verdiniz mi?»

«Verdim.»

«Mister Mason bu tabancayla birşey yaptı mı?»

«Evet.»

«Ne yaptı?»

Mason: «Ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehemmiyetsiz olması dolayısıyla itiraz ediyorum» diye araya girdi.

Savcı izah etti: «Sonradan bu hususu dâvâya bağlayacağım.»

«Bu hususu dâvâya bağlayacağınıza dâir sözünüz kâfi değildir, zannederim. Şâhide sâdece dâvânın bu safhası ile âlâkalı bir سوال sormak istiyorum.»

Hâkim Decker: «Sorun» dedi.

Mason genç Garvin'e döndü: «(Küçük Tabanca) diye isimlendirdiğimiz tabanca, şimdi size gösterdiğim ve savcılığın 30 numaralı delili olarak işâretlenmiş, şu tabanca mıydı?»

Şahit tabancayı tetkik etti. «Kat'iyyen. Tamâmen buna benzeyen bir tabanca idi, ama bu değildi.»

«O halde, Hâkim bey müsaade ederlerse» diye devâm etti Mason, «şunu söylemek istiyorum ki, bu şâhidin başka herhangi bir silâh ile yapmış olacağı herhangi bir şeyin zanlı ile bir alâkası yoktur ve tamamen bu dâvânın dışında kalan bir husustur.»

Hâkim Decker. «Haklısınız» dedi. «İtiraz kabul edildi.»

Hamilton Burger hiddetlendi. «Pekalâ, bu konuya başka bir yoldan da gelebilirim. Savcılığın 30 nu-

maralı delili olan bu tabancayı görüyor musunuz Mister Garvin?»

«Evet eferıdım.»

«Bu silâhı daha evvel de görmüş müydünüz?»

«Evet efendim.»

«Ne zaman?»

«Perry Mason verdi bana.»

«Ne zaman?»

«Bu senenin Ekim ayının 10 uncu günü.»

«Ne yaptınız siz bu silâhı?»

Mason: «Ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehemmiyetsiz bir sual olması sebebiyle itiraz ediyorum» dedi.

«Benim yaptığım hareketler, zanlıyı bu dâvâya bağlayamaz.»

Hâkim Decker cevap verdi: «Bu itirazınızı kabul etmemek niyetindeyim. Çünkü şâhidin, şimdi 30 numaralı delil olan tabancayı teşhis ettiği görülüyor.»

Hamilton Burger sualini tekrarladi. «Ne yaptınız siz bu silâhı?»

«Stephanie Falkner'in evine götürdüm.»

«Sonra ne yaptınız?»

«Fazla birşey yapmadım. Mister Mason zanlının bir takım tehlikeler içinde olduğu ve kendisini koruması için bu tabancayı getirmiş olduğum gibi şeyler saçmalarken dut yemiş bülbül gibi onu seyrettim.»

«Yani bu tabancayı size Mister Mason'un vermiş olduğunu söylüyorsunuz, değil m?i»

«Evet efendim.»

«Nerede?»

«İş yerimde.»

«Bundan evvel siz Mister Mason'a bir tabanca vermiş miydiniz?»

«Evet efendim.»

«Hangi tabancaydı bu?»

«(Küçük Tabanca) dediğiniz tabanca. Görünüş bakımından şimdi elimde tutmakta olduğum bu cinâyet silâhının aynısı idi.»

«Mister Mason'a (Küçük Tabanca) yı verdiniz, değil mi?»

«Evet efendim.»

«Ne yaptı Mister Mason bu tabancayla?»

«Ateşledi. Merini masamda bir yarık açtı.»

«Size üzerinde uzun bir yarık olan bir masaya ait bir resim gösteriyorum ve bu resimde görülen masayı tanıyıp tanımadığınızı soruyorum.»

«Hemen hemen bugünkü hâliyle benim ofisimdeki masadır. Perry Mason üzerine ateş ettikten hemen sonra çekilmiş bir resimdir.»

«Sonra ne oldu?»

«Silâhın ateşlenmesinden sonra meydana gelen karışıklıkta Mister Mason; şimdi elimde tuttuğum ve savcılığın 30 numaralı delili olan tabanca ile (Küçük Tabanca) dediğimiz ve benim kendisiyle vermiş olduğum tabancayı değiştirdi. O şartlar altında benim (Küçük Tabanca) olduğunu zannettiğim cinâyet silâhını bana iade etti ve onu Stephanie Falkner'e vermemi söyledi.»

«Ve bunu yapmakla, hem silâhtaki boş kovanın mevcudiyetini izah etmek ve hem de 30 numaralı delil olan bu tabancanın cinâyet esnasında sizde olduğu zehabını yaratmak istedi, öyle değil mi?»

Mason: «Münakaşa dâvet edici bir sual olması dolayısıyla itiraz ediyorum» dedi. «Ve bu sualin sorulmasının, kasten yapılmış bir kötü hareket olduğunu iddia ediyorum.»

Hâkim Decker kararını bildirdi. «İtiraz kabul edildi. Şimdi devâm edin bay Savcı. Yalnız lütfen suallerinizi dâvânın konusu dahilinde olacak şekilde ve muvafık olarak seçin.»

Hamilton Burger Hâkimin kendisini takdir etmesi karşısında kızardı. Mason'a döndü ve «Siz de sual sorabilirsiniz...» dedi.

Mason genç Garvin'e sordu: «İfadenizde 30 numaralı delil olan cinâyet silâhını, bana verdiğiniz

(Küçük Tabanca) ile değiştirdiğimi söylediniz değil mi?»

«Evet efendim.»

«Bunu yaptığımı gördünüz mü?»

«Tabiatıyla görmedim. Tabancayı ateşliyerek öyle bir kargaşalık yarattınız ki, kimse bu işi görmesine imkân yoktu.»

«Pekâlâ, görmedinizse değiştirdiğimi nereden biliyorsunuz?»

«Olanlara bakınca açıkça anlaşılıyor.»

«Başka bir deyişle; kendi mâlûmatınıza istinaden bildiğiniz bir hakikati değil de hâdiselerden çıkardığınız neticeyi ifâde ediyorsunuz, öyle mi?»

«İnkâr edilmez vak'alardan çıkardığım neticeyi ifâde ediyorum.»

Mason, kaşlarını çatmış olarak bu konuşmayı dinleyen Hâkime gülümsedi. «Sayın Hâkim, bu şahidin silâhların değiştirilmesi konusunda verdiği ifâdenin şahidin kendi kanaati olması gerekçesi ile kayıtlardan çıkarılmasını talep ediyorum.»

Hâkim Decker sert bir sesle cevap verdi. «Talep kabul edildi. Savcının, şahidin ifâdesini daha evvelden bildiği âşikârdır. Dolayısıyla ifâdenin şahidin kanaatine dayandığını da bilmesi icabederdi.»

«Lütfen bir dakika müsaade edin sayın Hâkim» dedi Burger. «Bu hususta savcılığa, hak etmediği kadar sert davranıyorsunuz zannederim. Eğer izin verirseniz şahidi tekrar sorguya çekeyim ve şahidin daha evvel ifâde ettiği hakikatlerin itiraz kabul etmez olduklarını ortaya koyayım.»

Hâkim Decker karşılık verdi: «O halde Jüri mensuplarının da bu hükme varmalarını temin edin. Kendi kanaatlarını tam mânâsı ile bir hakikatmiş gibi gösteren şahitleri buraya çağırmaıyı.»

Yüzü kıpkırmızı kesilen Hamilton Burger şâ-

hide döndü. «Mister Mason'a bir tabanca verdiğinizi söylediniz, değil mi?»

«Evet efendim.»

«Bu tabancanın 30 delil numaralı, cinâyet silâhı olmadığını; bizim (Küçük Tabanca) diye isimlendirdiğimiz tabanca olduğunu da söylediniz?»

«Evet efendim.»

«Ona verdiğiniz (Küçük Tabanca)'nın 30 numaralı delil, yâni cinâyet silâhı olmadığını nereden biliyorsunuz?»

«Biliyorum çünkü deliller bu elimde tuttuğum tabancanın, bu senenin Ekim ayının 9 uncu günü akşamı George Casselman'ın öldürülmesinde kullanıldığını gösteriyor. Mister Mason'a verdiğim (Küçük Tabanca)'nın bu işte kullanılmış olmasına maddeten imkân yok.»

«Neden imkân yok?»

Mason müdâhale etti: «Savcının, kendi şahidini karşı tarafmış gibi sorguya çektiği gerekçesi ile itiraz ediyorum. Şâhidin bana verdiği tabancanın cinâyette kullanılmış olmasının imkânsızlığı hakkındaki kısmın, kayıtlardan silinmesini istiyorum. Çünkü bu ifâde şâhidin kendi hükmüdür ve savcının sualine cevap teşkil etmez.»

Hâkim Decker sert bir tavırla kararını bildirdi: «Talep kabul edildi.»

Hamilton Burger itiraz etti: «Ama sayın Hâkim, bunu göstermek benim hakkımdır ve...»

«Sâdece ve yalnız hakikatleri göstermek hakkınızdır.»

«Pekalâ» dedi Hamilton Burger.. «Mister Mason'a bir tabanca verdiniz mi?»

«Evet efendim, (Küçük Tabanca) olarak isimlendirdiğimiz tabancayı verdim.»

«Nereden almıştınız bu tabancayı?»

«Masamın çekmecesinden.»

«Ondan evvel nereden almıştınız?»

«Babamdan. Bana kendisi vermişti.»

«Ne zaman?»

«Geçen yılbaşı sıralarında. Galiba bir yılbaşı nediyesiydi.»

«Ekimin 9 unda bu tabanca neredeydi?»

«Bende.»

«O günün her dakikasında sizde miydi?»

«Evet efendim.»

«Ne yaptınız bu tabancayı?»

«Perry Mason'a verdim.»

«Perry Mason ne yaptı onu?»

«Ateşledi.»

«Sonra ne oldu?»

«Sonra Mister Mason bana bir tabanca verdi ve onu Stephanie Falkner'e götürmesini imâ etti.»

«Bu, sizin Mister Mason'a vermiş olduğunuz tabanca mıydı?»

«Hayır.»

Hâkim Decker müdâhale etti: «Şimdi bir dakika. Siz bu tabancanın, verdiğiniz tabanca olmadığı hükmüne varıyorsunuz, öyle mi?»

«Evet efendim.»

«Cevap kayıttan silinecektir. Savcılık lütfen bu şekilde, yâni şahidin kendi kanaatlarını delil olarak takdim edeceği şekilde yol göstermesin. Şimdi, sâdece olanları söyleyin.»

«Pekalâ. Bu tabanca bende idi. Onu Mister Mason'a verdim. Sonra o bana bir tabanca verdi ve bunu Stephanie Falkner'e götürmemi söyledi. Ben de götürdüm.»

«O ne yaptı tabancayı?»

«Dâiresinin oturma odasındaki bir masanın üzerine koydu.»

«Sonra siz ne yaptınız?»

«Sonra Mister Mason ile beraber oradan ayrıldık.»

«Sonra ne oldu?»

«Holü geçerken iki polisin apartmana girdik-
lerini gördük.»

«Bu polisleri tanıyor musunuz?»

«Şimdi tanıyorum. O zaman tanıımıyordum.»

«İsimleri nedir?»

«Komiser muavini Holcomb ve komiser
Tragg.»

«Şimdi dediniz ki; Mitser Mason'a verdiğiniz
tabanca bu senenin Ekim ayının 9 uncu günü bütün
gün sizdeydi, öyle mi?»

«Evet efendim.»

Hamilton Burger zafer kazanmış bir tavırla
Mason'a döndü: «Müdafaa sual sorabilir!»

Mason yerinden kalktı ve şâhidin karşısına
geçti. «Bana verdiğiniz tabancanın, Ekim ayının 9 un-
cu günü her zaman için sizde olduğunu söylüyorsu-
nuz.»

«Evet efendim.»

«Yemeğe çıktınız mı?»

«Evet efendim.»

«Tabancayı yanınıza almış mıydınız?»

«Hayır.»

«Neredeydi tabanca?»

«Masamın çekmecesinde.»

«Çekmece kilitli miydi?»

«Hayır efendim.»

«Buna göre tabanca sizde mi oluyor?»

«Evet efendim.»

«Ekimin 9 uncu günü gecesini neredeydiniz?»

«Bir araba satışı meselesi için bir müşteriye
gitmiştim.»

«Tabanca yanınızda mıydı?»

«Tabanca masamdaydı.»

«Ne zaman aldınız onu masanızdan?»

«Görüşmeden sonra. Ofisime döndüm, kasadan
biraz para aldım ve tabancayı cebime koydum.»

«Sonra eve mi götürdünüz?»

«Evet.»

«Eve götürdüğünüzde saat kaçtı?»

«Hatırladığıma göre 9.30 veya 10 civârı.»

«Yeni evlisiniz, değil mi?»

«Evet.»

«Eve gittiğiniz zaman tabancayı hâlâ cebinizde mi tuttunuz?»

«Hayır efendim, yukarı kata çıkıp tuvalet masasının üzerine koydum.»

«O akşam kaçta yattınız?»

«Eve geldikten takriben yarım saat sonra.»

«Tabancayı ne yaptınız yatarken?»

«Tuvaletin üzerinde bıraktım.»

«Ekimin 9 uncu gecesi ofisiniz kilitli miydi?»

«Evet.»

«Ofisin anahtarları kimlerde var?»

«Bende, babamda, sekreterimde ve odacıda.»

«Karınızın da bir anahtarı var mı?»

Şâhit tereddüt etti ve kısık bir sesle cevap verdi: «Evet, karımda da var.»

«Ertesi sabah kalkınca ne yaptınız?»

Şâhit hırsından bağırmamak için kendini güç tutuyordu. «Dişlerimi fırçaladım, traş oldum, giyindim ve kahvaltımı ettim.»

«Sonra?»

«Sonra ofisime gittim.»

«Tabancayı da götürdünüz mü?»

Şâhit tam cevap verecekken kendini tuttu. Bir an düşündü sonra: «Ben... Doğrusunu söylemek gerekirse, götürmedim» dedi.

«Tabancayı, (Küçük Tabanca) dediğimiz tabancayı ne yaptınız?»

«Yatak odasındaki tuvaletin üzerinde bıraktım.»

«Sonra?»

«Sonra karım telefon etti ben de tabancayı bana getirmesini söyledim.»

«O halde» dedi Mason, «bana verdiğiniz taban-

canın, Ekim ayının 9 uncu akşamı eve götürdüğünüz tabanca olduğunu KABUL ediyorsunuz, öyle mi?»

«Sâdece bir tek tabanca vardı. Karım onu tuvaletin üzerinden aldı.»

«Tuvaletin üzerinden aldığını nereden biliyorsunuz?»

«Vallahi şey... Tabii ben orada değildim.»

«Tamam» dedi Mason. «Şimdiye kadar söylediklerinize göre, bana karınız tarafından getirilen cinâyet silâhını vermiş olmanız da imkân dahilindedir.»

Şâhit, sandalyesinden fırladı. «Bu yalandır! Asabımı bozmayın!»

Hâkim Decker: «Oturun» dedi. «Şâhit oturacak ve sâkin olacaktır.»

Hamilton Burger müdâhale etti: «Sayın Hâkim, son sorulan سوال münâkaşa celbeden bir sualdi. Bu, uygun bir سوال değildir. Korkakça bir imâ ihtiva ediyordu ve...»

Hâkim Decker savcının sözünü kesti: «Ve bu şâhidin bildiği kadarına göre de doğrudur. Şâhit isterse sinirlenebilir, fakat Mister Mason bir cinâyet dâvâsında zanlıyı müdafaa ediyor. İtiraz kabul edilmedi.»

«Şimdi bu durumda» dedi Mason, «Hâkim bey müsaade ederlerse; bu dâvâda, şâhidin bana verdiği tabanca hakkındaki bütün hususların kayıtlardan silinmesini tekrar talep ediyorum. Çünkü şimdi açıkça görülüyor ki şâhidin bütün ifâdesi, (Başkasından İşitine) bir ifâdedir.»

Hamilton Burger bağırdı: «Bunu dâvâya bağlayacağım! Bunu dâvâya bağlayacağım!»

Hâkim Decker sordu: «Nasıl bağlayacaksınız?»

«Bu şâhidin karısını şâhit mevkiine çağırarak!»

Hâkim Decker başını iki yana salladı. «Jüri mensupları şâhidin ifâdesinden, sâdece kendisinin yaptığı hareketlere irihisar eden hususları dikkate alacak-

lardır. Fakat Mister Mason'a verilen silâhın hangisi olduğu meselesine gelince, bunun şimdi (Başkasından işitme) bir delil olduğu ortaya çıktı ve kayıtlardan silinecek.»

Hâkim Decker bozguna uğramış savcıya döndü: «Şimdi bay Savcı, eğer benden bir tavsiye isterse-
niz şunu söyleyeyim: Görülüyor ki Mister Mason bir tabanca ateşledi. Bu tabancadan çıkan mermi herhalde buhar olmadı. Burada ifâde veren bir balistik eksperiniz var ve 30 numaralı tabancadan tecrübe için atılmış mermiler elinizde mevcut. Bu mermilerle, Mister Mason'un kazaen veya başka maksatla ateşlediği tabancadan çıkan merminin karşılaştırılmasıyla; bu tabancanın 30 numaralı delil olarak işâretlenen tabanca olup olmadığının anlaşılması güç birşey olmasa gerek.»

«Maalesef bunu ispat edemeyiz Hâkim bey.»

«Neden?»

«Çünkü birisi o mermiyi hatıra olarak almış.»

Hâkim Decker sert bir şekilde sordu: «Mermiyi Polis almamış mıydı?»

«Hayır, Hâkim bey.»

Hâkim Decker tersledi: «Çok mükemmel! Polisin hatâsı yüzünden zanlıyı cezâlandıramazsınız herhalde. Tabancalar hususunda verdiğim karar bâkidir.»

Mason, Hâkimi desteklediğini gösteren bir sesle bildirdi: «Bu şahide sorulacak başka suâl yok.»

Hâkim şahide döndü: «Tamam Mister Garvin, şahit kürsüsünden inebilirsiniz.»

Garvin, yüzü kurşuni bir renk almış olduğu halde dinleyicilere mahsus kısma doğru giderken Mason'a yakın geçti ve tam avukatın hizasında: «Bunun için seni öldüreceğim» diye fısıldadı.

«Bir dakika Hâkim bey» dedi Mason, «bu şahide bir sual daha sormak istiyorum... Lütfen şahit kürsüsüne döner misiniz Mister Garvin?»

Garvin tereddüt etti.

Hâkim Decker emretti: «Dönün kürsüye!»

Garvin geriye döndü ve tekrar şâhit mevkii-
ne geçti.

Mason sordu: «Birkaç sâniye evvel, mahkeme salonuna doğru yürürken ve tam benim yanımdan geçerken birşey söylediniz. Neydi o?»

Hamilton Burger müdâhale etti: «Sayın Hâkim, itirâz ediyorum. Bu, dâvânın bir kısmı değildir. Şâhidin Perry Mason'a karşı şahsi hisleri ne olursa olsun bunun dâvâ ile bir alâkası olmadığı muhakkaktır. Bütün bu hokkabazlıkların beni çileden çıkardığını ve çıkarmakta olduğunu itiraf ederim.»

«Sizin hisleriniz bu işe girmez» diye cevap verdi Hâkim Decker. «Siz şâhit kürsüsünde değilsiniz. Müdafaa tarafı şâhidin tarafgirliğini ispat etmek için her hakka sâniptir.»

Mason sordu: «Ne söylediniz?»

Garvin bağırdı: «Bu yaptığın için seni öldürecekimi sövledim ve Allah şâhidim olsun ki bunu yapacağım.»

«Bu bir tehdit mi?»

«Bu bir vaad.»

Hâkim Decker şâhidi tersledi. «Mahkemeye hakaret suçundan 24 saat hapis yatacaksınız. Mahkeme, şimdi yaptığınıza benzer tehditlerin yapılacağı bir yer değildir. Bu şâhit tekrar tekrar ikaz edildi. Sinirlerinin gergin olduğunu takdir ediyorum, fakat yine de mahkemeye hürmetsizlikten 24 saat hapsedilecek... Memur bey, lûtfen şâhidi tevkif edin.»

Polis memuru ilerledi ve Garvin'in koluna dokundu. Garvin doğruldu ve bir an bütün kontrolünü kaybedecekmiş gibi oldu. Sonra kendini zorlayarak memuru tâkip etti ve salondan çıktı.

Hamilton Burger mübaşire: «Eva Elliott'u çağırın» dedi.

Eva Elliott'un bu hâdiseyi kendisi için bir reklâm fırsatı olarak kabul ettiğine hiç şüphe yoktu. Gü-

zelliik salonlarında saatler geçirmişti. Yapmacık bir ciddiyetle şahit mevkiine doğru yürüdü.

Hamilton Burger ilk sualini sordu: «Ne iş yaparsınız?»

«Artist ve modelim.»

«Bu senenin Ekim ayının 9 uncu günü meşguliyetiniz ne idi?»

«Büyük Homer Garvin'in yanında sekreter olarak çalışıyordum.»

«Ne kadar zamandır bu vazifedeydiniz?»

«Hemen hemen bir senedir.»

«Ekim ayının 9 unu kasdederek, size o gün ofisinizde anormal birşey olup olmadığını soruyorum.»

«Oldu efendim.»

«Ne oldu?»

Hâkim Decker: «Şimdi bir dakika» diye konuşmayı kesti. «Müdafaa tarafının itirâz etmediği görülüyor, fakat bu sorudan evvel sorunun dâvâ ile alâkalı olduğunun gösterilmesi icâb ederdi. Ekim ayının 9 uncu günü, zanlının huzurunda vuku bulmayan herhangi bir vak'anın dâvâ ile alâkası yoktur. Tabii zanlının bu yapılanâ râzı olduğunu, yapılmasına izin verdiğini, herhangi bir şekilde bundan yararlandığını veya olanın dâvâ ile ilgili olduğunu gösteren bir delil varsa o zaman iş değişir.»

Hamilton Burger cevap verdi: «O gün Mister Garvin'in ne yapmış olduğunu tam mânâsı ile göstermek istiyoruz. Bâzi şeyleri bildiğini ve zanlıya anlatabilecek durumda olduğunu ispat edeceğiz.»

Hâkim sordu: «Müdafaa tarafının bir itirâzı var mı?»

Mason gülümsedi: «İtirâzımız yok.»

«Pekalâ» dedi Hâkim Decker, «Suale cevap verin.» Fakat Perry Mason'a sert ve itham eden bir tavırla bakarak, Avukatın bu derece yumuşak davranmasından hoşlanmadığını belli ediyordu.

Hamilton Burger سوالini tekrarladı: «Pekalâ, ne oldu o gün?»

«Mister Garvin Las Vegas'tan bana telefon etti. Kendisi gelinceye kadar ofiste beklememi söyledi.»

«Ne zaman geldi ofise?»

«Takriben sekiz kırkbeşte. Halbuki bir saat kadar daha geç geleceğini söylemişti. Fazlasiyle sinirliydi ve banyoya girip bir duş yapmadan evvei benimle konuşmadı.»

Hâkim Decker tekrar müdâhale etti: «Bir dakika, Mister Garvin savcılığın şâhidi olarak çağırılmıştı. Şimdi kendi şâhidinizi ithama mı teşebbüs ediyorsunuz bay Savcı?»

«Şahit (Muhiasım) bir şâhitti» diye cevap verdi Burger «İfadesinde de belirttiği gibi zanlı ile sıkı münâsebeti vardı.»

«Ne olursa olsun, savcılığın çağırdığı bir şâhittir.»

Mason lâfa karıştı: «Müdafaa tarafının bir itirazı yok.»

Hâkim Decker çıkıştı: «Olması icâb ederdi.»

Mason mahkemeye hürmeten başını eğdi ve birşey söylemeden oturdu.

Hâkim Decker'in kendine zorlukla hâkim olduğu gözle farkedilebiliyordu.

«Pekalâ; bu durumda, müdafaa tarafının bir itirazı olmadığına göre şâhidin bu suale cevap vermesine müsaade edildi.»

Hamilton Burger sordu: «Vaktin bu olduğuna emin misiniz?»

«Tamamiyle eminim» diye cevap verdi Eva. «Bana bir köle gibi muamele etmesine içlerim. Bana söylemek istediği herşeyin...»

Hâkim Decker tekrar müdâhale etti: «Bir dakika, sizin düşünceleriniz bu dâvânın konusu bakımından mühim değildir. Size sâdece, zamanın bu olduğundan emin olup olmadığınız soruldu.»

«Zamanın o olduğuna eminim.»

«Şimdi» diye devam etti Hamilton Burger,
«Mister Garvin size Mister Casselman hakkında birşey
söyledi mi?»»

«Evet.»

«Kimler vardı orada bunu söylediği zaman?»

«Sâdece o ve ben.»

«Ne dedi?»

« (Biraz evvel Stephanie Falkner'in babasını
öldürdüğüne emin olduğum bir adamla konuştum, sa-
at 11 de onu görmek için randevu aldım!) dedi.»

«Sonra birşey yaptı mı? Yaptıysa, ne yaptı?»

«Ceketini çıkardı. Koltuğunun altında, bir
koltuk altı kılıfı içinde tabancasının durduğunu far-
kettim. Bu kılıfı çıkardı ve masanın üzerine koydu.
Sonra da banyoya geçerek duş yaptı.»

«O zaman koltuk altı kılıfının içinde duran
tabancayı, şimdi teşhis edebilir misiniz?»

«Hayır efendim, edemem. Ben tabancadan
korkarım. Bu tabancanın da yakınına gitmedim. Ma-
mafih savcılığın 30 numaralı delili olan tabancanın
aynısıydı diyebilirim.»

Hamilton Burger Mason'a döndü: «Sorabilir-
siniz.»

Mason sordu: «Bütün bunlar saat kaçta ol-
du?»

«Ofise geldiği zaman aşağı yukarı dokuza çey-
rek vardı.»

«Size Casselman'ı gördüğünü mü söyledi?»

«Aynen (Biraz evvel Stephanie Falkner'in
babasını öldürdüğüne emin olduğum bir adamla ko-
nuştum, saat 11de onu görmek için randevu aldım!)
dedi.»

«Kullandığı kelimeleri tam olarak hatırlıyor
musunuz?»

«Hatırlıyorum.»

«Ama Casselman'ın ismini söylemedi değil mi?»

«Casselman'ı kastedti. Dedi ki...»

«Kimni kastedtiğini sormuyorum, Casselman'ın ismini kullanıp kullanmadığını soruyorum.»

«Casselman ismini kullanmadı.»

«Başka suâlim yok.»

Burger mübâşire: «Misis Garvin'i çağırın» dedi.

Küçük Garvin'in karısı uzun bacaklı ve kırmızı saçlıydı. Her hareketi ile sâkin olduğunu belli ederek şâhit mevkiine çıktı. Jüri mensuplarına gülümseyip oturdu. Naylon çoraplarının münasip bir kısmını gösterecek şekilde ayak ayak üstüne attıktan sonra bekleyen bir tavırla Savcıya döndü.

Hamilton Burger ilk suâlini sordu: «Siz, biraz evvel burada ifâde veren ve bu dâvânın şâhitlerinden olan Küçük Homer Garvin'in eşisiniz. Size, savcılığın 30 numaralı delili olarak işâretlenmiş bir tabanca gösteriyorum ve daha evvel bu silâhı görmüş olup olmadığınızı soruyorum.»

Kadın gülümsedi. «Vallahi kat'i birşey söyleyemem. Buna çok benzeyen bir tabanca gördüm, fakat patlayıcı silâhlar hususunda fazla bilgim yok.»

«Nerede gördünüz o tabancayı?»

«Kocam tuvaletin üzerinde bırakmıştı.»

«Ne zaman?»

«Ekim ayının 9uncu günü akşamı.»

«Saat kaçta?»

«Takriben on buçukta.»

«Ekim ayının 10uncu günü de bu tabancayı gördünüz mü?»

«Evet, gördüm efendim.»

«Peki, bu tabanca ile alâkalı birşey yaptınız mı? Yaptınızsa, ne idi bu yaptığınız?»

«Kocamın ofisine telefon ettim ve tuvalet ma-

sasının üzerinde tabancasını bırakmış olduğunu söyledim.»

«Ne zaman telefon ettiniz kocanıza?»

«Yataktan kalkıp tabancanın orada durduğunu görünce.»

«Bu, kocanız ofise gittikten sonraydı değil mi?»

Şâhit gülümsedi. «Ben yeni evliyim Mister Burger» dedi. «Kocamı iyi yetiştirmeye çalışıyorum. Onu, kahvaltısını kendi kendine hazırlamaya alıştırdım ve böylelikle saat dokuz buçuğa kadar uyuyabiliyorum.»

Bu sözler üzerine seyirciler güldüler. Hâkim Decker ve Jüri mensupları tebessüm ettiler. Şâhidin neş'eli tabiatı ve kusursuz pozları hepsinde mükemmel bir intiba yaratmıştı.

«Tabanca ile alâkalı olarak ne yaptınız?»

«Kocamın isteğine uyarak tabancayı onun ofisine götürdüm.»

«Ne zaman?»

«Bu senenin Ekim ayının 10uncu günü sabahı saat takriben 10.30 da.»

«Bu tabancanın; bizim (Küçük Tabanca) dediğimiz silâh mı, yoksa savcılığın 30 numaralı delili olan tabanca mı olduğunu biliyor musunuz?»

«Hayır efendim, bilmiyorum. Bütün bildiğim şu: Tuvaletin üzerinden bir tabanca alıp kocama götürdüm. Tabancanın içinde o zamanı boş bir kovan olmadığına dahi yernin edemem. Yalnız; Ekimin 9uncu günü gecesi saat takriben 10.30 da kocamın, soyunurken cebinden bir tabanca çıkardığını; o tabancaya her bakımdan benzeyen bir tabancanın ertesi sabah saat 10 da halâ tuvaletin üzerinde durmakta olduğunu biliyorum. Biz yattıktan sonra yatak odamıza kimsenin girmediğinden tamâniyle eminim. Ekim ayının 10uncu günü sabahı saat 10.30 da bu tabancayı alıp koca-

ma götürdüm. Bunlardan başka hiçbirşey bilmiyorum.»

Hamilton Burger: «Şahidin sorgusunu yapın» dedi.

Mason sordu: «Misis Garvin, Ekimin 9unda bütün gece evde miydiniz?»

«Evet.»

«Kocanızın iki defâ size telefon ettiğini ve cevap alamadığını biliyor muydunuz?»

«Öyle olduğunu söyledi.»

«Jürinin, sizin orada olduğunuz halde telefona cevap vermediğinize inanmasını mı istiyorsunuz?»

«Bir saat kadar çok derin bir uykuya dalmıştım Mister Mason.»

«Bunu kocanıza söylediniz mi?»

«Hayır.»

«Neden?»

«Bal ayımızı geçiriyorduk. Kocam bir iş için gitmişti. Yerneğe eve gelmedi. Bu gibi bir hareketi hoş karşılamıyacağımı anlamasını istedim. Kırılmış ve kızgın olduğumu göstermek istedim. Onun gelmesini beklerken uykuya dalmış olduğumu hissederse, pek endişelenmiyecekti ve ben de aksine endişelenmesini arzu ediyordum. Onun için uyuyakalmış olduğumu söylemedim. Zannederim yanlış numara çevirdiğine kani şimdi...»

«İki seferinde de mi?»

«İki seferinde de.»

«İkna olmadan evvel sizi birhayli uğraştırmadı mı?»

«Uğraştırmadı. Zâten bir yeni gelin kocasını, bütün evlilik hayatı boyunca olacağından daha kolay ikna etmek durumundadır.»

«Ona yalan söylediniz mi?»

«Allah saklasın! Sâdece yanlış numara çevirmiş olabileceğini îmâ ettirn. Uyumuş olup olmadığını sormadı, ben de söylemedim.»

Mason sordu: «Şu mahut tabancaya dönelim, Misis Garvin. Onu kocanıza götürdüğünüzde içinde boş bir kovan olabilirdi, değil mi?»

Kadın tatlı tatlı gülümsedi. «Ama o zaman siz tabancayı kocamın masasına ateşledikten sonra içinde iki tâne boş kovan olurdu, Mister Mason.»

«Kocanızın bana sizin getirdiğiniz tabancayı verdiğini kabul edersek tabii.»

«Bir gelin kocasının dâimâ doğruyu söylediğini kabul eder, Mister Mason.»

«Soracaklarım bu kadar.»

Burger'in bundan sonraki şâhidi; 56 yaşında (Cami yıkılmış ama mihrap yerinde kalmış!) kabilinden bir dul olan Lorraine Kettle idi. Ambrose apartmanının zemin kat dâirelerinden birinde oturduğunu söyledi. Ekim ayının 9uncu günü gecesi saat takriben 8.45 de George Casselman'ın dâiresinin servis merdivenlerinden bir genç kadının indiğini görmüştü. Kadının bir hırsız olabileceğini düşündüğünü ve bu sebepten kendi dâiresinin arka kapısından çıkarak bu kadını kendi tabiriyle (ihtiyatlı bir mesafeden!) tâkip ettiğini söyledi.

Burger sordu: «Onu tanıyacak kadar yakın mıydınız bu kadına?»

«Yakındım.»

«Kimdi bu kadın?»

«Orada oturan kadın, Zanlı Stephanie Falkner.»

«Ne yaptı?»

«Kaldırıma doğru yürüdü. Sonra bir adam arabasını durdurup ona seslendi. Arabaya bindi ve gittiler.»

«Adarnı tanıyor musunuz? Tanıyorsanız, kimdi?»

«Mister Perry Mason, orada oturan Avukat.»

Burger sert bir sesle Mason'a hitâp etti: «Müdafaa sua! sorabilir!»

Mason sordu: «Nasıl oldu da Casselman'ın dâiresinin arka merdivenlerine bakıyordunuz?»

«Daha evvel oradan bir genç kadının içeri girdiğini görmüştüm. Bu hususu şikâyet edecektim.»

«Yâni bu zanlıyı, daha evvel de oraya girerken görmüş olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?»

«O olduğuna yernin edemem.»

«Ekimin 9 undan evvelini mi kasdediyorsunuz?»

«Evet.»

«Ve arka kapıdan kadınların çıktığını gördünüz, öyle mi?»

«Bir kadından fazla gördüğümü söyleyemem.»

«Ekim ayının 9unda çıkan bu kadını tâkip ettiniz, değil mi?»

«Zanlıyı tâkip ettim, evet.»

«Neden tâkip ettiniz onu?»

«Kim olduğunu görmek istedim.»

«Tek sebep bu muydu?»

«Evet.»

«Sâdece onu iyice görebilinceye kadar tâkip etmek niyetindeydiniz, öyle mi?»

«Evet.»

«Otomobile girdiği zaman onu hâlâ tâkip ediyordunuz, değil mi?»

«Evet.»

«O halde kendi verdiğiniz ifâdeye nazaran, onu iyice göremediniz. Doğru değil mi?»

«Pekalâ gördüm.»

«Ama biraz evvel onu iyice görür görmez döneneğinizi söylemişsiniz. Fakat dönmemişsiniz?»

«Şey... Daha yakından görmek istedim, ama tanıdığımı eminim.»

«İyice emin misiniz?»

«Evet.»

«Otomobile binmeseydi daha da tâkip edecek miydiniz?»

«Evet, herhalde edecektim.»

Mason gülümsedi. «Başka suâlin yok.»

Hamilton Burger Hâkim'e döndü: «Dâvâımız bu, Hâkim bey.»

Hâkim Decker kaşlarını çatı.

Mason: «Müdafaa tarafı» dedi, «Jürinin zan-
lının suçsuz olduğuna karar vermesini tâlep ediyor.
Savcılığın ortaya koyduğu deliller ancak bir şüphe,
bir netice çıkarma ifâde ediyor; suçu kat'i olarak ispat
etmiyor.»

Hâkim Decker cevap verdi: «Deliller hakkın-
da fazla birşey söylemek istemiyorum, fakat talebiniz
reddedildi. Müdafaa tarafı da kendi dâvâsını ortaya
koyduktan sonra ispat meselesi jürinin takdirine kala-
cak. Şimdiki halde ve bu talebin maksadına karşı, ve-
rilen bütün delilleri savcılığın gözüyle görülebilecek
en kuvvetli şekilde görmek zorundayım. Talebin red-
dedilmesinin haricinde deliller hususunda herhangi-
birşey söylemeyeceğim.

«Görüyorum ki öğle tatili yaklaştı. Mahkeme-
yi saat ikiye kadar tatil edeceğim. Saat ikide müdafaa
tarafı dâvâsını takdime başlayabilir. Bu zaman zarfın-
da jüri mensuplarının, dâvâ hakkında konuşmamaları
veya huzurlarında bu mevzuun konuşulmasına müsa-
ade etmemeleri hususunda verdiğim talimatı unutmam-
malarını istiyorum. Mahkeme tatil edilmiştir.»

Mason Stephanie Falkner'e döndü: «Stepha-
nie, şahit kürsüsüne çıkman icabediyor. George Cas-
selman'ı öldürmediğini söylemek zorundasın.»

Stephanie başını iki yana salladı. «Şahit kür-
süsüne çıkmayacağım.»

«Mechursun» dedi Mason. «Çıkmazsan cinâ-

yet suçu ile seni mahkûm edecekler. Babanın öldürülmesi hakkında verdirtmeye muvaffak olduğumuz ifâde sâyesinde Jüri ölüm cezası vermeyecektir, ama yine de seni suçlu bulacaklar. Ayakkabında kan olması, seninkine benzer bir ökçe kapağının bıraktığı iz...”

«Çok müteessirim Mister Mason, şâhit kürsüsüne çıkmayacağım.»

«Neden ama? Mâzinde ortaya çıkarmaların-
dan korktuğun bir husus mu var? Daha evvel herhan-
gibir suçtan hüküm mü giydin?»

Kız başını iki yana salladı.

Mason ısrar etti: «Giydin ini?»

«Mister Mason, size şâhit kürsüsüne çıkmaya-
cağımdan başka birşey söyleyemem. Ne isterlerse yap-
sınlar, ama beni şâhit kürsüsüne çıkaramayacaklar.»

«Stephanie, bunu yapamazsın. Seni şâhit ola-
rak kürsüye dâvet edeceğim.»

«Böyle birşey yaparsanız, iskemlemden kımıl-
damayı reddederim.»

«Pekâlâ» dedi Mason. «Hiç yoktan iyidir. Hiç
olmazsa bana münâkaşa edecek bir zemin verir.»

Mübaşir seslendi: «Gitme vaktiniz geldi Miss
Falkner.»

XIX

Mason, Della Street ve Paul Drake mahkeme-
nin yakınındaki bir lokantanın hususi bir odasında
neş'esiz bir yemek yiyorlardı. Kapı hızlı hızlı vuru'du-
ğu zaman yemeği yarılamlışlardı. Mason'un santralcısı
Gertie hevecanla odaya daldı. «Mister Mason, Mister
Mason! Marie Barlow ofise geldi. Ama Allahım! Ne

kadar şişmiş! Muhakkak üçüz doğuracaktır. Dışarı çıkınaması icâbeder artık. Kendisine söyledim! Kendisini ikaz ettim!»

«Bir dakika Gertie,» dedi Mason, «sâkin ol. Mesele ne?»

«Marie Misis Garvin'in ofisindeymiş. Biliyorsunuz, dosyaları temizlemeye çalışıyordu. On, onbeş senelik evrakın durduğu bir evrak dolabına bakmış.»

«Eee? Ne varmış?»

Gertie sesini alçalttı. «Dolabın arka tarafında, cinâyet gecesi Mister Garvin'in oraya koymuş olduğu karlı havluları bulmuş.»

«Ne!»

«Ya! Havluların üzerinde kurumuş, pıhtılaşmış kan varmış ve üzerlerinde Ambrose apartmanının markası bulunuyormuş. Oraya gizlemiş'er ve Marie... İşte, kimsenin haber almamasını istemiş. Sizi bulup, ne yapması icabettiğini sormamı istedi. Mister Garvin'e çok sâdık, fakat bu gibi birşeyle karşılaşınca da susup Stephanie Falkner'in hapse girmesine râzı olamıyor. Bekleyip dâvânın gidişine bakmak ve sonra sanki havluları yeni bulmuş gibi yapmak iyi olur belki diyor. Dolayısıyla siz yeni bulunmuş deliller sâyesinde yeniden muhakeme açabilirmişsiniz. Ama bu doğru olmaz. Zavallı kız, kendini kaybetmiş. Ne yapacağını bilmiyor. O...»

«Pekâlâ Gertie, sâkin ol. Şimdi otur da bir kahve iç.»

«Aman Allahım! Akım başımdan gitti Mister Mason. Şimdi herşey anlaşılıyor. Garvin hakikaten George Casselman'ı öldürdü ve Stephanie bunu biliyor. Garvin'i sevdiği için de şahitlik etmek istemiyor.»

«Hey! Bir dakika, bir dakika» dedi Mason.

«Senin o romantik, kaçık ve karmakarışık aklın bana bir fikir verdi.»

Della Street Perry Mason'a, ikaz edercesine baktı. «Bir sürü saçma fikirleri vardır. Eline bir düğme verin, size bu düğmeye bir yelek diksin.»

Perry Mason odada dolaşmaya başladı. «Allah kahretsin! Bayat bir iş, bir dekor. Fakat yine de savcıyı gafil avlayacaktır ve zâten yapabileceğim tek şey de bu.»

Gertie Paul Drake'e döndü: «Sizin ofisinizden de telefon etmenizi söylediler. Çok mühim birşey varmış.»

Paul Drake odaya bir telefon getirmelerini söyledi. Mason hızlı hızlı odada dolaşmaya devam ediyordu.

«Ne var aklınızda?» diye sordu Della Street.

Mason: «Stephanie Falkner'i müdafaanın bir şahidi olarak kürsüye çağıracağım» dedi. «Gelmeyi reddedecek. Onunla münâkaşa edeceğim. Mahkemede bir rezâlet çıkacak. Ona kürsüye gelmesini emredeceğim. Reddedecek. Bunun üzerine dâvânın bütün delillerini derimeyan ettiğimi bildireceğim. Sonra Jüriye, Stephanie Falkner'in George Casselman'ı sevdiği adamın öldürmüş olduğunu söyleyeceğim ve... Bir dakika! Bir dakika Della. Buldum! Buldum!»

Mason parmağını şaklattı.

Della Street sordu: «Ne buldunuz?»

Mason güldü. «Küçüğün ofisinde attığım mermiyi bulamazlar. Buldum Della! Buldum! Bu kanlı havluları kullanacağız.»

Mason'un heyecanı Della'ya da geçmişti.. «Devâmedin. Ne yapacaksınız?»

Odaya getirilmiş olan telefonda söylenenleri dinlemekte olan Paul Drake sağ işâret parmağını ku-

lağına soktu. «Çocuklar bu kadar gürültü yapmayır yahu! Ofisim mühim bir mesele için beni bulmaya çalışıyormuş »

Mason devam etti. «Della, Küçük Garvin'in (Küçük Tabanca) dediğimiz silâhı Stephanie Falkner'in evine götürdüğünü; bu zaman zarfında Stephanie Falkner'in kendisine büyük Garvin tarafından verilmiş olan (Kılıf Tabancası)nda boş bir kovan farketmiş olduğunu iddia edeceğim. Bu Stephanie'yi, Casselman'ı Büyük Homer Garvin'in öldürdüğüne ikna etmiş olacak. Bu sebepten (Küçük Tabanca)yı masanın üzerinde bırakacak yerde, alıp saklamış ve bir gece evvel Büyük Garvin tarafından verilen (Kılıf Tabanca)sı dediğimiz tabancayı aynı şekilde onun yerine koymuş olacak. Ve yemin ederim ki yaptığı da budur zâten.

«Ne de olsa Della, bir tabanca açığımız var. Cinâyet gecesi Homer Garvin'lerden büyüğü (Kılıf Tabancası)nı Stephanie Falkner'e verdi. Ertesi gün benim telkinimle Küçüğü de ona (Küçük Tabanca)yı götürdü. Ama polis Stephanie'nin apartmanını aradığı zaman bir tek tabanca buldu. Tabancayı bulur bulmaz da aramayı bıraktı.

«Vallahi bu kaybolan tabanca ile, Gertie'nin romantik tecrisini de işe katarak Jüriye öyle bir kasırga takdim edeceğim ki, gör bak! Sonra da Hâkimden, müvekkilime kürsüye çıkması hususunda emir vermesini isteyeceğim. Allah inandırırsın, hukuk tarihine geçecek havai fişekleri atacağım mahkemede şimdi. Komiser muavini Holcomb'u tekrar kürsüye çağıracağım. Onun, Stephanie Falkner'in dâiresinde bir tabanca bulur bulmaz bunu balistikçilere koşturduğunu, sonra bu tabancanın cinâyet silâhı olduğu meydana çıkınca

heyecanından ayın 11 inci gününe kadar Stephanie'nin evine gidip bir arama yapmadığını göstereceğim.

«Stephanie'nin ne yaptığını açıkça görebiliriz. Küçük Garvin kapıdan çıkar çıkmaz, (Kılıf Tabancası)nı masanın üzerine koydu ve (Küçük Tabanca)yı ortadan yok etti. Polis ikinci defâ evini aramaya gelinceye kadar da (Küçük Tabanca)yı kimsenin bulamayacağı bir yere koymaya muvaffak olmuştur. Yegâne mantıki izah şekli bu. Büyük Garvin'in Casselman'ı öldürdüğünü hissetti ve tabancaları değiştirdi.

«Garvin'in sekizi çeyrek geçe Casselman'ı gördüğünü biliyorum. Casselman'ı nefsi müdafaa halinde öldürmüş olacak. Sonra Stephanie sekiz buçukta oraya gelince Casselman'ı ölü buldu. Farkında olmayarak kan birikintisine bastı ve arka merdivenlerden inerek oradan kaçtı. Allah kahretsin! Garvin arabasıyla oradan ayrılırken onu muhakkak görmüştür. Bunun üzerine Casselman'ı öldürmüş olduğunu anladı. Görüyor musun Della, bütün noktalar birbirine nasıl uyuyor? Polis tahkikatında çuvalladı. Tabancaları değiştiren Stephanie idi. Uyuyormuşum bu hususta Della. Niye daha evvel aklıma gelmedi bu be! Tabanca mevzuunda durmadan olduğumuz yerde sayıyorduk ve kimsenin aklına dâvânın can damarının polisin bulmadığı tabanca olduğu gelmedi.»

Della Street düşünceli bir şekilde: «Vallahi şef» dedi, «dâvâyı Jüriye de bu kadar ateşli ve heyecanlı olarak anlatırsanız paçayı kurtarırsanız.»

Mason bağırdı: «Paçayı kurtarmak mı! Ne diyorsun sen, en kötü ihtimalle Jüri çekingen kalacaktır. Bu durumda mahkûm edemezler... Hay Allah senin romantik, hülyalı, mübalâgalı eski kâfâlılığından razı olsun Gertie. Bu akşam mahkemeden çıkar çıkmaz sana iki kilo çikolata alacağım.»

«Ah, Mister Mason! Ne olursunuz çikolata almayın. Başka ne olursa olsun. Ben... Ben bu hafta perhizdeyim de...»

«İki kilo kremalı, lüks çikolata! Büyük, iki kiloluk bir kutu.»

Gertie içini çekti. «Ne yapalım, bu kadar ısrar ediyorsunuz mâdem...»

Paul Drake telefonu kapadı. «Hey! Dur bir dakika Perry! Bütün şehri altüst edip Acme Elektrik - Sıhhi Tesisat Tamir Firması'nın ve Eureka Dostluk Temizleyici Şirketi'nin faturalarını basan matbaayı arıyordum. Dün akşam adamlarım Las Vegas'ı taramaya başladılar. Hakikaten orada bu faturaları basmış olan bir matbaa bulduk. Kendilerine nakit para veren bir adamın siparişi ile basmışlar ve maalesef adamın eşkâlini veremiyorlar. Bir sene kadar evvel olmuş bu iş. Adamlar hatırlayamıyorlar.»

Mason parmağını şaklattı. «Boş ver onu Paul. Gertie'nin bu romantik, deli saçması fikrini tatbik edeceğim. Hem ne de olsa Stephanie tabancaları değiştirmiş olamaz mı yâni?»

Drake saatine baktı. «Vallahi, konuştuklarınızın hepsini dinleyemedim. Telefonla meşguldüm. Ama eğer saat ikide mahkemeye gideceksen, yemeğini bitirmen iyi olur.»

Mason Gertie'ye döndü: «Marie nerede şimdi, Gertie?»

«Sizin hususi ofisinizde bekliyor.»

«Bahsettiği havlular yanında mı?»

«Evet.»

«Haydi marş! O havluları paket edip bana, mahkemeye getirmesini söyle. O gelinceye kadar dâvâyı uzatacağım.»

«Oh, o kadar kalabalığın içinde mahkemeye giremez ki Mister Mason. Çok şişmiş karnı! Her an doğum yapabilir!»

«Marie ne söylersek yapar. Görünüşünün öyle olması daha iyi. Salona girdiği anda bütün gözler ona çevrilecek. Sâdece, masaya doğru gelip paketi barına vermesini söyle.»

Della Street sordu: «Peki anı, paket gelinceye kadar onları nasıl oyalayabileceksiniz?»

Mason Gertie'ye: «Hadi sen git» dedi. Sonra Della'ya cevap verdi: «Bir yolunu buluruz elbet. İlâve bir sorgu için son şahidi tekrar kürsüye çağırırım. Birşey düşünüyoruz... Haydi Gertie ne duruyorsun yahu!»

Gertie aceleyle lokantadan fırladı.

Mason masaya oturdu. Fakat yemeğini yiye-meyecek kadar heyecanlıydı. «Ne parlak fikir» dedi. «Ne teori be! İşin güzel tarafı, Savcı aksini ispat e-demez. Esasında ikinci derece deliller üzerine kurul-muş bir dâvâda, bu delillerin, zanlının lehindeki bütün mantıki teorileri çürütmesi gerekir.»

Drake şüphe ile sordu: «Bu teori mantıki mi?»

Della Street cevap verdi: «Perry Mason bu hikâyeyi biraz yaldızlasın, 24 ayar altına benzer.»

Drake tekrar saatine baktı. «Eh, saat 2'de mahkemede olacağınızı unutacak kadar coşmayın. Hâkim Decker'in mahkemeye geç kalanları dünyâya geldiklerine pişman ettiğini söylerler.»

Mason başını salladı. Yemeği fazlasıyla karşı-layacak kadar parayı masanın üzerine bıraktı ve hep birlikte merdivenlerden inerek sokağa çıktılar.

«Eva Elliot'u tekrar çağıracağım Della. Başka birisini çağırırsam, vakit kazanmaya çalıştığım belli olur. Eva Elliott, zayıf tarafını hakikaten yakaladığım

tek şahit. Ödediği o faturalar için atmaca gibi saldıracam.»

«Ama» dedi Della, «bu münâsip bir sorgu olur mu?»

«Olmaz tabii. Ama birkaç sual sorar sormaz Jüri işi çakacak. Hâkim Decker kırınızı görmüş boğa gibi köpürecek. Burger yırtınacak. Ve bütün bu gürültü, patırdı sırasında ben, Marie havluları getirinceye kadar onları oyalayacağım. Sonra silâh değiştirme teorisini Jüriye fırlatacağım ve Savcının teorisinden ayrı olarak bunun da mantıklı bir teori olduğunu iddia edeceğim. Jüriyi bozguna uğratacağız Della. Marie'yi şahit mevkiine oturtacağım. Tam bir festival olacak bu.»

«Biliyor musunuz» dedi Della, «bu teoride hakikaten iş var. Stephanie Falkner, Homer Garvin'in onu öldürdüğünü hissetmiş olabilir. Silâhları değiştirip (Küçük Tabanca)yı saklamış, yerine aynı şekilde cina yet silâhı olan (Kılıf Tabancası) dediklerini koymuştur. Mutlaka böyle yapmıştır.»

«Yaşsa kızım! Seni ikna ettim. Hem sen oldukça şüphelisindir Della. Seni ikna ettikten sonra Jüri mensuplarından hiç olmazsa bir iki tânesini kendi tarafıma çekebileceğimden hiç şüphen olmasın.»

Della ikaz etti: «Hamilton Burger'in kapanış konuşması yapacağını ısrıutmayın.»

«Bu noktayı münakaşa etmeye kalkışırsa hukuki bir bataklığa düşmüş olur. Ortada iki tabanca var. Kendi delilleri de ortada iki tabanca olduğunu gösteriyor. İkinci tabancayı kat'iyyen bulamadı. Bulamadığına göre de; Homer Garvine âşık olan ve onu kurtarmaya çalışan Stephanie Falkner'in sevdiği adam

uğruna mahkûm olmayı göze alarak silâhları değiştirdiği yolundaki iddiayı tekzip edemez.»

«Eh, demek iyi bir gösteri seyredeceğiz. Vallahi şef, muhakkak Stephanie böyle yapmıştır.»

«Tabii yaptı. İşte şahit mevkiine çıkmayışının sebebi de bu.»

XX

Hâkim Decker: «Beyler» dedi, «Jüri mensuplarının tamam olduğu ve zanlının da getirilmiş bulunduğu her halde her iki tarafca da taahhüt edilecektir.»

Mason: «Taahhüt ediyoruz» dedi.

«Müdafaa tarafı dâvasını takdime başlasın.»

Mason: «Hâkim bey» dedi, «belli bir husus yüzünden savcılığın şahitlerine ilâve birkaç سوال sormak için müsaade diliyorum.»

Hamilton Burger müdahale etti: «İtiraz ediyoruz! Savcılık dâvasını bildirdi. Deliller ortaya kondu.»

Hâkim Decker Mason'a sordu: «Hangi şahide soracaksınız?»

«Eva Elliott'a»

«Müdafaa tarafının talebi kabul edildi. Dâva tekrar açıldı. Eva Elliott ikinci bir defâ sorguya çekilmek üzere şahit kürsüsüne gelsin.»

Eva Elliott mübâşir tarafından çağırıldı. Mason saatine bakıp süratle zamanını hesapladı.

Eva Elliott film yıldızlarının an'anevi pozu ile şahit sandalyesine yerleşti.

Mason başladı: «Size sadece bir iki sual da-

ha soracağım. Mister Garvin'in yanında çalışmaya başlamadan evvel sekreterlik hususunda tecrübeniz var mıydı?»

Hamilton Burger oturduğu yerden seslendi : ««Ehliyetsiz, mevzu dışı, ehemmiyetsiz olması ve münâsip sorgu olmaması cihetiyle itiraz ediyorum.»

Hâkim Decker itirazı kabul etti.

«Garvin'in işleri ile alâkalı faturaların ödenmesi sekreterlik işinize dahil miydi?»

«Evet.»

«Çekleri sizin daktilo etmeniz ve Garvin'in imzalaması âdet miydi?»

«Evet efendim.»

«Bu faturalar hakkında ne gibi bir soruşturma yapardınız?»

Hamilton Burger: «Ehliyetsiz, mevzu dışı ehemmiyetsiz olması ve münâsip bir sorgu olmaması cihetiyle itiraz ediyorum» dedi.

Hâkim Decker ters bir tavırla cevap verdi : «Kabul edildi.»

«Hakikat şu değil midir ki» diye sordu Mason, «Mister Garvin'in yanında çalıştığınız zaman, Chatham sokağı 1397 numaradaki Acme Elektrik ve Sıhhi Tesisat Tarnir Firmasına ve yine Chatham sokağı 1397 numaradaki Eureka Dostluk Tazeleyici Şirketine ödenmek üzere binlerce dolar tutarında çekler yazıp Mister Garvin'e imzalattınız. Halbuki aslında böyle bir firma ve şirket mevcut olmadığı gibi bunlara herhangi bir sipariş de yapılmamıştı. Öyle değil mi?»

Hamilton Burger bağırdı: «Bir dakika! Durun!... Sayın Hâkim bu mesele tamamen dâvânın konusunun dışında. Münâsip bir sorgu değil bu. Ehliyetsiz, mevzu dışı ve ehemmiyetsiz.»

Hâkim Decker düşünceli bir tavırla çenesini okşuyordu. «Avukat şâhidin tarafgirliğini göstermek niyetinde değilse, hakikaten bu sorgu usulsüz oluyor.»

Mason karşılık verdi: «Bundan sonraki sualim; bu faturaları gönderen şahsın şâhit ile elbirliği yapıp yapmadığı ve şâhidin eski patronu Mister Garvin'e yalan söyleyerek, bu suistimalinin ortaya çıkması korkusundan ötürü onun aleyhinde tarafgirlik yapıp yapmadığı hakkında olacaktır.»

Hâkim Decker kaşlarını çattı: «Zannederim bu suale müsaade edeceğim. Bu öyle bir teknik nokta ki, bu şekilde hareket edilmedikçe dâvâya sokulması hakikaten güç. Zâten şâhidin suratına bakılacak olursa bu hususta...»

Eva Elliott Hâkim'in sözünü kesti: «Hâkim bey size yemin ederim ki bu paranın bir sentini bile almadım. Halbuki Mister Casselman bana öyle söz vermişti ki...»

Eva birden bire sustu.

«Devam edin» dedi Hâkim Decker.

Hamilton Burger söze karıştı: «Kendiliğinden konuşmasına müsaade edilmemesi taraftarıyım. Bu, çok teknik bir husus. Sâdece şahidin haysiyetini kırmak, aslında şüphe götürmez ve tekzip kabul etmez bir hakikat olan ifâdesini gölgelemek maksadı ile kulağından tutulup dâvâya sokulan bir mesele.»

Hâkim Decker cevap verdi: «Gerçi daha tekzip edilmedi ama müdafaa tarafı henüz dâvâsını takdim etmiş değil. Şâhit lûtfen sâkin olsun... Mister Casselmandan bahsetmişsiniz Miss Elliott.»

Eva Elliott ağlamaya başladı. «Yeni motel yapıldığı zaman beni hostes olarak angaje edeceğine söz vermişti. Yalan söyledi! Söylediğini yapmadı! Halbuki varyetede rol alacağımı vâdetmişti.»

Bu sırada mahkeme salonunun kapısı açıldı. Hâmileliğin son demlerinde olduğu açıkça görülen Marie Barlow, elinde bir paketle yavaş ve ölçülü adımlarla yürüyerek Avukatların bulunduğu kısma geldi. Hâkim Decker, Jüri mensupları ve seyirciler onu seyrediyorlardı.

Marie Barlow elindeki paketi, Avukat masalarını seyircilere ait kısımdan ayıran parmaklığın üzerinden Perry Mason'a uzattı. Mason paketi alıp şâhide döndü. Yavaş, dramatik hareketlerle kâğıdı açıp kanlı havluları çıkardı.

«Eva» dedi, «George Casselman'ı vurduktan sonra kanların bir kısmını bu havlularla sildin ve havluları çantana koydun. Sonra Mister Garvin'in ofisindeki dosya dolaplarından birinin çekmecesine sakladın. Daha sonra Casselman'ı öldürürken kullandığın (Kasa Tabancası) ile, Mister Garvin'in duş yaparken orada bıraktığı, (Kılıf Tabancası) nı değiştirdin ve (Kılıf Tabancası) nı kasaya koydun. Öyle değil mi?»

Eva Elliot ayağa kalktı, sonra tekrar iskemlesine yığıldı. «Kendimi korumak için yaptım» diye hiçkırkı. «Yaptıklarını öğrenince ben... ben...»

Hamilton Burger haykırdı: «Durun! Durun biraz! Bütün bu pandomimin Jüri mensuplarına tesir etmek gayesi ile tekrar tekrar prova edilerek hazırlandığı gün gibi âşikâr.»

Mason avukat masasındaki sandalyesine oturarak Hamilton Burger'e gülümsedi. «Hepsi bu kadar Mister Burger» dedi. «İsterseniz şimdi dâvânızı dermeyan edin. Müdafaa tarafı bir delil takdim etmeyecek.»

Hâkim Decker hayretle sordu: «Bu şâhide başka sualiniz yok mu?»

«Çok Hâkim bey.»

Hamilton Burger birkaç dakika karar vermeden oturdu. Sonra: «Mahkemeye 30 dakikalık bir ara verilmesini talep ediyorum» dedi. «Öyle zannediyorum ki...

Hâkim Decker sordu: «Bu şâhitten sorulacak bir suâliniz var mı?

«Hayır efendim.»

Hâkim Mason'a baktı: «Müdafaa tarafının, Savcı tarafından yapılan 20 dakikalık ara talebine bir itirazı var mı?»

«İtiraz ediyoruz efendim. Müdafaa tarafının herhangi bir delil takdim etmeye niyeti yok ve dâvânın bugün Jüriye arzedilmesi için biran evvel konuşmamıza başlamak istiyoruz.»

«Pekalâ» dedi Hâkim Decker. «Dâvanıza devam edin hay Savcı.»

«Dâvâmız bu kadar. Zaten dermeyan etmiştik.»

Perry Mason tekrar hatırlattı: «Müdafaa herhangi bir delil takdim etmeyecek.»

Hâkim Decker Eva Elliott'a baktı: «Çok anormal bir durum olmasına rağmen bu dâvâyı böyle halledeceğiz galiba... Miss Elliott, George Casselman'ı öldürdünüz mü?»

«Onu ben vurdum» diye cevap verdi Eva. «Mister Garvin'in kasasından tabancayı onu korkutmak için almıştım. Sonra beni boğmağa kalktı. Boynumu kırmağa çalışıyordu. Herşey kararmaya başladı ve bir patlama işittim... Sonra, artık nefes alabiliyordum.»

«Korkutmak için hangi tabancayı almıştınız?»

«Mister Garvin'in kasasındaki tabancayı. Daha Mister Garvin gelmeden, o gün öğleden sonra almıştım.»

«Ne yaptınız o tabancayı?»

«Mister Garvin duş yaparken onun koltuk altı kılıfına koydum. Sonra kılıftaki tabancayı da kasaya koydum.»

Hâkim Decker kaşlarını çatarak meseleyi bir müddet düşündü. «Mahkemeyi bir saat tatil etmeye karar verdim. Bu şâhit savcılıkça dâvet edilmiş olduğuna göre ifâdesi savcılığı mes'ul tutar.»

Hamilton Burger telâşlandı. «Sayın Hâkim öğlen tatilinde neler olduğunu, şâhide ne şekilde tesir edildiğini, bu gûya kan lekeli havlular hokkabazlığının nasıl yapıldığını öğrenmedikçe; şâhidin ifadesinden mes'ul tutulmak istemiyoruz.»

«Sizin isteklerinizle alâkadar değiliz» diye cevap verdi Hâkim Decker. «Gayemiz adâleti sağlamaktır. Bu, çok tuhaf bir durum. Bir saat için mahkemeyi tatil edeceğiz. Zannederim bu vaktin sonunda da Jüriye, zanlıyı beraat ettirmesi için talimat vereceğim.»

XXI

Perry Mason, Della Street, Homer Garvin, Paul Drake ve Stephanie Falkner; Mason'un kütüphânesindeki bir masanın etrafında toplanmışlardı.

Mason, Stephanie Falkner'e: «Bana söylemen icâbederdi» dedi.

«Kimseye söylemeyecektim Mister Mason. Homer'in arabasıyla George Casselman'ın apartmanından ayrıldığını görmüştüm. O beni görmedi. Bana o tabancayı verince ve içinde boş bir kovan olduğunu gördüğüm zaman, olanları anladığımı zannettim. Sonra Po-

lis Homer Garvin'in verdiği (Kılıf Tabancası)nı sorduğu zaman oğlunun getirdiği (Küçük Tabanca)yı gösterebilmem için siz küçüğün bana bir tabanca vermesini sağlayınca, bu tabancaları değiştirmemin iyi bir kurnazlık olacağını düşündüm. Böylece Polis, Küçük Garvin'in, ifâdesinde kendisinin bana verdiğini belirteceği cinâyet silâhını bulacaktı. Siz kapıdan çıkar çıkmaz (Küçük Tabanca)yı kapıp mutfaktaki bir un torbasının içine attım. Sonradan onu torbadan çıkardım, üzerinde inşaat yapılan bitişik arsaya gittim ve yeni dökmüş bir betonun içine daldırdım.»

Homer Garvin: «Beni apartmandan çıkarken gördüğünü bilmiyordum, Stephanie» dedi. «Casselman'a bütün kozlarını ortaya koymasını istediğimi söylemeye gitmiştim. On dakika kadar sonra çok mühim bir randevusu olduğunu, beni göremeyeceğini söyledi. Demek ki o zaman Eva Elliott oradaymış. Casselman'a saat 11 de tekrar geleceğimi ve bütün kozlarını açıklattıracağımı söyledim.»

Mason söze karıştı: «Demek ben Casselman ile görüşürken telefon eden ve hemen geleceğini bildiren Eva Elliott'muş. Onu bu rahatsız etmiş. Casselman iki dakika müsaade istemişti, bu da Eva'nın yakın bir yerden telefon ettiğini gösterir. Ben dışarı çıkıp apartmanın giriş kapısını gözetledim, fakat kimsenin girdiğini görmedim. Birisinin geleceğini bildiğim halde kimsenin girdiğini görmemem, beni bu şahsın arka merdivenlerden girmiş olabileceği hususunda ikaz etmeliydi.»

Garvin: «Eh, artık bütün hikâyeyi biliyoruz» dedi. «Eva, arka kapıdan içeri girdi. Casselman, sahte faturalara karşılık çekler yapması için onu zorlamıştı. Yeni motelde en yüksek ücretli varyete yıldızlığını vereceğini, televizyon kontratları sağlayacağını vâdetmiş-

ti. Baş artist olarak o revüye girmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Aslında sekreterlik tecrübesinin noksan oluşuna kurban gitmemiştir. Casselman için bilerek para sızdırıyordu. Derken Casselman'ın kendisini aldattığını farketti.»

Stephanie: «Dış kapıyı bana bir kadın açmıştı» dedi. «Casselman'ın dâiresine çıkıp zili çaldım. Cevap veren olmadı. Kapının tokmağını denedim, kilitli değilmiş. Açtım ve içeri girdim. George Casselman yerde ölü olarak yatıyordu. Ne... ne yapacağımı şaşırdım. Birden yerdeki kan birikintisine bastığımı farkettim ve paniğe kapıldım. Banyoya girip ayakkabımdaki kanı yıkamaya çalıştım. Ölmüş olup olmadığını anlamak için üzerine eğilmiştim ve ellerim kana bulanmıştı. Ellerimi yıkadım, yıkadım, yıkadım. Sonra arka merdivenlerden aşağı indim. Homer'in öldürmüş olduğundan emindim, onun için kimseye birşey söylemedim. Halbuki delilleri Polise teslim etmemin bir vazife olduğunu hissediyordum.»

Homer Garvin düşünceli bir şekilde Stephanie'yi seyrediyordu. «Ve beni ele vermektense birinci derecede cinâyet suçundan hüküm giymeyi göze aldın, öyle mi?»

«Konuşana bakın! Sen de cinâyeti benim işlediğimi zannedince mahsustan boynunu ipe uzatmadın mı?»

Birdenbire ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

«Pekalâ» dedi Garvin. «Bunun münâkaşasını sonra yaparız... Sırası gelmişken Mason, sana olan borcum hakkında söyleyecek birşeyim var.»

Garvin çek defterini çıkardı, boş bir yaprağa

imzasını attı ve koparıp Mason'a uzattı. «Kendin dol-
dur ve cömert davran.»

Bu sırada telefon çaldı. Della Street telefona
cevap verdi. «Bir dakika.» Mason'a döndü: «Küçük Gar-
vin telefonda. Sinirlendiği için özür diliyor. Kendini af-
fettirmek için Stephanie'ye giderken bindiğiniz spor
arabanın fiyatından 600 dolar kıracaktı.»

Mason boş çeki eline alarak gülümsedi. «Da-
h a sonra telefon etmesini söyle Della. Belki de bir alış-
veriş yaparız.»

7

4

Fiatı

7,50

Liradır.